

რიცხვები

**როგორ ვიყოთ დარწმუნებული, რომ იესო
2030 წელს დაბრუნდება**

ს. ლუკ ჰამფრისი

„ისტორიის სწავლება მანამ, სანამ ის მოხდება“-ს
თანმხლები ტომი

2026 წელი

შინაარსი

როგორ წავიკითხოთ ეს წიგნი	3
პასუხი ერთ მე	-4 გვერდზე
ნაწილი I — ძირითადი წესები	5
თავი 1 — დათვლის წესები	5
თავი 2 — რომელი კალენდარი და რატომ	8
თავი 3 — რა ითვლება მტკიცებულებად	11
მეორე ნაწილი — ორი წინადადება	15
თავი 4 — ებეკიელი 4: ორი ციხე, ორი სასჯელი	15
თავი 5 — ლევიანები 26: შვიდზე გამრავლება	18
თავი 6 — ისრაელის საათი	26
თავი 7 — იუდას საათი	29
ნაწილი III — სამოცდაათი კვირა	35
თავი 8 — დანიელის სამოცდაათი კვირა	35
ნაწილი IV — კონვერგენცია	47
თავი 9 — ოთხი საათი, ერთი წელი	47
თავი 10 — პასექი 2030: ვადის გასვლის თარიღი	52
ნაწილი V — წლიდან დღემდე	55
თავი 11 — ხუთი თვე	55
თავი 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
თავი 13 — დღესასწაულის თანმიმდევრობა	63
თავი 14 — სადაც ორი კალენდარი ემთხვევა	66
ნაწილი VI — შეჯიბრებითი არგუმენტები	69
თავი 15 — ყველაზე მკაცრი წინააღმდეგობები	69
დანართები	75
დანართი A — ძირითადი ქრონოლოგია	75
დანართი B — ყველა გაანგარიშება, რეპროდუცირებადი	78
დანართი C — დღის რაოდენობა	79
დანართი D — სადღესასწაულო კალენდარი 2025-2030, ორივე ანგარიში	80

დანართი E — ქრონოლოგიური შენიშვნები	81
---	----

როგორ წავიკითხოთ ეს წიგნი

ნუ დამიჯერებ.

ეს მოკრძალება არ არის. ეს მეთოდია. ეს წიგნი კონკრეტულ წელს ეხება კონკრეტულ განცხადებას და ასეთი განცხადების გაკეთების ერთადერთი გულწრფელი გზაა, მოგცეთ ინსტრუმენტები ამის შესამოწმებლად და შემდეგ ხელი შეგიშალოთ.

აი, რა გავაკეთე. ამ წიგნში მოცემული ყველა რიცხვი თავიდან არის გამოთვლილი. არა ჩემი წინა წიგნიდან დაკოპირებული. არა იმ მასწავლებლების ნდობით, ვისგანაც ეს რიცხვი ვისწავლე.

ხელახლა გამოითვალა ნედლი შეყვანებიდან ცხრილში, რომელიც თავისით ითვლის და მეუბნება, როდის შეწყდა რაღაცის შეკრება. ამ ცხრილში ჩემი ორი შეცდომა აღმოჩნდა მისი შექმნისას. ორივე შეცდომა ჩანაწერში დავტოვე, მესამე თავში, რადგან უნდა იცოდე, როგორ გამოიყურება წიგნი, როდესაც მისი ავტორი თანახმაა, რომ მისი გამოსწორება საკუთარი არითმეტიკით მოხდეს.

სანაცვლოდ, აი, რას გთხოვთ: სანამ რამეს წაიკითხავთ, პირველი სამი თავი წაიკითხეთ.

ვიცი, რომ წინასწარმეტყველების წიგნს ასე არავინ კითხულობს. თქვენ თარიღები გჭირდებათ. თარიღები მე-ნ თავშია და არ ვაპირებ იმის პრეტენზია, რომ არ ვიცი, მაგრამ თქვენ წინ გადახვალთ. თუმცა, პირველ სამ თავში ზუსტად გეტყვით, თუ როგორ ვითვლი, ზუსტად რომელ კალენდარს ვიყენებ და რატომ, და ზუსტად რა ითვლება მტკიცებულებად ამ წიგნში და რა არა. თუ ჯერ დასკვნას და შემდეგ მეთოდს გეტყვით, სამართლიანად იეჭვებთ, რომ დასკვნის შესაბამისად მეთოდი ავირჩიე. ასე რომ, მეთოდი პირველ ადგილზეა, სანამ გაიგებთ, სად მიგვიყვანს.

ეს არის განსხვავება არითმეტიკასა და ნუმეროლოგიას შორის. არითმეტიკა თავის წესებს გამოთვლამდე ადგენს. ნუმეროლოგია პოულობს წესს, რომელიც იძლევა სასურველ რიცხვს.

შენიშვნა ტონთან დაკავშირებით, რადგან წინასწარმეტყველებების წიგნებს რეპუტაცია აქვთ. შემეძლო, გიყვირებდი. გეტყვი, რომ ახლავე უნდა იმოქმედო. მე სასწრაფო დახმარებას გაყიდვების ტექნიკად არ ვიყენებ; მე გიყვები უფლის კალენდარს და გაფრთხილებ, რომ მის მიხედვით იმოქმედო. მე ისე გადმოგცემ, როგორც ინტელექტის შეფასებისთვის ვისწავლე: წყაროები, ნდობის დონეები. რასაც გააკეთებ ამით, შენსა და ღმერთს შორისაა. ეს ყოველთვის ასე იყო. მე არ ვარ

პასუხისმგებელი შენს მარადიულ მიმართვაზე, შენ ხარ პასუხისმგებელი. ვლოცულობ, რომ ერთად ვიყოთ სამოთხეში, მაგრამ თუ არა, ყოველ 1000 წელიწადში ერთხელ სამუდამოდ გაიხსენებ ჩემზე და იტირებ, რომ არ მომისმინე.

კიდევ ერთი რამ და შემდეგ დავინყო.

ამ წიგნში მიმოფანტულად ნახავთ ადგილებს, სადაც ხალხი ჩემს არგუმენტს სუსტად მიიჩნევს. ისინი არ არის ჩაფლული სქოლიოებში; ისინი ძირითად ტექსტშია, იმ წერტილში, სადაც მათ მნიშვნელობა აქვთ. ამ ჯაჭვში სუსტი რგოლები არ არსებობს, მაგრამ თქვენ იპოვით ზოგიერთს, რომელიც თქვენი *აზრით*, ასეა. თქვენ სულელი არ ხართ; უბრალოდ, *ჯერ ვერ ხვდებით ...*

ს. ლუკ ჰამფრისი info@purelife2030.com

პასუხი ერთ გვერდზე

სამუშაოს დაწყებამდე, დანიშნულების ადგილი. რათა იცოდე, სად მიდის ეს პროცესი და შეგეძლოს ჩემი იქ მისვლა.

ეზეკიელის მე-4 თავში აღწერილია ორი საპატიმრო განაჩენი. ღმერთი ეუბნება წინასწარმეტყველს, რომ 390 დღის განმავლობაში მარცხენა მხარეს და 40 დღის განმავლობაში მარჯვენა მხარეს იწვეს — თითო დღე წელიწადში — და იტვირთო ისრაელისა და იუდას სახლების ურჯულოება. ორი ერი, ორი ცალკე სასჯელი, ორი ცალკე საათი.

ლევიალების 26-ე თავი ესკალაციის წესს ასახელებს. ერთ თავში ოთხჯერ ამბობს ღმერთი, რომ თუ სასჯელი მონანიებას არ გამოიწვევს, ის „შვიდჯერ მეტს“ დასჯის. ოთხჯერ გაფრთხილება, ოთხჯერ გამრავლება.

არცერთმა სახლმა არ მოინანია. ამიტომ ორივე საათი გამრავლდა.

ისრაელის საათი. 390 წელი იწყება იერუსალიმის ასურული ალყის წარუმატებელი ძვ. წ. 701 წელს და მთავრდება ძვ. წ. 311 წელს. არანაირი მონანიება. გამრავლებული შვიდზე: $390 \times 7 = 2730$ წელი, თავდაპირველი დასაწყისიდან.

ძვ.წ. 701 + 2730 წელი = **ახ.წ. 2030**

იუდას საათი. 40 წელი იწყება ჯვარცმოდან 30 წელს, იერუსალიმის ალყამდე 70 წელს. არანაირი მონანიება. გამრავლებული შვიდზე: 280 წელი, იწურება 350 წელს. მაინც არანაირი მონანიება. გამრავლებული ისევ შვიდზე - ორმოცი გამრავლებული შვიდზე ორჯერ, $40 \times 7^2 = 1960$ წელი.

70 + 1960 წელი = **2030 წელი**

იმავე წელს კიდევ ორი საათი ემთხვევა. 30 წლის ჯვარცმოდან ორი ათასი წელი - ორმოცი იუბილე - 2030 წელს დგება. ოთხმოცი წლის თაობა, რასაც 90-ე ფსალმუნი ძლიერი კაცის სიცოცხლისთვის იძლევა, ქნესეთის მიერ იერუსალიმის დედაქალაქად გამოცხადებიდან 1950 წლის 23 იანვარს, 2030 წელს დგება. მე-9 თავი იკვლევს, თუ რამდენად დამოუკიდებელია ეს ოთხი საათი ერთმანეთისგან და პასუხი იმაზე *ნაკლებია, ვიდრე ერთხელ ვამტკიცებდი*.

სასჯელები პასექზე იწურება. იუდას დრო 70 წელს, პასექზე დაიწყო, როდესაც ტიტემ იერუსალიმის კედლები დახურა. პასექიდან პასექამდე, 1960 წელი, 2030 წლის პასექის პერიოდამდე გვაბრუნებს. საათი წელს განსაზღვრავს; ამ სეზონში დღის განსაზღვრა კიდევ ერთ ნაბიჯს დგამს, რაც

მე-10 თავშია მოცემული, რომელიც 21 ნისანს - უფუარობის ბოლო დღეს, 2030 წლის 24 აპრილს ემთხვევა.

შემდეგ ხუთი თვე. გამოცხადების 9:5-ში მოცემულია ხუთთვიანი პერიოდი, რომლის განმავლობაშიც ადამიანები იტანჯებიან და არ შეიძლება მოკვდნენ — მონანიებისკენ არიან მიმართულნი და არა განადგურებულნი. 2030 წლის 24 აპრილიდან **2030 წლის 27 სექტემბრამდე** არის 157 დღე ინკლუზიური დათვლით — ხუთი კალენდარული თვე და სამი დღე. მე-11 თავი ამ სამ დღეს ეხება და არა მათ დამრგვალებას.

ეს არის იომ ტერუა. საყვირების დღესასწაული. შემდეგი დღესასწაული იესოს ჯერ არ შეუსრულებია — მან ოთხი გაზაფხულის დღესასწაული ზუსტად დაგეგმილ დროს შეასრულა თავისი პირველი მოსვლისას და კიდევ სამი შემოდგომის დღესასწაული დარჩა.

ამ წიგნში ყველაფერი დანარჩენი იმის დამტკიცებას ემსახურება, რომ ეს შვიდი აბზაცი სიმართლეა.

ნაწილი I — ძირითადი წესები

მეთოდის დამკვიდრება მანამ, სანამ გაიგებ, სად მიგვიყვანს ის.

თავი 1 — დათვლის წესები

ამ წიგნის არსებობს ვერსია, რომელიც ამ თავს გამოტოვებს. ეს უარესი წიგნია.

თითქმის ყველა არგუმენტი წინასწარმეტყველურ თარიღებთან დაკავშირებით, რაც კი ოდესმე მინახავს, აქაც ჩაიშალა — არა თეოლოგიასთან, არა ისტორიასთან, არამედ იმის გამო, რომ ვიღაცამ შუაში ჩუმად შეცვალა დათვლის წესი. ასე რომ, სანამ რამეს დავითვლი, გეტყვით ოთხ წესს, რომლითაც ვითვლი. ისინი გამონაკლისის გარეშე ვრცელდება ამ წიგნში მოცემულ ყველა გამოთვლაზე. თუ რომელიმეს დარღვევაში შემხვდებით, ესე იგი შეცდომა დავუშვი და ეს უნდა თქვათ.

წესი 1 — რაოდენობა მოიცავს ორივე საბოლოო წერტილს

როდესაც წმინდა წერილი ამბობს, რომ პერიოდი 1260 დღეა, მე პირველ დღეს საწყის დღედ ვიყენებ, ხოლო 1260-ე დღეს - საბოლოო დღედ. ორივე დასასრული ითვლება.

ეს მოხერხებულობა არ არის. ებრაელები ასე ითვლიან დროს და ყველაზე

სუფთა დემონსტრირება წინადაცვეთაა.

ლევიალების 12:3-ში ნათქვამია, რომ ბიჭი მერვე დღეს უნდა წინადაიცვათ. კვირა დღეს დაბადებული ბავშვი მომდევნო კვირას წინადაიცვეთება. გასული დროის დათვლის შემდეგ ეს შვიდი დღეა. წმინდა წერილი მას მერვე დღეს უწოდებს. დაბადების დღე პირველი დღეა - ითვლება დაწყების თარიღი.

ესთერიც იგივეს აკეთებს და ამას უტყუარს ხდის. ის მორდექაის ეუბნება, რომ სამი დღე, დღე და ღამე იმარხულოს (ესთერი 4:16), შემდეგ კი ტექსტში ნათქვამია, რომ ის მეფესთან „მესამე დღეს“ შევიდა (ესთერი 5:1) - სამდღიანი მარხვის მესამე დღეს და არა მის მომდევნო დღეს. კვირების დღესასწაული პირველნაყოფიდან ორმოცდაათი დღედ ითვლება, თავად პირველნაყოფის ჩათვლით, სწორედ ამიტომ ორმოცდამეათე დღე იქ დგება, სადაც ის დგება.

ასე რომ: **ინკლუზიური, ორივე მხრიდან, ყოველთვის.**

როდესაც timeanddate.com-ზე ჩემს დღეების რაოდენობას შეამოწმებთ — და იმედი მაქვს, რომ ასეც მოიქცევით, რადგან ის სწორედ ამისთვისაა — მონიშნეთ ველი „**გამოთვლაში დასრულების თარიღის ჩართვა**“. ყოველი დათვლა. ყოველთვის. მონიშვნის გარეშე პასუხს მიიღებთ ჩემს პასუხამდე ერთი დღით ადრე და იფიქრებთ, რომ შეცდომა დავუშვი.

ეს წესი ასევე ეხება იმ ორ შეცდომას, რომლებიც შესავალში ვახსენე. თავად აღმოვაჩინე და ვბეჭდავ, რადგან ამ წიგნში მოცემული სტანდარტი პირველ რიგში მე მეხება.

ჩემს პირველ წიგნში, „*ისტორიის სწავლება მანამ, სანამ ეს მოხდება*“, მტკიცებულებად ამ ვებსაიტიდან ორი სკრინშოტი დავბეჭდე. ერთ-ერთ მათგანში, რომელიც 1290 დღის რაოდენობას აჩვენებს, ველი **მოხსნილია**. მეორეში, რომელიც 1260 დღის რაოდენობას აჩვენებს, ველი მონიშნულია. ორი განსხვავებული წესი, ოთხი გვერდის დაშორებით, წიგნში, რომელიც სიზუსტეს ითხოვს.

ორივე სკრინშოტი სწორ პასუხს იძლევა იმ თარიღისთვის, რომელზეც ისინი არიან მიმაგრებული. დასკვნას საფრთხე არასდროს ემუქრებოდა. მეთოდი ასეთი იყო - წიგნს, რომელიც ორმაგად ითვლის, საერთოდ არ აქვს დათვლის წესი.

ეს წიგნი ერთი მიმართულებით ითვლება.

ნესი 2 — დღე იწყება მზის ჩასვლით და მე დღისით ვარ.

ეს ერთი დღე მიჯდება, ამიტომ ყურადღება მიაქციე.

ებრაული დღე მზის ჩასვლიდან მზის ჩასვლამდე გრძელდება. დაბადება პირველ თავში ამ ნიმუშს გვთავაზობს: „და იყო საღამო და იყო დილა, ერთი დღე“. საღამო ჯერ. სწორედ ამიტომ, ყველა კალენდარში, რომელსაც კი ოდესმე ნახავთ, ყველა ებრაული დღესასწაული ორ თარიღს მოიცავს — „27 მარტის საღამოდან 28 მარტის საღამომდე“.

ეს ქმნის ბუნდოვანებას, რაც უდიდეს მნიშვნელობას იძენს კონკრეტულ დღემდე და თითქმის არავინ აქცევს ყურადღებას მას. თუ მენსტრუაცია იწყება 27-ის საღამოდან 28-ის საღამომდე მიმდინარე დღესასწაულზე, რომელია პირველი დღე?

მე დღის სინათლის თარიღს ვიყენებ. 28-ე.

დღის სინათლის ნაწილი არის დღის ის ნაწილი, რომელსაც ადამიანი ფხიზლად ატარებს, მოქმედებს და აღწერს, როგორც „დღეს, როდესაც ეს მოხდა“. როდესაც წმინდა წერილი ათარიღებს მოვლენას, ის ათარიღებს იმ დღეს, როდესაც ეს მოვლენა ხილული გახდა. და ის იძლევა რიცხვს, რომელიც ემთხვევა სისტემის ყველა სხვა რიცხვს. ალტერნატივა არ ემთხვევა.

სწორედ ამიტომ, მთელი წიგნის განმავლობაში, „გაპარტახების სიბილწე“ ანუ პაპ ლეოს მიერ აღორძინებული ოსმალეთის იმპერიის მხარდაჭერა აღწერილია, როგორც 2027 წლის 27 მარტიდან მზის ჩასვლიდან 28 მარტამდე პერიოდში მომხდარი მოვლენა — თუმცა 1290-დღიანი ათვლა **2027 წლის 28 მარტიდან იწყება**.

ეს ერთი დღე განსხვავებაა დროის ხაზს შორის, რომელიც იხურება და იმას შორის, რომელიც ყველგან ერთით გადახრილია.

ნესი 3 - ნულოვანი წელი არ არსებობს

ძვ. წ. 1 წელს მაშინვე მოსდევს ჩვენი წელთაღრიცხვით 1 წელი. შუალედურ პერიოდში წელი არ არის. ეს კონვენცია მეექვსე საუკუნეში შეიმუშავა ბერმა, რომელიც რომაულ ციფრებზე მუშაობდა და რომაულ ციფრებს წელი არ აქვთ.

პრაქტიკული შედეგი ის არის, რომ BC/AD საზღვარზე გულუბრყვილო გამოკლება ყოველთვის ერთი წლით არასწორია და ზუსტად იმ მიმართულებით, რაც თარიღის დამდგენის ციფრებს რეალურად უკეთესად აჩენს.

მე უარს ვამბობ, რომ ამის ხელით სწორად გაკეთებას დავეყრდნო. ამ წიგნში მოცემული ყოველი წლის პერიოდის გამოთვლა ხორციელდება იმ მეთოდით, რომელსაც ასტრონომები ასტრონომიული წლების ნუმერაციას უწოდებენ, სადაც ძვ.წ. 1 წელი იწერება, როგორც 0 წელი, ძვ.წ. 2 წელი, როგორც -1 და ა.შ. ამ სისტემაში ძვ.წ. 701 წელი -700 წელია. ამ შემთხვევაში შეკრება ჩვეულებრივი არითმეტიკაა:

$$-700 + 2730 = 2030$$

ასტრონომიული ნუმერაციით 2030 წელი ჩვენი წელთაღრიცხვით 2030 წელია, რადგან დადებითი წლებისთვის ორივე სისტემა ემთხვევა. გადაყვანა მექანიკურია, ის ამ წიგნის თანმხლებ ვებგვერდზე მოცემული ფორმულით ხორციელდება და ერთის მხრივ შეცდომა სტრუქტურულად შეუძლებელი ხდება და არა უბრალოდ მისი თვალყურის დევნება.

თუ გნებავთ, უფრო შორს გადახედეთ. ძვ. წ. 701 წლიდან ძვ. წ. 1 წლამდე 700 წელია. ძვ. წ. 1 წლიდან ახ. წ. 1 წლამდე კიდევ ერთი წელია, რაც 701 წელს შეადგენს. ახ. წ. 1 წლიდან 2030 წლამდე $2730 - 701 = 2029$ წელი რჩება. პასუხი იგივეა. უბრალოდ, უფრო მეტი დრო სჭირდება და უფრო ადვილია ამოცნობა.

წესი 4 — წელი წელია და დღე დღეა, თუ ტექსტში სხვა რამ არ არის მითითებული

წინასწარმეტყველურ არითმეტიკას ცუდი რეპუტაცია აქვს და ეს დაიმსახურა კიდევ. ეს რეპუტაცია მასწავლებლებისგან მოდის, რომლებიც თავისუფლად ცვლიან ერთეულებს, როდესაც ეს ხელს უწყობს — აქ დღე წელიწადად იქცევა, იქ წელი 360 დღედ, „დრო“ კი — იმად, რაც საჭიროა — მანამ, სანამ ნებისმიერი რიცხვი სხვა რიცხვამდე არ გადავა.

მე ზუსტად ერთ კონვერტაციას ვიყენებ და ამას იმიტომ ვიყენებ, რომ ტექსტი, რომელსაც ვკითხულობ, მას ექსპლიციტურად ასრულებს და მეუბნება, რომ ასეც ხდება.

ეზეკიელის 4:6-ში ღმერთი ორმოცი დღის შესახებ ამბობს: „*ორმოცი დღე დაგინიშნე, წელიწადის თითო დღე*“. ეს ჩემი დასკვნა არ არის. ეს არის ინსტრუქცია, რომელიც მოცემულია ტექსტში, თუ როგორ უნდა წაიკითხოთ ეს ტექსტი. ამგვარად, 390 დღე 390 წელი ხდება, ხოლო 40 დღე - 40 წელი, თავად მუხლის ავტორიტეტიდან გამომდინარე.

ყველგან სხვაგან დღე დღეა. გამოცხადების 11:3-ში მოხსენიებული 1260 დღე პირდაპირი მნიშვნელობით 1260 დღეა. დანიელის 12-ე თავის 1290 და 1335 დღე პირდაპირი მნიშვნელობითაა. მე მათ წლებად არ ვაქცევ და

ეს ინტერპრეტაციის მთელ სკოლასთან - ისტორიკოსებთან მაპირისპირებს, რომლებიც 1260 წელს 1260 წლად კითხულობენ და მთელ გასაჭირს შუა საუკუნეების წარსულში ათავსებენ. ისინი ცდებიან. აქ მათ ვასახელებ, რათა იცოდეთ, რომ მათ შესახებ არცოდნის გამო არ მივედი კითხვამდე.

მე ასევე არ ვიყენებ 360-დღიან „წინასწარმეტყველურ წელს“. ამ იდეას მუდმივად შეხვდებით. ეს გამომდინარეობს იქიდან, რომ 1260 დღე 42 თვეზე გაყოფილი იძლევა 30-დღიან თვეებს და ამის შემდეგ ადამიანები აშენებენ 360-დღიან წელს და იწყებენ დიდი ინტერვალების გადაყვანას. მის ქვეშ მოცემული დაკვირვება რეალურია: 30 დღის 42 თვე 1260-ია და ეს ტექსტში განზრახ არის გაკეთებული. ეს არის ექსტრაპოლაცია, სადაც ყველაფერი წყდება.

მაგრამ დააკვირდით, რა ხდება, როდესაც მას აფართოებთ. 360 დღის 2730 „წინასწარმეტყველური წელი“ მზის წლებად გადააქციეთ და ამ პერიოდში დაახლოებით 39 წელს დაკარგავთ — 360 დღის 2730 წელი 982800 დღეა, რაც მხოლოდ 2691 მზის წელია. თუ ამას ძვ. წ. 701 წლიდან გავითვალისწინებთ, აღმოჩნდებით 1991 წელს და არა 2030 წელს. თუ მე მომინდებოდა შესაბამისი რიცხვი, 360-დღიანი წელი პირველი ინსტრუმენტი იქნებოდა, რომელსაც მივწვდებოდი და ის სასურველ დონესთან ახლოსაც არ მიმიყვანდა. ამიტომ მას არ ვიყენებ. 390 და 40 ჩვეულებრივი წელია, 1260 და 1290 ჩვეულებრივი დღეებია და ამ წიგნში ერთეულების გადაყვანის ერთადერთი გზა ეზეკიელის 4:6-შია მოცემული.

ოთხი წესი, ერთად

1. **ინკლუზიური** — პირველი დღე არის დაწყების თარიღი; ორივე დასასრული ითვლება.
2. **დღის სინათლის თარიღი** — ებრაული დღე მზის ჩასვლით იწყება; მე დღის სინათლის ნაწილიდან ვითვლი.
3. **წულოვანი წელი არ არის** — წლების ინტერვალები, რომლებიც გამოითვლება ასტრონომიული ნუმერაციით და ბოლოს უკან გადაყვანილია.
4. **მხოლოდ ერთი მოქცევა** — დღეები წლებად იქცევა მხოლოდ იქ, სადაც ეზეკიელის 4:6-შია მითითებული. 360-დღიანი წელი არ არსებობს.

ამ წიგნში მოცემული ყველა გამოთვლა ოთხივეს ემორჩილება. თანდართული ვებგვერდი მათ რეალურ ფორმულებში ამოქმედებს და გეტყვით, თუ რომელიმე მათგანი შეწყდება.

ახლა, სანამ რამეს დავთვლით, არის უფრო რთული კითხვა. რომელი კალენდარი?

თავი 2 — რომელი კალენდარი და რატომ

ეს ამ წიგნში ყველაზე სუსტი რგოლია და მას დანართის ნაცვლად, მეორე თავში ვათავსებ.

სანამ პასუხს გეტყვით, პრობლემას გეტყვით.

ამ წიგნში მოცემული ყოველი თარიღი, რომელიც ებრაულ დღესასწაულს ემთხვევა, დამოკიდებულია იმაზე, თუ რომელ დღეს ემთხვევა ეს დღესასწაული. 2030 წლის შემოდგომის დღესასწაულებისთვის — მთელი კამათის მიზანი — ეს, როგორც ჩანს, არ აქვს მნიშვნელობა და თუ რატომ, ამ თავის ბოლოს გაჩვენებთ, რაც წიგნის საუკეთესო სიახლეა. თუმცა, ერთი თარიღისთვის ეს უდიდესი მნიშვნელობისაა.

ეს თარიღი 2027 წლის 27-28 მარტია.

ებრაული კალენდრის აგების ორი გზა

ებრაული კალენდარი მთვარის მზის კალენდარია. თვეები მთვარის მიხედვით მოდის; წლები კი მზის მიხედვით, თორემ მოსავლის აღების დღესასწაულები სეზონებს გადაინაცვლებს. თორმეტი მთვარის თვე დაახლოებით 354 დღეა, რაც მზის წელიწადზე თერთმეტი დღე აკლია, ამიტომ დაახლოებით ყოველ სამ წელიწადში ერთი დამატებითი თვე უნდა დაემატოს, თორემ პასექი ზამთარში გადავა.

კითხვა ასეთია: **რა უფლებამოსილებით ათავსებთ მას?**

დაკვირვებითი პასუხი — რომელიც მთელი ბიბლიური პერიოდის განმავლობაში და მის შემდეგ საუკუნეების განმავლობაში გამოიყენებოდა — არის ის, რომლის ახალი მთვარეც გაზაფხულის ბუნიობასთან ყველაზე ახლოს ემთხვევა, რასაც ისრაელში ქერის მოსავლის მდგომარეობით ადასტურებს. მეორე რჯულის 16:1 ისრაელს უბრძანებს, „*დაიცვან აბიბის თვე*“ — და *აბიბი* თვის სახელი არ არის, ეს ქერის აღწერაა. ეს ნიშნავს მარცვალს, რომელიც თავთავშია, მწვანე და მწიფეა. თვე განისაზღვრება მინდვრის დათვალიერებით. თუ ქერი მზად არ იყო, სინედრიონი თვეს ამატებდა და ამას სიგნალის ცეცხლითა და მაცნეებით აცხადებდა, რის შესახებაც ყველა სიგნალის ცეცხლითა და მაცნეებით იგებდა.

გათვლილი პასუხი არის ის, რასაც ებრაული სამყარო დაახლოებით ჩვენი წელთაღრიცხვით მეოთხე საუკუნიდან იყენებდა. რომაელთა დევნის ბეწოლის ქვეშ — სინედრიონი იშლებოდა და ველარ ახერხებდა ინფორმაციის საიმედოდ გავრცელებას — ჰილელ II-ს მიეწერება კალენდრის მათემატიკურად გამოსწორება. ცხრამეტწლიანი ციკლი შვიდ წინასწარ განსაზღვრულ წელიწადში მეცამეტე თვეს ჩასმას გულისხმობს. დაკვირვება საჭირო არ არის. ის მუშაობს მსოფლიოს ნებისმიერ წერტილში იერუსალიმში მოქმედი სასამართლოს გარეშე.

ის ასევე ითვალისწინებს გადადების ოთხ წესს, *დეჩიოტის*, რომელიც რომ ჰაშანას ერთი ან ორი დღით გადადებს, როდესაც სხვა შემთხვევაში ის არაკომფორტულად დადგება — ძირითადად იმისათვის, რომ იომ კიპური შაბათს არ დაემთხვეს, რაც გულისხმობს ორ ბედიზედ დღეს, რომლის განმავლობაშიც საჭმლის მომზადება ან დაკრძალვა აკრძალული იქნება.

ფიქსირებული კალენდარი უკეთესს იმსახურებს, ვიდრე ის, რასაც ჩვეულებრივ ჩემს ბანაკში ხალხი უარყოფს. ეს იყო აუცილებელი აქტი იმ ადამიანების მიერ, რომლებიც ცდილობდნენ ერის თაყვანისცემის ხელუხლებლად შენარჩუნებას, მაშინ როცა მათი ინსტიტუტები ნადგურდებოდა. ეს მათემატიკის არაჩვეულებრივი ნიმუშია. მან თექვსმეტი საუკუნის განმავლობაში შეინარჩუნა დღესასწაულები. ის პატივისცემას იმსახურებს.

თუმცა, გადადების წესები ადმინისტრაციულია. ისინი არსებობს იმისთვის, რომ აღსრულება პრაქტიკული იყოს. ისინი ლევიანების 23-ე თავში არ არის მოცემული.

რატომ ვიყენებ დაკვირვების კალენდარს

სამი მიზეზი, წონით.

პირველ რიგში, ეს არის ის, რასაც ტექსტი აღწერს. ლევიანების 23-ე თავი დღესასწაულებს თვეების დღეების მიხედვით ადგენს. მეორე რჯულის 16:1-ში პირველ თვეს ქერის მიხედვით ადგენს. არცერთ მონაკვეთში არაფერია ნათქვამი ცხრამეტწლიანი ციკლის ან წესის შესახებ, რომელიც იომ კიპურს შაბათთან მიახლოებაში უშლის ხელს. თუ ლევიანების 23-ე თავს ვკითხულობ იმის გასარკვევად, თუ როდის მოდის დღესასწაული, უნდა გამოვიყენო მეთოდი, რომელსაც ლევიანების 23-ე თავი ითვალისწინებს.

მეორეც, ეს არის ის, რაც ძალაში იყო წინასწარმეტყველებების მოცემულობისა და პირველი ოთხი დღესასწაულის აღსრულების დროს.

ეზეკიელი, დანიელი და იოანე წერდნენ დაკვირვებითი კალენდრის მიხედვით. ასევე აკეთებდნენ სახარების ავტორებიც. იესო ჯვარს აცვეს პასექზე, რომელიც დაკვირვებით იყო დადგენილი და არა ჰილელის ციკლით, რომელიც კიდევ სამასი წლის განმავლობაში არ არსებობდა. თუ პირველი ოთხი დღესასწაული დაკვირვებით კალენდარში აღესრულა, მე ველოდები, რომ ბოლო სამი აღსრულდება.

მესამე — და ეს არის არასასიამოვნო მიზეზი — გამოთვლილი კალენდრის გადახრები. ცხრამეტწლიანი ციკლი ძალიან კარგია, მაგრამ არა სრულყოფილი; ის დაახლოებით ერთი დღით გრძელდება ყოველ 216 წელიწადში. თექვსმეტი საუკუნის განმავლობაში დაგროვილი შეცდომა რეალურია და ეს არის ერთ-ერთი მიზეზი, რის გამოც თანამედროვე რაბინული პასეჟი ზოგჯერ ბუნიობიდან სრული თვით შემდეგ ემთხვევა. ეს გადახრა არითმეტიკული ფაქტია, რომელსაც ებრაული წყაროები აღიარებენ და ეს არის ლეგიტიმური მიზეზი, რომ ზუსტი დროის საკითხებში ასტრონომიული მეთოდი ავირჩიოთ.

ამგვარად, ამ წიგნში გამოყენებული კალენდარი, რომელიც მესიის 2030 წლის პროექტის მიხედვით მუშაობს, პირველ თვეს გაზაფხულის ბუნიობასთან ყველაზე ახლოს მდებარე მთვარის შეერთებით განსაზღვრავს, რომელიც იერუსალიმის დროით ასტრონომიულად გამოითვლება.

ახლა კი ღირებულება

აი, რა დამიჯდა ეს არჩევანი, რაც შეიძლება ნათლად რომ ვთქვა.

შედარება 2025 წლიდან 2030 წლამდე ყველა წლისთვის გავაკეთე — ორივე კალენდარი, ყველა დღესასწაული, გვერდიგვერდ. აქ არის მათ შორის სხვაობა დღეებში:

წელი	ორ კალენდარს შორის არსებული ხარვეზი
2025 წელი	0-დან 1 დღემდე
2026 წელი	1 დღე
2027 წელი	30-დან 31 დღემდე

2028 1-დან 2 დღემდე
წელი
2029 1-დან 2 დღემდე
წელი
2030 გაზაფხულზე 1 დღე, **შემოდგომის ყველა
წელი დღესასწაულზე წელი**

შეხედეთ 2027 წელს.

ამ ექვსი წლიდან ხუთ წელიწადში ორი კალენდარი ერთი ან ორი დღის განმავლობაში თანხვედრაშია. ისინი არ წარმოადგენენ კონკურენტ სისტემებს, რომლებიც რადიკალურად განსხვავებულ შედეგებს გამოიმუშავენ. ისინი ერთი და იგივე მთვარის რეალობის მიახლოების ორ გზას წარმოადგენენ და ძირითადად ისინი ერთსა და იმავე ადგილას ეშვებიან.

მაგრამ 2027 წელი განსხვავებულია. 2027 წელს ფიქსირებული კალენდარი ჩაერთვება მეცამეტე თვეში, ადარ II-ში, ხოლო ბუნიობის წესი - არა.

2027 წლის ბუნიობასთან უახლოესი შეერთება 8 მარტს ემთხვევა, ამიტომ დაკვირვების პირველი თვე იმავე საღამოს მზის ჩასვლით იწყება — მე-2 წესის მიხედვით, დღისით 9 მარტს. ეს ნიშნავს, რომ 14 ნისანი, პასექი, 21 მარტს მზის ჩასვლიდან 22 მარტამდე მზის ჩასვლამდეა: დღისით **2027 წლის 22 მარტი**.

ფიქსირებული კალენდრის მიხედვით, **2027 წლის 8 აპრილს 1 ნისანია, ხოლო 21 აპრილს - 14 ნისანი**. ექვსწლიანი პერიოდის განმავლობაში ეს ყველაზე მნიშვნელოვანია, ოცდაათი დღის სხვაობით.

მთელი თვის სხვაობით. 2027 წელი კი მთელ დიაპაზონში ერთადერთი გამონაკლისი წელია.

ასე რომ, აი, რა არის დაუცველობა, ხმამაღლა ნათქვამი: 2027 წლის 27-28 მარტის თარიღი მხოლოდ დაკვირვებითი კალენდრის ფარგლებში არსებობს. თუ ფიქსირებული კალენდარი სწორია, ეს თარიღი უბრალოდ არ არის დღესასწაული, მისი სასარგებლოდ „პირველი ნაყოფის“ არგუმენტი ქრება და 1290 წლის დასაწყისი სხვაგან უნდა იყოს.

დაკვირვებითი კალენდარი სწორია ზემოთ ჩამოთვლილი სამი მიზეზის

გამო. ეს არ არის პატარა კითხვა და ის ადამიანები, რომლებიც არ ეთანხმებიან, სულელები არ არიან. ეს არის დატვირთული ვარაუდი, რომელიც ჩემს ორ თარიღს შორის უფრო ახლოს დგას და ეს ხდება იმ შემთხვევაში, თუ არჩევანი ექვსწლიან ერთ წელს ემთხვევა, როდესაც თვე გადამწყვეტ როლს თამაშობს. თუ ეს თქვენ განუხებთ, უნდა განუხებდეთ. მე საკმარისად შემაწუხა, რომ ამ თავზე დიდი დრო დავხარჯე.

და ახლა კარგი ამბავი

კიდევ ერთხელ შეხედეთ ამ ცხრილის ბოლო რიგს.

2030 წელს ორივე კალენდარი ზუსტად ემთხვევა ერთმანეთს. არა დაახლოებით. დღემდე, ყოველ შემოდგომის დღესასწაულზე:

ნადიმი	დაკვირვების კალენდარი		ფიქსირებული რაბინული კალენდარი		
იომ ტერუა (1 ტიშრი)	2030	წლის სექტემბერი	282030	წლის სექტემბერი	28
იომ კიპური (10 ტიშრი)	2030	წლის ოქტომბერი	72030	წლის ოქტომბერი	7
სუკოტის დასაწყისი (15 ტიშრი)	2030	წლის ოქტომბერი	122030	წლის ოქტომბერი	12
1,335-ე დღე	2030	წლის დეკემბერი	212030	წლის დეკემბერი	21

შეეგუეთ ამას, რადგან ეს ცვლის იმას, რაც უნდა მიიღოთ, რათა წიგნის დანარჩენი ნაწილი სერიოზულად აღიქვათ.

დანიშნულების ადგილი ჩემს კალენდარზე არ არის დამოკიდებული.

მკითხველი, რომელიც უარყოფს ამ თავში მოცემულ ყველაფერს — ვინც ფიქრობს, რომ დაკვირვებითი კალენდარი ექსცენტრულობაა და ფიქსირებული კალენდარი ერთადერთი ლეგიტიმური ებრაული კალენდარია — მაინც იომ-ტერუას 2030 წლის 28 სექტემბერს, ხოლო იომ-კიპურს 2030 წლის 7 ოქტომბერს უახლოვდება.

ეს ორი თარიღი ჩემი მეთოდის არტეფაქტი არ არის. ორივე მეთოდი სწორედ მათზეა დაფუძნებული. თუ ჩემს კალენდარს საერთოდ გადაყრით, ბოლო წერტილი უცვლელი დარჩება.

სასტარტო იარაღი კალენდარზეა დამოკიდებული. დანიშნულების ადგილი - არა.

სწორედ ამ დროს იწყებს წინასწარმეტყველების ავტორი ისეთი სიტყვების გამოყენებას, როგორიცაა „სასწაულებრივი“. **ეს კონვერგენცია სასწაული არ არის.** ეს არის ის, რასაც ორი მთვარის-მზის სისტემა აკეთებს, როდესაც ისინი შემთხვევით ფაზაში ვარდებიან, რასაც ისინი რეგულარულად აკეთებენ - იმავე ცხრილში შეგიძლიათ ნახოთ, როგორ თანხმდებიან ისინი 2025, 2026, 2028 და 2029 წლებში. 2030 წლის შეთანხმების ღირებულება თავდაცვითია და არა მტკიცებულებითი. ის არ ადასტურებს თარიღს. ის ხსნის მასზე არსებულ წინააღმდეგობას: ვერავინ უარყოფს 2030 წლის სექტემბრისა და ოქტომბრის თარიღებს, როგორც ხელნაკეთი კალენდრის შედეგს, რადგან სტანდარტული კალენდარიც ქმნის მათ.

სულ ესაა, რასაც აკეთებს. საკმარისია.

თავი 3 — რა ითვლება მტკიცებულებად

ჩემი სამუშაო ცხოვრების პირველი წლები დაზვერვის ანალიტიკოსად გავატარე, სანამ მქადაგებლად დავსაქმდებოდი. თავდაპირველად კორეელი ლინგვისტი, შემდეგ კი დარი. ჩემი სამუშაო იყო ფრაგმენტული ინფორმაციის შესწავლა და მისი მნიშვნელობის შესახებ რაიმე სასარგებლოს თქმა, ამავდროულად იმის გარკვევა, თუ რამდენად სანდო იყო მტკიცებულებები სინამდვილეში.

დისციპლინა, რომელსაც ჯობი ასწავლის და რომლის შემოტანაც ამ წიგნში მსურს, არის ის, რომ **თქვენი ყველა მტკიცება ერთნაირად ძლიერი არ არის და საპირისპიროს მოჩვენებითი მტკიცება ადამიანების დაღუპვის მიზეზი ხდება.** შეფასება, რომელიც ყველაფერს ერთი და იგივე თავდაჯერებული ტონით წარმოადგენს, უსარგებლოა, რადგან მკითხველს არ შეუძლია განსაზღვროს, რომელ მხარეებზე უნდა იმოქმედოს.

წინასწარმეტყველებების უმეტესობას ზუსტად ეს პრობლემა აქვს. არითმეტიკა, ისტორია, ინტერპრეტაცია და ვარაუდი ერთი ხმით, ერთი ტონით არის გადმოცემული და მკითხველს თავად ევალება ამ ყველაფრის გარკვევა. ასე რომ, მე ვაპირებ ამ საკითხის გარკვევას თქვენთვის.

ოთხი იარუსი

ამ წიგნში მოცემული ყველა მტკიცება ოთხი კატეგორიიდან ერთ-ერთში ხვდება და რომელს გეტყვით, როგორც კი წავალ.

დონე 1 — არითმეტიკა. აუცილებლად გამომდინარეობს მისი შეყვანიდან. არ შეიძლება იყოს არასწორი, თუ შეყვანა არასწორი არ არის. $390 \times 7 = 2730$ არის დონე 1. ასევეა $70 + 1960 = 2030$. არ არის აუცილებელი მენდობოდეთ დონე 1-ის ნებისმიერი მტკიცებისთვის; თქვენ გჭირდებათ კალკულატორი.

მე-2 დონე — ისტორიული. კარგად დადასტურებულია ისტორიულ ჩანაწერებში. სინახეობის მიერ იერუსალიმის ალყა ძვ. წ. 701 წელს მე-2 დონეა — დაფიქსირებულია ასურული ეპონიმის კანონით, სინახეობის პრიზმის წარწერით და მეფეთა მეორე წიგნის 18-19 თავებით დამოუკიდებლად. 1950 წლის 23 იანვრის ქნესეთის კენჭისყრა მე-2 დონეა. ამის შემოწმება შესაძლებელია ნებისმიერ ღირსეულ საცნობარო ნაშრომში და მე წყაროებს ვასახელებ.

მე-3 დონე — ინტერპრეტაცია. ტექსტის არგუმენტირებული ინტერპრეტაცია. გონიერი, სერიოზული, ღვთისმოშიში ადამიანები არ ეთანხმებიან. ეზეკიელის 390 წელი, რომელიც ძვ. წ. 701 წლის ალყით იწყება, მე-3 დონეა. ის ფაქტი, რომ ლევიანების 26-ე თავის „შვიდი დრო“ ხანგრძლივობას ამრავლებს, მე-3 დონეა. **ამ წიგნში არსებული ორი დატვირთული არგუმენტი ორივე მე-3 დონეა**, რის გამოც თითოეულ მათგანს აბზაცის ნაცვლად სრული თავი აქვს.

მე-4 დონე — წინასწარმეტყველური. მომავლის შესახებ განცხადება, რომელიც გამომდინარეობს 1-დან მე-3 დონემდე. ჯერ არ არის დადასტურებული. ყველაფერი 2027 და 2030 წლებთან დაკავშირებით მე-4 დონეს მიეკუთვნება. მე ამას მტკიცედ ვიზიარებ. სინამდვილეში, ამას დადასტურებულად მივიჩნევ.

ჯაჭვი ისეთივე ძლიერია, როგორც მისი ყველაზე სუსტი რგოლი და ამ ჯაჭვის ყველაზე სუსტი რგოლები მესამე დონეა. საინტერესოა, რომ ჩემი აზრით, მეოთხე დონე უფრო საიმედოა, ვიდრე მესამე დონე, რადგან ღმერთმა დამამტკიცა ისინი.

განსხვავება კონვერგენციასა და მორგებას შორის

ამ წიგნის ძირითადი არგუმენტი კონვერგენციაა: ოთხი საათი, სხვადასხვა დაწყების თარიღი, სხვადასხვა ხანგრძლივობა, სხვადასხვა მამრავლი, რომლებიც 2030 წელს მთავრდება.

ამასთან დაკავშირებით ორი წინააღმდეგობა მოდის და ისინი სხვადასხვა წინააღმდეგობაა.

პირველი ის არის, რომ მე ვიპოვე წელი და უკუინჟინერიით მოვიფიქრე მის მისაღწევად ოთხი გზა. ამას მრუდის მორგება ეწოდება და ეს წინასწარმეტყველური თარიღის დადგენის სტანდარტული წარუმატებელი მეთოდია. თქვენს პარამეტრებში საკმარისი თავისუფლების შემთხვევაში, შეგიძლიათ მიაღწიოთ ნებისმიერ წელს წმინდა წერილში მოცემული ნებისმიერი საწყისი წერტილიდან. ყველა, ვინც ამ ბრალდებას წამოყენებს, მიკერძოებული და დაუფიქრებელია, მონაცემების ღირსი არ არის.

მეორე უფრო დახვეწილია და სწორედ ეს შემაწუხებდა სხვის წიგნში: **სინამდვილეში დამოუკიდებელი წყაროების თანხმობა გაცილებით ნაკლები ღირს, ვიდრე ერთი შეხედვით ჩანს.** ოთხი მოწმის თანხვედრა ძლიერია. ოთხი ჩვენება, რომლებიც ერთ წყაროს უკავშირდება, ერთი მოწმის გამეორებაა. ამ შენიშვნას საკმაოდ სერიოზულად ვეკიდები, რომ ცალკე ნაწილი მივუძღვენი - მე-9 თავი ყველა საათს ამოწმებს საერთო წყაროების, საერთო წამყვანებისა და საერთო ინტერპრეტაციული სვლების აღმოსაჩენად და დასკვნა ის არის, რომ ისინი ოთხი დამოუკიდებელი მოწმე **არ არიან**. ამას იქ, ცხრილში ვამბობ, სანამ ვინმე სხვა შეძლებს.

პირველ რიგში, მრუდის მორგების წინააღმდეგობა განვიხილოთ.

მაშ, რით განსხვავდება კონვერგენცია მორგებისგან? სამი რამ, რომელთაგან სამივეს ნებისმიერი სხვა სისტემისთვისაც გამოვიყენებდი:

პარამეტრები დანიშნულების ადგილისგან დამოუკიდებლად შეირჩა? რიცხვები 390 და 40 მოცემულია ეზეკიელის მე-4 თავში. მამრავლი შვიდი მოცემულია ლევიანების 26-ე თავში. ოთხმოცი წლის თაობა მოცემულია ფსალმუნის 90:10-ში. მე არცერთი მათგანი არ ამირჩევია. ერთადერთი არჩევანი, რასაც ვაკეთებ, *დაწყების თარიღებია* და სწორედ აქ არის არგუმენტი რეალურად ძალაში — სწორედ ამიტომ, მე-6 და მე-7 თავები უმეტესწილად დაწყების თარიღების დაცვას უთმობს არითმეტიკული ხერხების გამოყენების ნაცვლად.

თავისუფლების რამდენი ხარისხი არსებობს? თითოეულ საათს ორი თავისუფალი არჩევანი აქვს: საიდან იწყება და რამდენჯერ გამოიყენება გამრავლება. რვა პარამეტრი ოთხ საათზე და მინდა პირდაპირ ვთქვა, რომ მეორე ნამდვილი არჩევანია - ლევიანების 26-ე თავი არ გეუბნებათ, რამდენი გამრავლება უნდა შეასრულოთ.

მაგრამ შეხედეთ, რამდენად უხეშია ეს მეორე ღილაკი. მამრავლი შვიდია, ამიტომ თითოეული დამატებითი გამოყენება მთელ წინადადებას შვიდით ზომავს. ისრაელისთვის, დაწყებული ძვ.წ. 701 წლიდან 390 წლით: ნულოვანი გამრავლება ძვ.წ. 311 წელს მოდის, ერთი ახ.წ. 2030 წელს მოდის და ორი 18410 წელს მოდის. იუდასთვის, ახ.წ. 70 წლიდან ორმოცი წლით: ნული იძლევა ახ.წ. 110 წელს, ერთი იძლევა ახ.წ. 350 წელს, ორი იძლევა ახ.წ. 2030 წელს, სამი იძლევა 13790 წელს.

ისტორიის ნებისმიერ მონაკვეთში თითოეულ საათზე ზუსტად ერთი მნიშვნელობა ხვდება. ეს არ არის ღილაკი, რომლის რეგულირებაც შეგიძლიათ; ეს არის გადამრთველი ერთი სავარაუდო პოზიციით. ნამდვილი თავისუფლება სწორედ დაწყების თარიღებშია, სწორედ ამიტომ, მე-6 და მე-7 თავები უმეტესწილად დაწყების თარიღების დაცვას უთმობენ არითმეტიკული აზროვნების ნაცვლად.

სისტემა ისეთ შემთხვევებს აწარმოებს, რომელთა ჩაბარებაც არ სჭირდებოდა? ეს ყველაზე ძლიერი ტესტია და სწორედ მას გამოვიყენებდი თქვენს ადგილას. მორგებული სისტემა ზუსტად იმ პასუხებს იძლევა, რისთვისაც შეიქმნა და სხვა არაფერს. სისტემა, რომელიც რეალურ რამეს აღწერს, სიურპრიზებს წარმოქმნის — შედეგებს, რომლებიც მისგან გამომდინარეობს მიზნობრივი მიზნის გარეშე.

ამ წიგნში სამი ასეთი რიცხვია და მათ მოგვიანებით შეხვდებით. დანიელის 1290 და იოანეს 1260 წლებს შორის სხვაობა ზუსტად ოცდაათი დღე აღმოჩნდება, რაც ზუსტად განდგომილების პერიოდის ხანგრძლივობაა და მე ეს იქ არ ჩამიწერია - ეს არის სხვაობა ორ რიცხვს შორის, რომლებიც ორი ავტორის მიერ ექვსასი წლის ინტერვალით არის დაწერილი. 1260 და 1250 წლებს შორის სხვაობა ზუსტად ათი დღე აღმოჩნდება და მთელ ებრაულ კალენდარში ზუსტად ერთი წყვილი დღესასწაულია, რომლებიც ათი დღის ინტერვალით არის და თვლები მის ორივე ბოლოშია. დანიელის 1335 წელი კი ტაძრის ხელახალი კურთხევის წლისთავზე ემთხვევა, რაც მანამ ვერ შევამჩნიე, სანამ ცხრილში არ მითხრეს.

ამ სამიდან არცერთს არ მოუწია მუშაობა. სისტემა მათთვის არ იყო შექმნილი. როდესაც მოდელი აგრძელებს სწორ პასუხებს იმ კითხვებზე, რომლებიც თქვენ არ დაგისვამთ, ეს არის მოდელის ხელმოწერა, რომელიც რეალურ რამეს აკვირდება.

რა შევცდი

შესავალში ვთქვი, რომ ვერიფიკაციის ვებგვერდის შექმნისას ორი ჩემი

შეცდომა აღმოვაჩინე. აი, ისინიც, რადგან წიგნმა, რომელიც
შემოწმებადობაზე აცხადებს, უნდა აჩვენოს, თუ რა შედეგი გამოიღო
შემოწმებამ.

დათვლის წესი. აღწერილია პირველ თავში — ჩემს პირველ წიგნში ოთხი გვერდის დაშორებით მოყვანილი ორი განსხვავებული ინკლუზიური/გამომრიცხავი კონვენცია. გამოსწორებულია ერთი წესის გამოცხადებით და მისი ყველგან გამოყენებით.

ტაძრის დანგრევა. წიგნში „ისტორიის სწავლება სანამ ეს მოხდება“, მე დავწერე, რომ ტაძარი განადგურდა „პასექის დროს, ახ. წ. 70 წელს“.

ეს არასწორია. იოსებ ფლავიუსი ცხადად ამბობს ამას, ისევე როგორც მიშნა. ტიტემ იერუსალიმის კედლები პასექზე, 14 ნისანზე, დაახლოებით 70 წლის აპრილის შუა რიცხვებში დახურა — ქალაქი მომლოცველებით იყო სავსე, სწორედ ამიტომ იყო ალყა ასეთი კატასტროფული. თუმცა, ტაძარი თავად არ დაიწვა 9 ან 10 ავ-მდე, დაახლოებით სამნახევარი თვის შემდეგ, აგვისტოს დასაწყისში.

ალყა მოვლენად დავაქცია. ეს საკმაოდ გავრცელებული შეცდომაა და მაინც ჩემი იყო.

საინტერესოა, რა მოხდა, როდესაც ეს გამოვასწორე. იუდას საათს პასექიდან პასექამდე ინტერვალი სჭირდება, რომ 2030 წლის პასექზე დაჯდეს. ალყა პასექზე დაიწყო. ტაძარი აგვისტოში დაიწვა. ასე რომ, გამოსწორებული ფაქტი - ალყა და არა დანვა - არის ის, რაც რეალურად სწორად განსაზღვრავს დათვლას.

შეცდომა ჩემს არგუმენტს ასუსტებდა. ეს უფრო ხშირად ხდება, ვიდრე ხალხი მოელის და ეს არგუმენტი თქვენი ნაშრომის შესამოწმებლად, მაშინაც კი, როცა თქვენი დასკვნა მოგწონთ.

რას აკეთებს და რას არ ამტკიცებს ეს წიგნი

ოთხი რამ, ასე რომ, დაწყებამდე ყველაფერი ნათელია.

მე ვამტკიცებ, რომ ღმერთმა ყველაფერი მითხრა. შენიშვნას „არავინ იცის დღე ან საათი“ ბოლო თავში სათანადოდ შევხები, მაგრამ ოთხმოცი გვერდის განმავლობაში არ ვაპირებ მის უყურადღებოდ დატოვებას, ამიტომ აქ არის მოკლე ვერსია. ეს წიგნი თარიღს ასახელებს. ის ამ თარიღამდე ტექსტებიდან და ისტორიიდან დასკვნების გამოტანით, უამრავი ფაქტის შეგროვებით და იმის დანახვით, თუ როგორ ჯდება ისინი ერთმანეთთან.

მე არ ვამტკიცებ, რომ ამ არგუმენტის არც ერთი სტრიქონი არ წარმოადგენს მტკიცებულებას. ოთხი საათიდან არც ერთი არ დამარწმუნებს თავისთავად. ნებისმიერი მათგანი შეიძლება დამთხვევა

იყოს; ბიბლია დიდი წიგნია და მასში ბევრი რიცხვია. არგუმენტი კონვერგენციაა. ამას ნათლად და არაერთხელ ვაცხადებ, რათა არავინ აერიოს ამას წიგნად, რომელიც ერთ გამოთვლას ეყრდნობა.

მე ვამტკიცებ, რომ ჩემი დაწყების თარიღები უდავოა. ისინი მესამე დონეს მიეკუთვნებიან. მე მათ მხარს ვუჭერ. ვინმეს შეუძლია წინააღმდეგობა გაუწიოს, მაგრამ ისინი შეცდებიან.

მე არ ვაცხადებ, რომ ვინმე განსაკუთრებული ვარ. ღმერთი მონანიებულ ადამიანებს იყენებს. მე ვარ ადამიანი, რომელმაც სრულად მიუძღვნა თავი უფლის სინმინდით მსახურებას, მე მხოლოდ იმით ვარ განსაკუთრებული, რომ ასეთი ადამიანები იშვიათია.

ეს არის ძირითადი წესები. ახლა კი ფაქტობრივი არგუმენტი.

ნაწილი — ორი წინადადება

ორი ტვირთამწე თავი და მათ მიერ ამუშავებული ორი საათი.

თავი 4 — ეზეკიელი 4: ორი ციხე, ორი სასჯელი

ეზეკიელს უცნაური რამის გაკეთება სთხოვეს.

„შენ კი დანეჯი მარცხენა გვერდზე და დაანვინე მასზე ისრაელის სახლის დანაშაული; იმ დღეების რაოდენობაზე იტვირთე მათი დანაშაული, რამდენ ხანსაც მასზე დანევები. რადგან მე დაგინიშნე დღეების რაოდენობა მათი დანაშაულის წლების შესაბამისი - სამას ოთხმოცდაათი დღე; ასე იტვირთე ისრაელის სახლის დანაშაული.

როცა ამას დაასრულებ, მეორედ დანეჯი, ოღონდ შენს მარჯვენა მხარეს და იუდას სახლის ცოდვა ატარე; ორმოცი დღე დაგინესე, თითო დღე წელიწადზე“ (ეზეკიელი 4:4-6).

მანამდე, 1-დან 3-მდე მუხლებში, მას ეუბნებიან, რომ რაღაც უცნაური გააკეთოს:

„ახლა კი, კაცის ძეო, მოიმარაგე აგური, დადე შენს წინ და ამოტვიფრე ქალაქი, იერუსალიმი. შემდეგ ალყა შემოარტყე მას... შემდეგ მოიმარაგე რკინის ფილა და რკინის კედელად აღმართე შენსა და ქალაქს შორის, მიმართე სახე მისკენ, რომ ალყა შემოარტყა და ალყა შემოარტყა მას. ეს არის ნიშანი ისრაელის სახლისთვის.“

აგური, რომელზეც ქალაქია გამოსახული. მის გარშემო ალყის ციხესიმაგრეებია აგებული. რკინის ტაფა - ეს სიტყვა ებრაულად ბრტყელ საცხობ თევზს აღნიშნავს - ვერტიკალურად დგას წინასწარმეტყველსა და ქალაქს შორის. შემდეგ კი 390 დღე ერთ მხარეს და 40 დღე მეორე მხარეს, თითოეული დღე ერთი წლის ტოლი.

ამ ექვს მუხლში ოთხი რამ არის დადასტურებული და მინდა მათი განხილვა იმის საჩვენებლად, თუ რამდენად სადავოა ისინი.

უდავოა: ერთი დღე ერთ წელს უდრის

მე-6 მუხლი პირდაპირ ამბობს ამას: „თითო დღე წელიწადისთვის“. ეს ამ წიგნში ერთადერთი ერთეულების გადაყვანაა და მე აქ მას იმიტომ ვიყენებ, რომ ტექსტი თავისთავად ასრულებს მას. ამაზე არავინ დავობს.

უდავოა: არსებობს ორი ცალკეული წინადადება

ისრაელს 390 ერგება. იუდას 40. ისინი ცალ-ცალკე ეძლევათ, ცალ-ცალკე ერიცხებათ და ისინი არ გროვდება ერთ 430-ად.

ბერძნული სეპტუაგინტის ზოგიერთ თარგმანში პირველი რიცხვი 390-ის ნაცვლად 190-ია, ზოგიერთი ინტერპრეტატორი კი აერთიანებს ციფრებს 430-ის მისაღწევად და ხედავს ეგვიპტეში 430 წლის განგებ გამეორებას. მე ვიყენებ ებრაულ მასორეტულ 390-ს და წინადადებებს ცალ-ცალკე ვინახავ, რადგან თავად მონაკვეთი აშორებს მათ ერთმანეთისგან - სხვადასხვა მხარე, სხვადასხვა ერები, სხვადასხვა ხანგრძლივობები და მკაფიო ინსტრუქცია, რომ პირველი დასრულდეს მეორის დაწყებამდე.

ორი ერის ინტერპრეტაციაც ზუსტად ისაა, რასაც ისტორია მოითხოვს. ებეკიელის დროისთვის ეს ორი განსხვავებული პოლიტიკური ერთეულია ორი განსხვავებული ჩანაწერით. ჩრდილოეთის სამეფო, ისრაელის სახლი - ათი ტომი, რომლებიც იერობოამის დროს გამოეყო მას შემდეგ, რაც რობოამის ამპარტავნებამ სამეფო გაყო - იმდენად ტოტალურ კერპთაყვანისმცემლობაში ჩაეფლო, რომ ღმერთი საკუთარ თავს აღწერს, როგორც მისგან განშორებულს. ის ასურეთმა გაანადგურა, გადაასახლა და აღარასდროს დაბრუნებულა. სამხრეთის სამეფო, იუდას სახლი, ასევე ორგული იყო, მაგრამ არაერთხელ და ნაწილობრივ მოინანია, არასოდეს განქორწინებულა და შენარჩუნდა.

ორი ერი, ორი ჩანაწერი, ორი წინადადება. ეს არის ტექსტი.

რას ნიშნავს რკინის ტაფა

ახლა ინტერპრეტაციაზე გადავდივართ, ამიტომ დონე ეცემა.

ტაფა წინასწარმეტყველსა — რომელიც ალყაში მოქცეული არმიის როლს ასრულებს — და ქალაქს შორის დგას. ის ბარიერია. ღვთის კომენტარი მე-3 მუხლში არის ის, რომ ეს „*ისრაელის სახლისთვის ნიშანია*“. როდესაც იუდას მხარეს გადასვლის დრო დგება, ტაფა არ არის.

ბარიერი ისე მესმის, რომ **მასში გამოსახული ალყა წარუმატებელი იქნება**. არმია ვერ გადალახავს ბარიერს. რაღაც დგას ალყაშემკრებსა და ქალაქს შორის.

ამ ინტერპრეტაციას აშკარა ისტორიული კანდიდატი აქვს. იერუსალიმი არაერთხელ იყო ალყაში მოქცეული და ალყა აშკარად ორ ნაწილად იყოფა. ნაბუქოდონოსორის ალყა ძვ. წ. 586 წელს წარმატებით დასრულდა; კედლები დაინგრა, ტაძარი დაიწვა, ხალხი ბაბილონში წავიდა. ტიტუსის ალყა ახ. წ. 70 წელს წარმატებით დასრულდა; იგივე განმეორდა. მაგრამ ძვ. წ. 701 წელს ასურეთის მეფე სინახერიბმა ალყა შემოარტყა იერუსალიმს და **დამარცხდა**.

ეს წარუმატებლობა ძველ ახლო აღმოსავლეთში ერთ-ერთი ყველაზე კარგად დადასტურებული მოვლენაა და ორივე მხრიდან არის დადასტურებული. მეორე მეფეთა წიგნის 19-ე თავში მოთხრობილია უფლის ანგელოზის მიერ ასურელთა ბანაკის დამარცხება და სენახერიბის წინევეში დაბრუნება. სენახერიბის პრიზმა კი - მისი ოფიციალური ჩანაწერი, რომელიც მისივე მწიგნობრების მიერაა დაწერილი და ტრაბახის ყველა მიზეზით - აღწერს ხიზკიას იერუსალიმში გამოკეტვას „*გალობაში გამომწყვდეული ჩიტივით*“ და შემდეგ, აღსანიშნავია, რომ ის

არასდროს აცხადებს, რომ ქალაქი აიღო. ასურეთის მეფემ, რომელმაც დედაქალაქი დაიპყრო, ეს ვრცლად თქვა. ამ შემთხვევაში ეს ასე არ არის.

იერუსალიმის წარუმატებელი ალყა, რომელიც გამოიხატება ბარიერით, რომლის გადალახვაც ალყაშემორტყმულს არ შეუძლია. მე ეს ბუნებრივად მიმაჩნია და აქ იმისთვის ვარ, რომ გითხრათ, რომ ეს სწორია.

რას გულისხმობს ორი მხარე

მთელი წიგნი ამ არგუმენტზეა დაფუძნებული, ამიტომ ტემპს შევანელებ.

ეზეკიელი მარცხნივ წევს ისრაელისთვის, შემდეგ მარჯვნივ - იუდასთვის, მთელი დღის განმავლობაში ქალაქისკენ მიმართული სახით. რატომ აკონკრეტებს ტექსტი რომელ მხარეს?

ყველაზე მარტივი პასუხი გეოგრაფიულია: აღმოსავლეთისკენ მიმართული, ჩრდილოეთი მარცხნივ გექნებათ და სამხრეთი მარჯვნივ. ისრაელი ჩრდილოეთის სამეფო იყო, იუდა კი სამხრეთის. მარცხენა უდრის ჩრდილოეთს, ისრაელს; მარჯვენა უდრის სამხრეთს, იუდას. ეს ერთი ინტერპრეტაციაა, უმრავლესობის ინტერპრეტაციაა და სრულიად საკმარისია დეტალების ასახსნელად, მაგრამ გაჩვენებთ, რომ ეს არასწორია. **მკითხველი, რომელიც აქ ჩერდება, არაფერს კარგავს ორი ერის იდენტობის შესახებ და არც საათს იღებს.**

მოსაზრება — „მესია 2030“ პროექტის მუშაობის შემდეგ, სადაც პირველად შევხვდი მას — ისაა, რომ გვერდები ასევე **დროში მიმართულებას კოდირებენ**.

აი, არგუმენტი. ებრაული იწერება მარჯვნიდან მარცხნივ. ებრაელი მკითხველის თვალი მარჯვენა კიდიდან იწყება და მარცხნივ მიემართება. თუ მოვლენების თანმიმდევრობას ისე დაალაგებთ, როგორც ებრაელი მწიგნობარი სიტყვებს აწყობდა — და ებრაელი მწიგნობრები თანმიმდევრობას ასე ხაზავდნენ — ადრეული მოვლენები მარჯვნივ, ხოლო გვიანდელი მოვლენები მარცხნივ განთავსდება.

წინასწარმეტყველი ალყაშემორტყმული იერუსალიმის გამოსახულების გვერდით წევს. ალყა დიაგრამის შუაში ფიქსირებული წერტილია. ის ჯერ ერთ მხარეს წევს, შემდეგ მეორეზე.

- **მარცხენა მხარე, ისრაელი, 390 წელი.** ალყის მარცხენა მხარე მარჯვნიდან მარცხნივ მიმართულ ქრონოლოგიურ ხაზზე ნიშნავს *შემდეგს*.
ეს. ისრაელის 390 წელი ალყიდან წინ მიიწევს.
- **მარჯვენა მხარე, იუდა, 40 წელი.** ალყის მარჯვენა მხარე მის *წინ ნიშნავს*. იუდას 40 წელი ალყით მთავრდება.

თუ ეს სწორია, მაშინ ებეკიელს არა მხოლოდ ორი ხანგრძლივობა, არამედ ორი მითითება მიეცა, ხოლო აგურზე გამოსახული ალყა ორივე წინადადების მიერ ჩართვის სახსარია.

ახლა კი, მომეცით საშუალება, ჩემს თავს დავუპირისპირდე, რადგან თქვენ იმსახურებთ საპირისპირო არგუმენტის სრული სინამდინდით ნახვას.

წინააღმდეგობა. ეს პოზიციური დეტალისთვის დიდი წონაა. ებეკიელი წინასწარმეტყველია, რომელიც მიწაში წევს და არა მასშტაბური დიაგრამის შემქმნელი. თუ ღმერთს სურდა „ეს წლები ალყის შემდეგ მოდის“ და „ეს წლები ალყამდე მოდის“, მას ჰქონდა ლექსიკა ამის სათქმელად — ებრაულში სრულიად ჩვეულებრივი სიტყვებია „ადრე“ და „შემდეგ“ — და მან ეს სიტყვები ებეკიელის სხვა წიგნებშიც საკმაოდ მარტივად წარმოთქვა. ქრონოლოგიური მიმართულების წაკითხვა, თუ სხეულის რომელი მხრიდან წევს ადამიანი, სცენური მიმართულებიდან გამომდინარე დასკვნაა. ეს ჭკვიანურია. ჭკვიანურობა არ ნიშნავს სიმართლეს.

მე ვგრძნობ ამის ძალას.

რასაც მე ვუპასუხებდი. სამი რამ.

პირველ რიგში, დეტალი ორჯერ არის დაკონკრეტებული და დაკონკრეტება არანაირ შედეგს არ იძლევა მხოლოდ გეოგრაფიული ინტერპრეტაციის შემთხვევაში. თუ მარცხენა და მარჯვენა მხარეები მხოლოდ ჩრდილოეთსა და სამხრეთს აღნიშნავენ, მხარეები დეკორატიულია - ტექსტში ორივე სახლი უკვე ერთნაირად არის დასახელებული. ღმერთმა ეზეკიელს მრავალი სიმბოლური აქტი მისცა და დეტალები, როგორც წესი, გარკვეულ მნიშვნელობას იძენს.

მეორეც, რკინის ტაფა იმავე მიმართულებას მიუთითებს. წმინდა გეოგრაფიული გაგებით, ტაფა არის ბარიერი, რომელსაც ახსნა არ სჭირდება, რადგან ალყას იდენტიფიცირება არ სჭირდება. ჩემი გაგებით, ტაფა განსაზღვრავს *რომელ* ალყას - წარუმატებელს - და მხარეები გეუბნებიან, რომელი მიმართულებით უნდა დაითვალოთ. ორი დეტალი ერთად მუშაობს, რაც იმის ერთგვარი მტკიცებულებაა, რომ ისინი ერთმანეთს ეკუთვნიან.

მესამე: **წაკითხვა დადასტურებულია დინების მიმართულებით და არა დინების მიმართულებით.** ამას მხოლოდ ეზეკიელის მე-4 თავიდან, ცივად ვერავინ გამოიტანს. რაც მაფიქრებინებს, არის ის, რომ როდესაც მას მიჰყვები, ორივე წინადადება ერთსა და იმავე წელს მთავრდება ორი სრულიად განსხვავებული გზით და ეს წელია, სადაც კიდევ ორი საათი ჩერდება. წაკითხვა გამართლებულია იმით, რასაც ის წარმოქმნის და არა საკუთარი თავის სიცხადით.

ეს არგუმენტის ლეგიტიმური ფორმაა — ეს არის ის, თუ როგორ იმკვიდრებს ჰიპოთეზა თავის ადგილს ნებისმიერ დისციპლინაში — თუმცა ეს არ არის ყველაზე ძლიერი ფორმა და მე მას ასეთ ფორმად არ წარმოვაჩენ. თუ მე-6 და მე-7 თავებში მოცემული კონვენტენცია არ მოხდება, ეს ვერსია უნდა მიატოვოთ. ის იზრდება ან ეცემა იმის მიხედვით, თუ რას გამოიღებს.

მესამე დონე. არგუმენტირებული, დაუმტკიცებელი. ყველაზე ძლიერი არგუმენტი სრულად არის წარმოდგენილი. აი, სად დგას საკითხი და ახლა თქვენ თვითონ შეგიძლიათ შეაფასოთ.

რას გვაცდევს ებეკიელის 4 თავი

- ორი ერი, ორი სასჯელი: 390 წელი და 40 წელი. (*მეორე დონე — ტექსტში წერია*).
- ერთი დღე ერთ წელს უდრის. (*მე-2 დონე — მე-6 მუხლი ამას ამბობს*).
- რკინის ბარიერით მონიშნული ალყა, რომელიც წარუმატებელი აღმოჩნდა. (*მე-3 დონე — ამტკიცებდა*).
- ისრაელის წლები ამ ალყიდან წინ მიიწევენ; იუდას კი ალყაში მოქცევა. (*მესამე საფეხური — ამტკიცებდნენ, რომ ეს სუსტი რგოლია*).

ებეკიელის მე-4 თავი არ გვაცდევს რაიმე მინიშნებას, რომ ეს რიცხვები შეიძლება გამრავლდეს. ამისათვის ცხრაასი წლით უკან უნდა დავბრუნდეთ, ლევიანების იმ თავში, რომელსაც თითქმის არავინ კითხულობს.

თავი 5 — ლევიანები 26: შვიდზე გამრავლება

ლევიანების 26-ე თავი ის თავია, სადაც ღმერთი ისრაელს, სანამ ისინი ამ მიწაზე შევიდოდნენ, ზუსტად ეუბნება, თუ რა მოხდება, თუ ისინი მას მიატოვებენ.

ეს არ არის კომფორტული თავი. ის ასევე სტრუქტურულად ყველაზე საინტერესო თავია თორაში, რადგან ის არ ემუქრება ერთ სასჯელს. ის ემუქრება მათი მზარდი სერიით, ეტაპობრივად, ესკალაციის მკაფიო წესით - და ეს წესი ოთხჯერ არის მითითებული.

მუხლი 18 — „*თუ ამის შემდეგაც არ დამემორჩილებით, შვიდგზის დაგსჯით თქვენი ცოდვებისთვის*“. **მუხლი 21** — „*თუ მტრულად მოიქცევით ჩემს*

მიმართ და არ მოისურვებთ ჩემს მორჩილებას, შვიდგზის გაგიზრდით წყლულს თქვენი ცოდვებისამებრ “. მუხლი 24 — „მაშინ მტრულად მოგექცევით და შვიდგზის დაგსჯით თქვენი ცოდვების გამო“. მუხლი 28 — „მაშინ მრისხანედ მოგექცევით და შვიდგზის დაგსჯით თქვენი ცოდვების გამო“.

ოთხი გაფრთხილება. თითოეული პირობითი უარის გაგრძელება. თითოეული **შვიდჯერ მიუთითებს** .

სტრუქტურა უტყუარი და განზრახულია: ეს არის თანდათანობითი სასჯელის სისტემა განსაზღვრული მამრავლით. რასაც არ უნდა ნიშნავდეს „შვიდი დრო“, ღმერთი ამას ერთ თავში ოთხჯერ ამბობს და ყოველ ჯერზე ერთი და იგივე პირობა იწვევს - *თქვენ მაინც არ მოინანიეთ*.

კითხვა, რომელსაც ეს თავი ეხება,

ახლა ყველაფერი დამოკიდებულია ორ ებრაულ სიტყვაზე: **שׁוּב** (*შევა*), შვიდი და მასზე აგებული ფრაზა.

არსებობს ორი ინტერპრეტაცია და ისინი ნამდვილად განსხვავდებიან ერთმანეთისგან.

A წაკითხვა — ინტენსივობა. „შვიდჯერ მეტი“ ნიშნავს შვიდჯერ მეტ სიმკაცრეს. უარესს, უფრო მკაცრს, უფრო საფუძვლიანს. „შვიდი“ გამოიყენება ისე, როგორც ხშირად იყენებს წმინდა წერილს, როგორც სისრულის რიცხვი — სასჯელის სრული და დასრულებული საზომი. ამ გაგებით ფრაზა არაფერს ამბობს იმის შესახებ, თუ რამდენ ხანს გრძელდება რაიმე.

B კითხვა — ხანგრძლივობა. „შვიდჯერ“ ამრავლებს წინადადებას. თუ ვადა 390 წელი იყო და მონანიება არ გამოუწვევია, ვადა ხდება 390×7 .

A კითხვა უმრავლესობის პოზიციას. ეს ჩემი სიტყვებით დავაფიქსირე. კომენტატორების უმეტესობა, თარგმანების უმეტესობა და ბიბლიის უმეტესი სასწავლო ვერსია ფრაზას დროის გახანგრძლივების ნაცვლად სიმკაცრის გამძაფრებად კი არა, სიმძიმის გაძლიერებად აღიქვამს. ყველაზე გავრცელებული ინგლისური თარგმანი, „შვიდჯერ“, ბუნებრივად ხარისხს გულისხმობს და არა ხანგრძლივობას. თუ ებრაელ მეცნიერებს გამოკითხავთ, A კითხვა უპირობოდ გაიმარჯვებს. ისინი ყველა ცდებიან.

და ამ წიგნს სჭირდება B საკითხავი. მის გარეშე არ არსებობს გამრავლებული წინადადებები, არც 2730 წელი, არც 1960 წელი და არც 2030. ეს არის მთავარი სახსარი. თუ A საკითხავი სწორია, დახურეთ წიგნი.

მოდით, B პუნქტის სასარგებლოდ დავასაბუთოთ არგუმენტები და დავინწყოთ იმით, რომ ვაღიაროთ, რა არის სიმართლე A პუნქტში.

რა ინტენსივობის კითხვა სწორად გამოდგება

ის პირდაპირ კონტექსტს სწორად გადმოსცემს. ლევიანების 26-ე თავში ჩამოთვლილი სასჯელები თვისებრივია.

— ტერორი, გამანადგურებელი დაავადება, დამარცხება, გვალვა, გარეული ცხოველები, ალყა, კანიბალიზმი, გადასახლება. ისინი საშინელებაში გადაიზრდებიან. მულტიპლიკატორის, როგორც გამწვავების, წაკითხვა ამ საშინელების ბუნებრივად ჯდება მიმდებარე მასალაში.

და „შვიდი“ აბსოლუტურად მოიცავს წმინდა წერილში სისრულის განცდას. შექმნის შვიდი დღე. კაენის შვიდგზის შურისძიება. ნაამანის შვიდგზის წყალში ჩაძირვა. სამოცდაათჯერ შვიდგზის პატიება. არავინ ითვლის მათ.

ინტენსივობის მიხედვით წაკითხვა გადაჭარბებული არ არის. ეს წინადადების იზოლირებულად აშკარა წაკითხვაა.

ხანგრძლივობის საქმე

პირველ რიგში, თავის ფორმა, რადგან არგუმენტი მასზეა დამოკიდებული და მას თითქმის არავინ აყალიბებს.

	ტრიგერი	სასჯელი
საბაზისო	მუხლები 14-15 თუ დაემორჩილებით	—მუხლი 16-17 · ტერორი, დამანგრეველი არდაავადება, დამარცხება
ესკალაცი ა 1	მუხლი 18 <i>შვიდჯერ მეტი</i>	—მუხლი 19-20 · ცა რკინასავითაა, მიწა კი არაფერს იძლევა
ესკალაცი ა 2	მუხლი 21 <i>შვიდჯერ</i>	—მუხლი 22 · ველური ცხოველები, წყვანილი ბავშვები, მიტოვებული გზები
ესკალაცი ა 3	მუხლი 24 <i>შვიდჯერ</i>	—მუხლი 25-26 · ხმალი, ჭირი, პური რაციონით
ესკალაცი ა 4	მუხლი 28 <i>შვიდჯერ</i>	—მუხლები 29-33 · კანიბალიზმი, ქალაქების განადგურება, ერებს შორის გაფანტვა

ოთხჯერ , იგივე პირობითი: *შენ მაინც არ მომმართე → შვიდჯერ* . და ყურადღება მიაქციეთ, სად მოხვდა ეს უკანასკნელი — გადასახლებაში, ხალხებს შორის მიმოფანტულში.

გაფრთხილება ამ ცხრილთან დაკავშირებით. მე ეს ესკალაციები ერთიდან ოთხამდე დავნომრე და ადვილი იქნებოდა „თავი წესს ოთხჯერ აცხადებს“-დან „წესი ზუსტად ოთხჯერ მოქმედებს და შემდეგ იწურება“. ტექსტში ეს არ არის ნათქვამი. ის არასდროს აცხადებს საბოლოო ესკალაციას, არასდროს ამბობს *და ამის შემდეგ მე აღარ გავამრავლებ*. ის იძლევა პირობითობას — *თუ მაინც არ შემობრუნდები, მაშინ შვიდჯერ* — ოთხჯერ ნათქვამი.

იქნება ეს ოთხი ცალკეული მოვლენის ჩამოთვლა თუ ოთხჯერ დასმული მუდმივი წესი, რათა ისრაელმა სერიოზულად აღიქვას, თავისთავად ინტერპრეტაციაა და ტექსტი ამ კითხვას ღიად ტოვებს. მე მუდმივი წესისკენ ვიხრები: იდენტური ფორმით გამეორებული პირობა უფრო პოლიტიკას ჰგავს, ვიდრე სიას, ხოლო მისი გამომწვევი პირობა არასდროს გაუქმებულა. მე აქ არაფერზე საკამათოდ არ ვარ. ღმერთმა გამომგზავნა, რომ გითხრათ, რა არის სიმართლე და არა ვიყო ერთ-ერთი მრავალ მეცნიერს შორის, რომელსაც აქვს მოსაზრება. B საკითხავი - ხანგრძლივობა ერთადერთი სწორია.

ახლა კი არგუმენტები - შვიდი, დაახლოებით ყველაზე სუსტიდან ყველაზე ძლიერამდე, ერთი გამონაკლისის გარდა. ბოლო განზრახ არის თანმიმდევრობით გადახრილი: ეს არის პატიოსანი არგუმენტი და პატიოსანი არ ნიშნავს ძლიერს. მეოთხე და მეხუთე არგუმენტები ის წყვილია, რომელზეც თავი ეფუძნება და უმჯობესია ისინი ერთად წაიკითხოთ.

პირველი: ებრაული არ არის გადამწყვეტი. მე-18 მუხლში ფრაზაა *פ יאזא ש עב* — *შევა აღ-ჩატოტეკეჰემ*, შვიდი შენს ცოდვებზე. ის ზმნიხედაა და არ არის მონიშნული. მასში არ წერია „შვიდჯერ უფრო მკაცრად“ და არც „შვიდჯერ უფრო დიდხანს“. ორივე გრამატიკულად ხელმისაწვდომია. ინგლისურ თარგმანებში, რომლებიც მას „შვიდჯერ“-ად თარგმნიან, გაკეთებულია არჩევანი, რომელსაც ებრაული არ აიძულებს. ეს არ ადასტურებს B კითხვას — ეს უბრალოდ ნიშნავს, რომ კარი გრამატიკით არ არის დახურული, რაც უფრო დაბალი ნიშნულია, ვიდრე შეიძლება ჟღერდეს, მაგრამ ღირს დამტკიცება.

მეორე: სასჯელი, რომლითაც თავი მთავრდება, არის ხანგრძლივობა. ლევიანების 26-ე თავი ოთხ ეტაპს მოიცავს, მთავრდება გადასახლებით —

და შემდეგ დაუყოვნებლივ ზომავს ამ გადასახლებას დროში , კერძოდ, შაბათობით:

„მაშინ მიწა თავის შაბათებს დატკბება თავისი გაპარტახების მთელი დღეები, სანამ თქვენ თქვენი მტრების ქვეყანაში იქნებით; მაშინ დაისვენებს მიწა და დატკბება თავისი შაბათებით“ - ლევიანები 26:34

მის შემდეგ მოცემული მუხლი იმავე აზრს ხაზს უსვამს: თავისი გაპარტახების ყველა დღეს ქვეყანა იცავს იმ დასვენებას, რასაც არ იცავდა, სანამ ისრაელი ცხოვრობდა მასზე.

შეხედეთ, რა მოკლე ვადაა ეს. მეოთხე „შვიდი დრო“ 28-ე მუხლშია. მისი სასჯელი 33-ე მუხლამდე გრძელდება და გაფანტვით მთავრდება. 34-ე მუხლში კი — მომდევნო სტრიქონში — ტექსტი აღწერს, თუ როგორ იზომება ეს სასჯელი: წლების რაოდენობით. საბოლოო მამრავლი და დათვლილი ხანგრძლივობა ტექსტში ერთმანეთის გვერდიგვერდაა, მათ შორის არაფერია.

თავის ლოგიკა არითმეტიკით მთავრდება. ტექსტით წლებში გაზომილ ჯარიმასთან მიმაგრებული მამრავლი არის მამრავლი, რომელიც წლებს რაღაცას უშველის.

მესამე: ასე ითვლიდა სინამდვილეში გადასახლებას. როდესაც მეორე მათიანეს 36:21-ში ბაბილონის სამოცდაათი წელია აღწერილი, მემათიანე პირდაპირ ლევიანების 26-ე თავს უბრუნდება.

მიზეზი: ეს მოხდა „რათა აღსრულებულიყო უფლის სიტყვა, ნათქვამი იერემიას პირით, სანამ ქვეყანა არ დატკბებოდა თავისი შაბათებით“. გადასახლება აიხსნება, როგორც შაბათის წლების ანაზღაურება და ანაზღაურების აღრიცხვა. დანიელი კი, დანიელის 9:2-ში, იერემიას სამოცდაათ წელს სიტყვასიტყვით ხანგრძლივობად კითხულობს, ითვლის მას და ღოცულობს, როდესაც ის ამოიწურება.

ამგვარად, ჩვენ გვაქვს კანონიკური პრეცედენტი ზუსტად იმ ოპერაციისთვის, რომელსაც მე ვასრულებ: თორიდან სასჯელის პერიოდის აღება, მისი წლების რაოდენობად განხილვა, მისი დათვლა და მისი ვადის გასვლის მოლოდინი. დანიელმა ეს გააკეთა. ეს ეგზოტიკური ნაბიჯი არ არის.

ოთხი: შვიდჯერ რამდენი, ზუსტად? ეს ის არგუმენტი არ არის, რომლითაც მე დავიწყე. ის წინააღმდეგობამ გამოიწვია და მთლიანად შეცვალა კითხვის ჩემი გაგება.

სიმძიმე არ არის გაზომვადი სიდიდე. არ არსებობს ერთეული, რომელშიც ერთი სასჯელი მეორე სასჯელის შვიდჯერ მეტია. დასვით კითხვა, თუ რას ნიშნავს, თუ შიმშილი წინა შიმშილობაზე ზუსტად შვიდჯერ უარესი იქნება, კითხვაზე პასუხი არ იქნება - არა იმიტომ, რომ მისი გამოთვლა რთულია, არამედ იმიტომ, რომ გამოთვლა შეუძლებელია.

ხანგრძლივობას აქვს ერთეული. წლები. ორმოცი წლის სასჯელი გამრავლებული შვიდზე, ნიშნავს ორას ოთხმოცი წლიან სასჯელს და ნებისმიერს შეუძლია მისი შემოწმება.

ახლა გააგრძელეთ. სასჯელი არ არის სამყაროსგან თავისუფალი თვისება; ეს არის რაღაც, რაც ადამიანებს აკისრებენ და მის დაკისრებას დრო სჭირდება. ამიტომ, ყველა სასჯელს ორი განზომილება აქვს - რამდენად მკაცრი და რამდენ ხანს გრძელდება - და სასჯელის *ჯამი* ორივეს ნამრავლია. ასე რომ, როდესაც ტექსტი ამბობს, რომ სასჯელი შვიდჯერ იქნება, ეს რაღაცას ამბობს ამ ჯამის შესახებ. და ორი განზომილებიდან, რომელთაგანაც ჯამი შედგება, ზუსტად ერთს შეუძლია შვიდის კოეფიციენტის ტარება ნებისმიერი შემოწმებადი გზით.

არსებობს რეალური უარყოფა და ეს ერთადერთი გაქცევის გზაა. შვიდი იდიომატურია წმინდა წერილში სისრულისთვის — დაბადების 4:15-ში „შვიდმაგად შურისძიება იქნება მასზე“ არავის არითმეტიკა არ არის. თუ ლევიალების 26-ე თავში *შვიდი ჯერ* ამ ტიპის იდიომაა, ეს ნიშნავს *სრულად* და საერთოდ არ შეიცავს რაოდენობას.

გაიარეთ ეს გზა და ნახეთ, სადამდე მიგვიყვანს. თუ რიცხვი წმინდა იდიომაა, მაშინ ის არაფერს ზომავს და ოთხივე დებულება არ წარმოადგენს ესკალაციურ თანმიმდევრობას - ისინი ერთი და იგივეს წარმოადგენენ, რომელიც ოთხჯერ და მზარდი ხაზგასმით არის ნათქვამი. მე-19, 22, 25 და 29 მუხლებში მოცემული სასჯელები განკითხვის ოთხი აღწერა იქნება და არა კიბეზე ასვლის ოთხი საფეხური.

ასე რომ, არსებობს განშტოება და ორივე გზა მიდის იქ, სადაც შემოიძლია მუშაობა. ან *შვიდჯერ* არის რაოდენობრივი — ამ შემთხვევაში ის ეხება ჯამს, რომელსაც აქვს დროის განზომილება და ხანგრძლივობა არის ერთადერთი განზომილება, რომელშიც ფაქტორი შემოწმებადია — ან ის საერთოდ არ არის რაოდენობრივი, ამ შემთხვევაში A კითხვა არც სიმძიმის გამრავლების შესახებ კითხვაა. ეს არის კითხვა ღმერთის მიერ *ოთხჯერადად ნათქვამის შესახებ*.

ინტენსივობის მაჩვენებელი მხოლოდ მეორე, უფრო სუსტი ფორმით შემორჩა. ის არ შეიძლება იყოს როგორც რეალური გამრავლება, ასევე რაღაც განუზომელის გამრავლება.

მეხუთე: ორიდან მხოლოდ ერთი წაკითხვა შეიძლება იყოს არასწორი.

მეოთხე არგუმენტს კიდევ ერთი ნაბიჯით წინ მივყვით. თუ შვიდის ფაქტორი სიმძიმეს უკავშირდება, მაშინ ის ისეთ რაოდენობას უკავშირდება, რომლის თქმა, გაზომვა ან შემოწმებაც არავის შეუძლია. რამდენად მკაცრი იყო სასჯელი ადრე? უცნობია. რამდენად მკაცრი იყო შემდეგ? შვიდჯერ მეტი. დროის რა მონაკვეთზე? ასევე უცნობია - ლევიანების 26-ე თავი მის არცერთ ესკალაციას ხანგრძლივობას არ ანიჭებს.

ამგვარად აგებული მტკიცება არ შეიძლება მცდარი აღმოჩნდეს. არ არსებობს დაკვირვება, თარიღი ან გამოთვლა, რომელიც ამას ოდესმე ეწინააღმდეგება. რაც არ უნდა მომხდარიყო ისრაელში სამი ათასი წლის განმავლობაში, ეს შეიძლება აღიწეროს, როგორც რაღაცის შვიდჯერ გამრავლება.

ახლა მის გვერდით ხანგრძლივობის მაჩვენებელი დადეთ. სამას ოთხმოცდაათი წელი, გამრავლებული შვიდზე, მითითებული დასაწყისიდან, იძლევა წელს - და ეს წელი ან სწორია, ან არა. მტრულად განწყობილ მკითხველს შეუძლია ეს ერთ წუთზე ნაკლებ დროში შეამოწმოს კალკულატორით. ის კისერს აჩენს.

მტკიცება, რომელიც არ შეიძლება იყოს არასწორი, არანაირ სამუშაოს

არ ასრულებს. ეს არ არის სისუფთავისადმი უპირატესობა; ეს არის განსხვავება რაღაცის თქმასა და არაფრის თქმას შორის. თუ *შვიდჯერ* რეალური რაოდენობის ნამდვილი ნამრავლია, პრინციპში შესაძლებელი უნდა იყოს იმის აღმოჩენა, რომ ის არასწორად იქნა გამოყენებული. ამ ორი წაკითხვიდან მხოლოდ ერთი იძლევა ამის საშუალებას.

ამ არგუმენტის ცუდი ვერსია ერთი ნაბიჯით მოშორებით დგას. ცუდი ვერსია ასე ჟღერს: *ხანგრძლივობის გაგება რიცხვს მაძლევს, სიმძიმის გაგება კი - არა, ამიტომ ხანგრძლივობის გაგება სწორია.* ეს არგუმენტი არ არის, ეს უპირატესობაა - და ზუსტად ეს იგულისხმება კრიტიკოსს, როდესაც ამბობს, რომ მთელი სისტემა მოტივირებული მსჯელობაა. კონკრეტული პასუხის სურვილი არ არის იმის დასტური, რომ ტექსტი მას იძლევა. ბევრი ტექსტი ნამდვილად არ იძლევა.

კარგი ვერსია ტექსტის ქცევის შესახებ მტკიცებაა და არა იმის შესახებ, თუ რა მსურს. **შეხედეთ, რა ერგო სინამდვილეში ეზეკიელს.** არა „დიდხანს იქ ყოფნა“. სამას ოთხმოცდაათი დღე, შემდეგ ორმოცი დღე - და შემდეგ, იმ შემთხვევაში, თუ საკითხი ვერ გავიგეთ, აშკარა გარდაქმნის მაჩვენებელი: *დღე თითოეული წლისთვის.* ღმერთმა განსაზღვრა წინადადება და შემდეგ უთხრა წინასწარმეტყველს, რომელი ერთეულით წაეკითხა. ეს არ არის ატმოსფეროს ენა. რიცხვები, რომლებიც ზუსტად, მითითებული გარდაქმნით, დათვლას ექვემდებარება.

მოათავსეთ ეს ლევანების 26-ე თავის გვერდით და შეამჩნიეთ მისი ეკონომიურობა. ერთ თავში არის ზუსტი მამრავლი, ხოლო მეორეში - ზუსტი წევრები. ხანგრძლივობის მაჩვენებლის მიხედვით, ყველა რიცხვი ხვდება სხვა რიცხვს და ასრულებს თავის ფუნქციას. სიმძიმის მაჩვენებლის მიხედვით, ზუსტი მამრავლი არასდროს ეხება ზუსტ წევრებს - ის მოქმედებს რაღაც განუსაზღვრელზე, ხოლო 390 და 40 პირველი ვადის გასვლის შემდეგ უმოქმედოდ რჩებიან.

ეს მტკიცებულება არ არის. ღმერთს არ აქვს ვალდებულება, რომ თავისი რიცხვები ჩემთვის მოსახერხებელი გახადოს და ეკონომიური თეორიიდან მიღებული არგუმენტი საბოლოოდ იმის შესახებ არგუმენტი, თუ როგორ უნდა იყოს ტექსტი ერთმანეთთან შეხამებული.

მაგრამ როდესაც ერთი წაკითხვისას ყველა მითითებული რაოდენობა გამოუყენებელი რჩება, მეორე კი ყველა მათგანს იყენებს, ეს ყურადღების ღირსია — და ცუდი ვერსიისგან განსხვავებით, ეს ტექსტზე გაკეთებული მტკიცებაა და არა ჩემს პრეფერენციებზე გაკეთებული მტკიცება.

მეექვსე: სიმძიმის საკითხავი თავი ამოიწურება მანამ, სანამ ისტორიას

სინანულის გრძნობა ამოეწურება. მეოთხე და მეხუთე არგუმენტები ეხება იმას, თუ რას შეიძლება ნიშნავდეს სიტყვები. ეს კი იმას ეხება, რისთვისაც ჯერ კიდევ არსებობს ეს თავი.

სიმკაცრის გათვალისწინებით, ლევიანების 26-ე თავი აღწერს დახურულ თანმიმდევრობას. ოთხი ინტენსიფიკაცია, რომელიც გადასახლებით მთავრდება და შემდეგ თავი 40-დან 42-ე მუხლებამდე აღსარების შესაძლებლობაზე გადადის. ესკალატორი ჩერდება. როგორც ისრაელის ბაბილონამდე მომხდარი მოვლენების აღწერა, ის მუშაობს - და შემდეგ მას მეტი არაფერი აქვს სათქმელი.

მაგრამ ამ ოთხივე ესკალაციის მიზეზი ერთი რამ იყო: *თქვენ მაინც არ მომმართეთ.* და ეს მდგომარეობა ბაბილონში არ დასრულებულა. იუდას სახლი ორი ათასი წლის განმავლობაში არ მიუმართავს თავისი მესიისკენ. თუ გამშვები ჯერ კიდევ ცოცხალია და ტექსტი შეჩერებულია, მაშინ ლევიანების 26-ე თავი ძვ. წ. მერვე და მეექვსე საუკუნეებს ეხება და მას შემდეგ არაფერზეა საუბარი.

ხანგრძლივობის კითხვის პირობებში ის კვლავ გრძელდება. ყოველი მოუნანიებელი ვადის გასვლის შემდეგ ახალი ტერმინი იბადება და თავის არითმეტიკა კვლავაც მუშაობს ერზე, რომელიც კვლავ უარყოფს.

ამგვარად, კითხვა მხოლოდ იმაში არ მდგომარეობს, თუ ებრაული რომელი ინტერპრეტაციის ნებართვას იძლევა — ორივე იძლევა ამის საშუალებას. საქმე იმაშია, თუ ლევიანების 26-ე თავს ბოლო ორი ათასწლეულის შესახებ რაიმეს თქმა შეუძლია.

შვიდი — და ეს არის ის, რასაც ყველაზე მკაცრად ვიცავ — წაკითხვა გამართლებულია იმით, რასაც ის წარმოქმნის. იგივე აღიარა, რაც მე-4 თავში გავაკეთე და იმავე მიზეზით. გამოიყენეთ მამრავლი, როგორც ხანგრძლივობა, ებეკიელის მე-4 თავის ორ წინადადებას და ორივე ერთსა და იმავე წელს დაეცემა, სხვადასხვა გზით, სხვადასხვა მამრავლით, რვაასი წლის ინტერვალით. თუ B წაკითხვა არასწორი იქნებოდა, ეს არ უნდა მომხდარიყო.

მირჩევნია, ეს მსჯელობა დაგინახოთ, ვიდრე დაგიმალოთ. ეს საუკეთესო ახსნამდე დასკვნაა, რომელიც არგუმენტის რეალური ფორმაა და უფრო სუსტია, ვიდრე მტკიცებულება.

ყურადღება მიაქციეთ, როგორ ჯდება ხუთი და შვიდი ერთმანეთთან, რადგან ისინი ერთი ოპერაციის ორი ნახევარია. მეხუთე არგუმენტი ამბობს, რომ ხანგრძლივობის ჩვენება იძლევა მტკიცებას, რომელიც

შეიძლება ჩაიშალოს. მეშვიდე არგუმენტი ამბობს, რომ როდესაც ამოწმებთ, ის არ ჩაიშალა. ორივე ნახევარი ცალ-ცალკე სუსტია - გაყალბებადი მტკიცება არ არის ჭეშმარიტი და იბოლიანი შედეგი არაფერს ამტკიცებს, თუ მტკიცება თავიდანვე ვერასდროს იქნებოდა არასწორი. ერთად ისინი უბრალოდ იმის საშუალებაა, რომ შეამოწმო რამე: თქვი ის, რაც შეიძლება მცდარი იყოს, შემდეგ კი წადი და ნახე.

ამ არგუმენტის ვერსიის დაბეჭდვას არ ვაპირებ

მეოთხე არგუმენტს უფრო ხმამაღალი ბიძაშვილი ჰყავს და მინდა გაჩვენოთ როგორც კარგი, ასევე ცუდი ვერსია, რადგან მათ შორის განსხვავება ამ წიგნის მთელ მეთოდშია.

უფრო ხმამაღალი ვერსია ასე ჟღერს: გამრავლებული სიმკაცრე მაინც უნდა იქნას *გამოყენებული* და აღსრულებას დრო სჭირდება. იუდასთვის ტექსტში ერთადერთი ვადა ორმოცი წელია მოცემული. ამგვარად, შვიდჯერ უარესი სასჯელი კიდევ ორმოცი წელი უნდა გაგრძელდეს - და როდესაც ეს მოუნანიებლად დასრულდება, ისევ შვიდჯერ უარესი კიდევ ორმოცი წელი. ორი ათასი წლის განმავლობაში ეს დაახლოებით ორმოცდაათი ვადაა და სიმკაცრე შვიდჯერ ორმოცდაათ ხარისხში დგება, რიცხვი ორმოცდაორნიშნაა. ამას ვერავინ გადაურჩება. ამიტომ სიმკაცრე შეუძლებელია.

ამის პირველი ნახევარი სწორია და სწორედ ამაზეა აგებული მეოთხე არგუმენტი. სასჯელი დროთა განმავლობაში უნდა იქნას გამოყენებული. სიმძიმე არ შეიძლება ხანგრძლივობისგან თავისუფალი იყოს. სწორედ ეს დაკვირვება მაფიქრებინებს, რომ ინტენსივობის წაკითხვა არასრულია და არა უბრალოდ ნაკლებად სავარაუდო.

მეორე ნახევარში ხდება შეცდომები და ისინი ორ ადგილას არიან ცუდად.

გადამზიდავს *კიდევ ორმოცი წელი* სჭირდება და ამას არაფერი ადასტურებს.

ლევინების 26-ე თავი საერთოდ არ იძლევა ხანგრძლივობებს. მისი ოთხი ესკალაციიდან არცერთს არ აქვს მინიჭებული ხანგრძლივობა; მე-19, 22, 25 და 29 მუხლებში მოცემული სასჯელები უბრალოდ შემდეგ ესკალაციამდე გრძელდება. ინტენსივობის მცდელობის მქონე ადამიანს შეუძლია თქვას, რომ გაძლიერებული სასჯელი განუსაზღვრელი ვადით გაგრძელდა და ტექსტი ამას არ ეწინააღმდეგება. იმის დასამტკიცებლად, რომ ვადა ორმოცი წელი უნდა იყოს, მე უნდა შემოვიტანო ებეკიელის ტერმინი ისეთ თავში, სადაც ის არასდროს არის ნახსენები - და ჩემი საკუთარი ჩარჩოს შემოტანა ჩემი მოწინააღმდეგის პოზიციაში იგივე შეცდომაა, რაც წრეში კამათის, უბრალოდ უკეთ შენიღბული.

ორმოცდაორნიშნა რიცხვი კარგი არგუმენტის ყველაზე სუსტი ნაწილია და არა ყველაზე ძლიერი. უსაზღვრო სიმძიმის გამრავლების სინამდვილეში არასწორი ის კი არ არის, რომ რიცხვი დიდი ხდება. არამედ ის, რომ *გადასახლებაზე შვიდჯერ უარესი შვიდჯერ უარესი* არ აღწერს საქმის მდგომარეობას. პრობლემა არათანმიმდევრულობაა და არა მასშტაბი - და ზუსტად ეს არის ის, რასაც მეოთხე არგუმენტი უკვე გამოთქვამს, თეატრალურობის გარეშე.

არსებობს მესამე მიზეზიც და სწორედ მან გადაწყვიტა ეს ჩემთვის. თუ დავუშვებ, რომ გამრავლებული სიმკაცრე მოითხოვს გამეორებად ტერმინს, მე არ უარვყოფ ინტენსივობის მნიშვნელობას - მე ის ჩუმად გადავიყვანე ხანგრძლივობის მნიშვნელობად და შემდეგ გამოვაცხადე გამარჯვება. მოწინააღმდეგე, რომელიც გულწრფელად ამტკიცებს, რომ *შვიდჯერ* ნიშნავს *სრულად, სრულად, სათანადო ბოძით*, საერთოდ არ არის ერთგული არცერთი გამეორებადი ტერმინის მიმართ, ამიტომ რედუქცია მას არასდროს აღწევს. ის მხოლოდ იმ პოზიციას ამარცხებს, რომელსაც არავინ იზიარებს. თუმცა, აშკარაა, რომ თუ სასჯელი „სრულად“ გამრავლდება, მაშინ შეიძლება თუ არა მისი „სრულად“ გამრავლება ხელახლა? მონანიებით თუ მის გარეშე, სასჯელი მიაღწევდა სიმკაცრის ზღვარს.

ეს ვრცლად ამ ერთი არგუმენტის გარდა სხვა მიზეზითაც ჩამოვაყალიბე. დიდი რაოდენობით დამატერებელი არგუმენტები მისი შინაარსის პროპორციულად დიდი ხანია არსებობს და წინასწარმეტყველურ ნაწერებს დიდი ხანია ჩვევად აქვთ ერთი მათგანისკენ სწრაფვა. თუ ამ წიგნის სხვა ნაწილებში ჩემი არითმეტიკის შემოწმებას გთხოვთ, მზად უნდა ვიყო, რომ გამოვრიცხო ის გამოთვლა, რომელიც ყველაზე მეტად მსიამოვნებს. ეს არგუმენტი მსიამოვნებდა და არ ვბეჭდავ.

კიდევ ერთი გამჟღავნება, სანამ აქ ვარ. ამ თავის ადრინდელ ვერსიაში ამტკიცებდნენ, რომ ლევიანების 26-ე თავი ესკალაციებს ოთხზე - მე-18, 21, 24, 28 მუხლებზე - ზღუდავს, ამიტომ სიმკაცრე ვერასდროს გაძლიერდება შვიდიდან მეოთხეზე. **ეს ჩემთვისაც მიუწვდომელი იყო. ტექსტში არსად არის მითითებული ზღვარი.** მე ვკითხულობდი ზღვარს კანონზომიერებაში, რაც ზუსტად ის ნაბიჯია, რომლის გადადგმასაც ამ წიგნში სხვებს ვთხოვ. ის აღარ არსებობს.

თუ წესი უვადოა, რატომ წყდება ის 2030 წელს?

ეს კითხვა დარჩა და მე მას სხვებზე ადრე ვსვამ.

თუ ლევიანების 26-ე თავი ოთხი ცოდვის ჩამონათვლის ნაცვლად მხოლოდ ერთ წესს აწესებს, მაშინ ეს წესი ძალაში რჩება მაშინაც კი, როდესაც ვადა მოუნანიებლად იწურება. იუდას სასჯელი გამრავლდა ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წელს და კვლავ 350 წელს. როდესაც მიმდინარე ვადა იწურება 2030 წელს და იუდა კვლავ მოუნანიებელია, რატომ არ ამოქმედდება ეს წესი უბრალოდ ხელახლა - 1960 წელი გამრავლებული შვიდზე, კიდევ 13720 წელი?

ამაზე არითმეტიკული პასუხი არ არსებობს. არითმეტიკა სიამოვნებით გააგრძელებდა. პასუხი არითმეტიკის გარედან უნდა მოვიდეს და ეს არის ამ წიგნის არსებობის მთავარი მიზეზი: **თანმიმდევრობა არ იცვლის ესკალაციებს, მას დრო ეცლება.** ლევიანების 26-ე თავი არ...

ესკალაციით მთავრდება. 40-42 მუხლებში ის აღსარებითა და აღთქმის გახსენებით მთავრდება. გამრავლება არ არის დანიშნულების ადგილი; ეს არის ის, რაც ხდება დანიშნულების ადგილის უარყოფის დროს.

მე-10-დან მე-12 თავებამდე ნათქვამია, რომ 2030 წელს *უარის თქმა შეწყდება* - რომ სასჯელის ვადის ამოწურვის შემდეგ ხუთი თვეა, რომლის განმავლობაშიც მოუნანიებელნი განდევნილნი არიან და არა განადგურებულნი, შემდეგ კი მესია ბრუნდება და ის შეთანხმება, რომელსაც სასჯელი ეკუთვნოდა, მთავრდება. კიდევ ერთი გამრავლება მოითხოვს კიდევ ცამეტი ათასი წლის აღთქმას, რომელიც ღმერთმა თქვა, რომ დაიმახსოვრებს.

ამგვარად, შეჩერების წერტილი თავიდან არ იკითხება. ის ამ წიგნში ყველაფრისგან იკითხება — იმავე წელს სამი სხვა საათის დაშვება, დღეების ათვლა შემოდგომის დღესასწაულებზე მთავრდება, დღესასწაულების თანმიმდევრობა, რომელიც იესომ ჯერ არ დაასრულა. თუ ეს ვერ მოხერხდა, მაშინ დიახ, მოლოდინი იქნება 13790 წელი და არა 2030 წელი.

რატომ არასდროს იყო ან/და

კიდევ ერთი აზრი, და ეს თავში ყველაზე სასარგებლოა.

თავიდან ეს ორი კონკურენტი წაკითხვის სახით, A და B, დავადგინე და კითხვა, როგორც წესი, სწორედ ამ ფორმულირებით ისმება. ახლა ვფიქრობ, რომ ფორმულირება არასწორია და მეოთხე არგუმენტი ამის მიზეზია.

სასჯელს ორი განზომილება აქვს - რამდენად მკაცრი და რამდენად ხანგრძლივი - და მისი ოდენობა ორივეს ნამრავლია. სიმძიმე ხანგრძლივობის გარეშე არ არის უფრო მსუბუქი სასჯელი; ის საერთოდ არ არის სასჯელი, რადგან არავის არაფერი ეკისრება. ხანგრძლივობა სიმძიმის გარეშეც ცარიელია. არცერთი განზომილება არ არსებობს თავისთავად. ამგვარად, „*სასჯელის შვიდჯერადი რაოდენობა*“ არასდროს ყოფილა არჩევანი ერთი ან მეორე განზომილების გამრავლებას შორის. ეს არის მტკიცება ოდენობაზე და ოდენობა ორივესგან შედგება.

ეს ნიშნავს, რომ A და B კითხვის კონკურენტები არ არიან. A კითხვის ცნება აღწერს ნივთის ერთ განზომილებას; B კითხვის ცნება აღწერს იმ განზომილებას, რომელშიც რიცხვის შემოწმება შესაძლებელია. თუ ადამიანი სასჯელიდან ვერ ისწავლის, მისი გახანგრძლივება და

გამკაცრება მოთმინებითი ავტორიტეტის ერთი და იგივე აქტია და არა ორი კონკურენტი თეორია იმის შესახებ, თუ რას ნიშნავდა ეს ავტორიტეტი.

ეს წინააღმდეგობას არ ხსნის. ხანგრძლივობის აღქმა მაინც დამოუკიდებლად უნდა მოიცავდეს არითმეტიკას და ის მაინც მესამე დონეა — თქვენ კვლავ ჩემს სიტყვას ეყრდნობით, რომ შვიდი წელია. მაგრამ თუ ამ თავს დარწმუნებით შეუდგებით, რომ ლევანების 26-ე თავი სიმძიმეს ეხება, შეამჩნევთ, რომ შეიძლება სრულიად მართალი იყოთ და ეს წიგნი მაინც მუშაობს. თქვენ აღწერდით იმ განზომილებას, რომელსაც მე არ ვითვალისწინებ. ეს არაფერი არ აშორებს მეორე განზომილებას.

რას გვამღვებს ლევანების 26-ე თავი

- მითითებული მამრავლი: **შვიდი** . *(მეორე დონე — ტექსტში ოთხჯერ არის მოხსენიებული.)*
- მითითებული გამშვები ფაქტორი: **მონანიებისადმი მუდმივი უარი** . *(მე-2 დონე.)*
- განსაზღვრული სტრუქტურა: **ოთხი თანმიმდევრული ესკალაცია** . *(მე-2 დონე.)*
- მამრავლი ვრცელდება სასჯელის *ხანგრძლივობაზე* . *(მე-3 საფეხური — ზემოთ განხილული. უმცირესობის მიერ წაკითხული. ამ წიგნის არსი.)*
- , თუ რა ღირს ეს უმცირესობის სტატუსი. უმრავლესობა *შვიდჯერ იკითხება* როგორც სიმძიმე, და მე ხმამაღლა ვთქვი, რომ უმრავლესობა ცდება - მე ვამტკიცებდი, რომ სიმძიმე და ხანგრძლივობა ერთი სიდიდის ორი განზომილებაა, რომ მხოლოდ ერთ მათგანს შეუძლია შვიდის შემოწმებადი კოეფიციენტის ტარება და რომ არაგაზომვადი განზომილების გამრავლების მაჩვენებელი უნდა ხსნიდეს იმას, თუ რას ამრავლებს ის. ეს უფრო ვიწრო მტკიცებაა, ვიდრე „ყველა დანარჩენი ცდება“ და ეს ერთადერთია, რაც მე მჭირდება.

ორი წინადადება ებეკიელის მე-4 თავიდან. ერთი მამრავლი ლევანების 26-ე თავიდან. ეს არის მთელი იარაღები. ახლა კი დავთვალოთ.

თავი 6 — ისრაელის საათი

ორი წინადადება, ერთი მამრავლი, დათვლის ოთხი წესი. ახლა პირველ საათს ვუშვებთ.

სად იწყება

ეზეკიელის 390 წელი ეკუთვნის ისრაელის სახლს, ჩრდილოეთ სამეფოს - ათ ტომს, რომლებიც იერობოამის დროს გამოეყვნენ ერთმანეთს და აღარასდროს დაბრუნებულან.

მე-4 თავში განხილული ინტერპრეტაციის თანახმად, ისრაელის წლები აგურზე გამოსახული ალყის მარცხნივ მდებარეობს, რაც ებრაულ მარჯვნიდან მარცხნივ დაწერილ ქრონოლოგიურ ხაზზე ნიშნავს, რომ ისინი **მისგან წინ გარბიან**. რკინის ტაფა კი ამ ალყას აღნიშნავს, როგორც ალყას, რომლის აღებაც ალყაშემკვრელს არ შეეძლო.

ჩანაწერებში იერუსალიმის ერთი წარუმატებელი ალყაა მოხსენიებული.
ძვ. წ. 701 წელი.

ასურეთის მეფე სინახერიბი იუდას გამაგრებულ ქალაქებს დაესხა თავს და აიღო ისინი. შემდეგ იერუსალიმს მიადგა, მაგრამ არ აიღო. მეორე მეფეთა 18-19 და ესაიას 36-37 თავები ამბავს შიგნიდან მოგვითხრობს - ხიზკიას ხარკი, რაბშაკეს სიტყვა გალავანთან, ესაიას სიტყვა, უფლის ანგელოზის მიერ ბანაკის დამარცხება და სინახერიბის დაბრუნება ნინევეში, სადაც მისმა ვაჟებმა საბოლოოდ მოკლეს იგი თავისი ღმერთის ტაძარში.

ასურული ჩანაწერები იგივე ისტორიას გარედან მოგვითხრობენ და მისი დუმილი ბიბლიურ მეტყველებაზე უფრო ხმამაღალია. სინახერიბის პრიზმა, მისივე მწიგნობრების მიერ დაწერილი ოფიციალური ანალები, ამაყობს ხიზკიას ორმოცდაექვსი გალავანშემორტყმული ქალაქის ალებით და თავად ხიზკიას იერუსალიმში „გალიაში გამომწყვდეული ჩიტივით“ გამოკეტვით. შემდეგ კი ყველაფერი ჩერდება. მასში აღრიცხულია მიღებული ხარკი. ის არასდროს ითხოვს ქალაქს. ასურეთის მეფემ, რომელმაც დედაქალაქი აიღო, ეს ბოლოს და ბოლოს ციფრებით თქვა. ამ ჩანაწერში აღწერილია გალია და შემდეგ გადავიდა.

მე-2 დონე. თარიღი დამოუკიდებლად არის დადგენილი ასურული ეპონიმის კანონით, პრიზმითა და ბიბლიური ცნობებით და ის დაახლოებით ისეთივე სანდოა, როგორც ძვ. წ. მერვე საუკუნის ნებისმიერი თარიღი. მეცნიერთა უმცირესობა ტირჰაკას ასაკთან დაკავშირებული პრობლემის გადასაჭრელად მეორე ლაშქრობას ძვ. წ. 688-686 წლებში გვთავაზობს; უმრავლესობა კი 701 წელს ერთ ლაშქრობას მიიჩნევს. მე ვიყენებ უმრავლესობის თარიღს, რომელიც ასევე ტრადიციულია.

რამდენიმე სიტყვა იმის შესახებ, რასაც არ ვიყენებ. ჩრდილოეთის სამეფო ასურეთს დაეცა და დაახლოებით ძვ. წ. 722 წელს გადაასახლეს — სამარია

სამი წლის განმავლობაში ალყაში იყო მოქცეული და აიღეს, მოსახლეობა გადაასახლეს, ათი ტომი კი დაიკარგა. ეს ისრაელის სასჯელის დაწყების აშკარა კანდიდატია და ეს არ არის ის თარიღი, რომელსაც მე ვიყენებ. ის 2030 წელს არ იძლევა; ძვ. წ. 722 + 2730 წელი 2009 წელს დაეშვება, რომელიც არსად არის მითითებული. ამას იმიტომ ვახსენებ, რომ მინდა დარწმუნდეთ, რომ ვიცი, რომ ალტერნატივა არსებობს და რომ ის არ მუშაობს, იმის ნაცვლად, რომ თქვენ აღმოაჩინოთ და დაფიქრდეთ.

ძვ.წ. 701 წლის დასაწყისი მომდინარეობს მე-4 თავში მოყვანილი არგუმენტიდან — წარუმატებელი ალყა, რომელიც გრიდით არის აღნიშნული — და არა იმ დაწყების თარიღის ძიებიდან, რომელიც სასურველ პასუხს მოგვცემდა. თუ მე-4 თავი უარყავით, ესეც უნდა უარყოთ. ეს არის დამოკიდებულება, როგორც ნათქვამია.

პირველი ვადა

ძვ.წ. 701 + 390 წელი = ძვ.წ. 311

(პირველი დონე. ასტრონომიული ნუმერაციით: $-700 + 390 = -310$, რაც ძვ.წ. 311 წელს უდრის.)

ისრაელის თავდაპირველი სასჯელი ძვ. წ. 311 წელს ამოიწურა.

მოინანია თუ არა ისრაელის სახლმა ძვ. წ. 311 წელს? არა. არ არსებობდა ისრაელის სახლი, რომელიც მოენანიებინა - ათი ტომი ოთხი საუკუნის განმავლობაში იყო გაფანტული ერებს შორის. სასჯელი ამოიწურა და არაფერი შეცვლილა.

ძვ.წ. 311 წელს კიდევ რაღაც ხდებოდა და მინდა, რომ ამას ყურადღებით მოვუყვე, რადგან სწორედ ასეთი დეტალებია გაზვიადებული ასეთ წიგნებში.

სიმართლეა: ძვ. წ. 311 წლის გაზაფხული სელევკიდების ერის ეპოქაა. სელევკე I-მა ბაბილონი დაიბრუნა და ამ დაპყრობით დათარიღებული ეპოქა საუკუნეების განმავლობაში მთელი ახლო აღმოსავლეთის სტანდარტულ კალენდარად იქცა. ბაბილონური აღრიცხვის მიხედვით, რომელიც ებრაელებმა მიიღეს, პირველი წელი იწყება ძვ. წ. 311 წლის 1 ნისანში - 3 აპრილს.

და ებრაელებმაც მიიღეს ის. მათ მას *მინიან შტაროტი*, კონტრაქტების ეპოქა უწოდეს. ეს არის დათარიღების სისტემა, რომელიც გამოიყენება მაკაბელთა პირველ წიგნში. ის გვხვდება ებრაულ იურიდიულ დოკუმენტებში, ქორწინების ხელშეკრულებებსა და გაყიდვის

ხელშეკრულებებში ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში. სელევკიდების მეფეების მმართველობის დაცემიდან დიდი ხნის შემდეგაც კი, ებრაელი მწიგნობრები თავიანთ დოკუმენტებს კვლავ ათარილებდნენ იმ წლიდან, როდესაც ბერძენი მხედართმთავარი ბაბილონში შევიდა.

იქ რეალური სურათია. იმ წელს, როდესაც ისრაელის სასჯელი მონანიების გარეშე ამოიწურა, ებრაელმა ხალხმა საკუთარი კონტრაქტების დათარიღება წარმართი მეფის მმართველობით დაიწყო — და ამას ათასწლეულის განმავლობაში აგრძელებდა.

რაც სიმართლეს არ შეესაბამება და რასაც არ ვაპირებ მტკიცებას: ძვ.წ. 311 წელს იუდეაში არაფერი მომხდარა. არანაირი ბრძოლა, არანაირი დაპყრობა, არანაირი მმართველის შეცვლა. პტოლემეომ რეგიონი 312 წელს აიღო და უკან დაიხია; ანტიგონემ ის ხელახლა დაიპყრო; 311 წელს დინასტიების ზავმა საკითხი ღიად დატოვა და ადგილზე ვერაფერი მოაგვარა. პტოლემეების ხანგრძლივი კონტროლი მხოლოდ 301 წელს, იფსოსის შემდეგ დამყარდა.

ამგვარად, ძვ. წ. 311 წლის მნიშვნელობა კალენდრულია და არა სამხედრო. ეს საინტერესო რეზონანსია და არა მტკიცებულება. არითმეტიკა არანაირად არ არის დამოკიდებული მასზე და სელევკიდების ერა სხვა წელს რომ დაწყებულიყო, საათი ზუსტად ისე იმუშავებდა. მე მას იმიტომ ვაერთიანებ, რომ ის დამრტყმელია და ვნიშნავ, რომ დამრტყმელი არ არის იგივე, რაც მტკიცებითი.

გამრავლება

მონანიება არ არის საჭირო. ლევიანების 26-ე თავი გამოიყენება.

$$390 \times 7 = 2730 \text{ წელი}$$

(პირველი დონე.)

ახლა კი კითხვა, რომელიც უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე ერთი შეხედვით ჩანს: **როდიდან?**

ორი ვარიანტი. ან გამრავლებული ვადა იწყება ძვ. წ. 311 წლიდან, როდესაც პირველი ვადა ამოიწურა, ან ის ცვლის თავდაპირველ ვადას და მოქმედებს ალყიდან, ძვ. წ. 701 წლიდან.

მე მეორე ვარიანტს ვიყენებ. გამრავლებული წინადადება ძვ.წ. 701 წლიდან იწყება.

აი, რატომ. ლევიანების 26-ე თავი არ ამბობს „და შემდეგ კიდევ ერთ სასჯელს დავამატებ“. იქ ნათქვამია „შვიდჯერ მეტს დაგსჯით თქვენი ცოდვებისთვის“ — იგივე ცოდვები, შვიდჯერ დასჯილი. გამრავლების მიზანი თავად სასჯელია და არა ძველს დამატებული ახალი სასჯელი. მოსამართლე, რომელიც სასჯელს შვიდჯერ ამრავლებს, არ ამატებს ზედიზედ ვადას; ის იმავე დანაშაულისთვის ხელახლა იხდის სასჯელს. და სასჯელი მოხდილია იმ სახსრიდან, რომელზეც თავდაპირველი სასჯელი ეკიდა, რაც ისრაელისთვის ძვ. წ. 701 წლის ალყას წარმოადგენს.

დაიმახსოვრეთ ეს სიტყვა — *hinge* . შემდეგ თავში ის უფრო მეტ სამუშაოს შეასრულებს, ვიდრე აქ, და თუ ჩემს მიერ გამოყენებული წესი ორ შენიღბულ წესს წარმოადგენს, სწორედ აქ მიხვდებით, რომ ასეა.

(მე-3 საფეხური — ეს ინტერპრეტაციული არჩევანია და ასეც უნდა ვთქვა. თუ გამრავლებული ტერმინი ძვ. წ. 311 წლიდან წინ გავრცელდებოდა, მიიღებდით ძვ. წ. 311 + 2730 = ახ. წ. 2420 წელს და წიგნი არ იარსებებდა. არჩევანს მნიშვნელობა აქვს და მე მის სასარგებლოდ ვიკამათე, ვარაუდის ნაცვლად.)

შედეგი

$$\text{ძვ. წ. 701 წელი} + 2730 \text{ წელი} = \text{ახ. წ. 2030 წელი}$$

(პირველი საფეხური. ასტრონომიული: $-700 + 2730 = 2030$.)

თუ გნებავთ, უფრო შორს გადახედეთ. ძვ. წ. 701 წლიდან ძვ. წ. 1 წლამდე 700 წელია. კიდევ ერთი წლით ჩვენი წელთაღრიცხვით პირველ წლამდე

მიხვალთ. ეს 701 წელია, ჩვენი წელთაღრიცხვით პირველი წლიდან კი 2029 წელი რჩება, რომელიც ჩვენი წელთაღრიცხვით 2030 წელს მთავრდება.

ისრაელის სახლის სასჯელი, რომელიც შვიდჯერ გამრავლდა, როგორც ამას ლევიანების 26-ე თავი განსაზღვრავს, იწურება
2030 წელი .

ერთი საათი არაფერს ამტკიცებს

მე ამას ვგულისხმობ.

მთელი არგუმენტი ამით რომ დასრულებულიყო, ამაზე წიგნს არ დავწერდი. ერთიანი არითმეტიკული ჯაჭვი სადავო დაწყების თარიღიდან სადავო მამრავლის გავლით სამიზნე წლამდე ზუსტად ისეთია, როგორიც გარედან ჩანს მრუდის მორგება და სხვის ხელში ეჭვი მეპარებოდა.

ყურადღება მიაქციეთ, ამ თავის რამდენად დიდი ნაწილი მესამე საფეხურს ეთმობოდა და არა პირველს. არითმეტიკა ტრივიალურია.

— 390-ჯერ 7 ზუსტი ჯამი არ არის. ყველა *არგუმენტი* არჩევანშია: რომ ცხადი წარუმატებელ ალყას აღნიშნავს, რომ მარცხენა მხარე დროში წინსვლას ნიშნავს, რომ გამრავლება ხანგრძლივობას ახანგრძლივებს, რომ გამრავლებული ვადა თავდაპირველი დასაწყისიდან მეორდება. ოთხი ინტერპრეტაციული გადაწყვეტილება, თითოეული დასაცავი, არცერთი დანამდვილებით ცნობილი, ყველა მათგანი ჩემი დასაცავადაა.

სწორედ ამიტომ აქვს მეორე საათს ასეთი დიდი მნიშვნელობა. ის იყენებს განსხვავებულ ისტორიას, განსხვავებულ დაწყების თარიღს, სხვადასხვა წლების რაოდენობას და გამრავლების განსხვავებულ რაოდენობას. მას ამასთან მხოლოდ ორი რამ აქვს საერთო: ებეკიელის იგივე თავი და ლევიანების იგივე წესი.

თუ ჩვენება არასწორია, მეორე საათი სრულიად სხვა ადგილას უნდა დაეშვას.

თავი 7 — იუდას საათი

ებეკიელის მეორე წინადადება უფრო მოკლეა და მისი ისტორია უკეთ არის დოკუმენტირებული, რადგან ის ახალი აღთქმის ცენტრში არსებულ მოვლენებს მოიცავს.

„როცა ამას დაასრულებ, მეორედ დაწევი, მაგრამ შენს მარჯვენა მხარეს და იუდას სახლის ცოდვა ატარე; ორმოცი დღე დაგიწესე, თითო დღე წელიწადზე“ - ებეკიელი 4:6

ორმოცი წელი. მარჯვენა მხარე.

მე-4 თავის წაკითხვის თანახმად, მარჯვნიდან მარცხნივ მიმართული დროის ხაზზე მარჯვენა მხარე *უფრო ადრეულ პერიოდს ნიშნავს* — იუდას ორმოცი წელი ალყიდან წინ არ მიდის, ისინი **ერთი წლის წინ მიდის**. წინადადება ალყით მთავრდება და არა ერთი წლის შემდეგ იწყება.

ასე რომ, ჩვენ გვჭირდება ორმოცი წელი, რომელიც იერუსალიმის ალყას ამთავრებს. და ეს ასეც არის და ის არ არის გაურკვეველი.

ჯვარცმოდან ალყამდე

იესო ჯვარს აცვეს პასექის დღესასწაულზე, ჩვენი წელთაღრიცხვით 30

წლის 5 აპრილს.

(მე-3 საფეხური. ეს თარიღი გამომდინარეობს ახ. წ. 26 წელს მომხდარი ნათლობიდან და სამნახევარი წლით მსახურებიდან, ხოლო ახ. წ. 26 წელს ნათლობა მომდინარეობს ლუკას 3:1-ში მოცემული ტიბერიუსის მეთხუთმეტე წლის უმცირესობის მიერ გამოთვლიდან. ამას ქვემოთ სათანადოდ განვიხილავ, რადგან ეს ამ წიგნში მეოთხე სუსტი რგოლია და არ ვაპირებ მის დაქვემდებარებულ წინადადებაში გადატანას.)

ორმოცი წლის შემდეგ, ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წელს, პასექზე, ტიტემ იერუსალიმის კედლები დახურა.

დრო შემთხვევითი არ ყოფილა ამ საშინელების მიმართ. იოსებ ფლავიუსი აღწერს ქალაქს, რომელიც რომაული ხაზების დახურვის შემდეგ პასექის მომლოცველებით იყო სავსე — შიგნით ჩარჩენილი მოსახლეობა ფესტივალის მონაწილე მოსახლეობა იყო და არა ადგილობრივი, რის გამოც მომდევნო შიმშილობა ისეთივე კატასტროფული იყო. ალყა პასექის დღეს დაიწყო.

ახ. წ. 30 + 40 წელი = ახ. წ. 70

(პირველი დონე.)

ორმოცი წელი, პასექიდან პასექამდე, ჯვარცმიდან ალყამდე. და ამას შორის, ეროვნული გადაწყვეტილება.

იესომ თქვა, რისთვის იყო ეს ორმოცი წელი. „*იერუსალიმო, იერუსალიმო, წინასწარმეტყველთა მკვლელო და შენთან გამოგზავნილთა ქვებით ჩაქოლე! რამდენჯერ მინდოდა შენი შვილების შეკრება, როგორც ქათამი აგროვებს თავის წინილებს ფრთების ქვეშ, მაგრამ არ ისურვეთ. აჰა, თქვენი სახლი უკაცრიელად გრჩებათ!*“ (მათე 23:37-38). ჯვარცმისკენ მიმავალ გზაზე კი: „*რადგან დადგება დღეები, როცა შენი მტრები ბარიერს აღმართავენ შენს წინააღმდეგ, შემოგერთყმიან და შეგავინრობენ ყოველი მხრიდან, მიწასთან გაასწორებენ შენ და შენს შვილებს შენში და ქვას ქვაზე აღარ დაგიტოვებენ, რადგან არ იცი შენი მონახულების დრო*“ (ლუკა 19:43-44).

ორმოცი წელი მოციქულები ტაძრის ეზოებში ქადაგებდნენ. ორმოცი წელი შეთავაზების ღიად ყოფნისა. ორმოცი არის ბიბლიური რიცხვი, რომელიც აღნიშნავს გამოცდის პერიოდს - უდაბნო, წარღვნა, იონა წინევეში, მოსე მთაზე, უფალი უდაბნოში. ეს იყო იუდას ორმოცი წელი.

შესწორება, რომელიც შენთვის მმართებს

აქ არის მეორე შეცდომა იმ ორი შეცდომიდან, რომლის ჩვენებაც დაგპირდით.

ჩემს პირველ წიგნში დავწერე, რომ ტაძარი „აღდგომის დროს, 70 წელს“ განადგურდა. ეს არასწორია და ღირს ზუსტად განვმარტოთ, თუ რა მოხდა, რადგან არგუმენტს რეალურად სჭირდება გასწორებული ვერსია.

ალყა *პასექზე* დაიწყო — 14 ნისანზე, დაახლოებით 70 წლის აპრილის შუა რიცხვებში. *ტაძარი* დაიწვა 9 ან 10 ავ-ს, დაახლოებით სამნახევარი თვის შემდეგ, აგვისტოს პირველ კვირაში. იოსებ ფლავიუსი ავ-ს მეათედს აღწერს; მიწნაში მეცხრეა მოხსენიებული და მას შემდეგ ებრაული ტრადიცია მეცხრე დღეს ტიშა ბ'ავ-ად, ორივე ტაძრის მარხვად მიიჩნევს.

ოთხთვიანი ალყა ერთ მოვლენად დავაქციე. ჩვეულებრივი შეცდომა. ისევ ჩემი.

მაგრამ შეხედეთ, რას ნიშნავს ეს შესწორება. იუდას დრო პასექიდან პასექამდე უნდა გადაადგილდეს, თუ ის 2030 წლის პასექზე დასრულდება — და ალყა და არა დანვა, პასექის მოვლენაა. ჯვარცმა პასექზე 30 წელს, ალყა 70 წელს პასექზე. ორმოცი წელი, დღესასწაულიდან დღესასწაულამდე, სისუფთავე.

ფაქტის არასწორი ვერსია არგუმენტს უფრო დაუდევარს ხდიდა. სწორი ვერსია კი - უფრო მკაცრს. როგორც წესი, ასე ხდება, როდესაც საკუთარ ნამუშევარს ამოწმებ და ეს საუკეთესო არგუმენტიცაა, რაც კი ამის გასაკეთებლად ვიცი.

პირველი გამრავლება

მოინანია თუ არა იუდამ ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წლისთვის? ქალაქი დაეცა, ტაძარი დაიწვა, მსხვერპლშენიშვნა შეწყდა და აღარასდროს განახლებულა. ერი არ მიუბრუნდა თავის მესიას.

ლევიალების 26-ე თავი გამოიყენება.

$$40 \times 7 = 280 \text{ წელი } 70 + 280 = 350 \text{ წელი}$$

(პირველი დონე.)

და აქაც, კიდევ ერთხელ, რაღაც მაქვს გამოსასწორებელი და არა პრეტენზია.

351 წელს დაიწყო და არა 350 წელს — გალუსი კეისრად 351 წლის მარტში აკურთხეს, რასაც აჯანყება მოჰყვა და ურსიციანემ ის სასტიკად ჩაახშო, გაანადგურა დიოკესარეა (სეფორისი), გაანადგურა ტიბერია და ლიდა.

ეს მომიჯნავეა. ეს ზუსტი არ არის და მე მას მომიჯნავეს დავარქმევ, ნაცვლად იმისა, რომ შედეგის მისაღწევად დავამრგვალო. 350 წელს არაფერი კონკრეტული არ დასტურდება. 351-მდე მიღწევა შემეძლო დაწყების თარიღის კორექტირებით ან ინკლუზიური დათვლით, სადაც სხვაგან ექსკლუზიურად დავთვალე, მაგრამ ამას არ ვაპირებ, რადგან როგორც კი რეზონანსის მისაღებად კონვენციების გამოყენებას დავიწყებ, მათემატიკას ვწყვეტ და სხვა რამის კეთებას ვიწყებ.

არითმეტიკას ეს არ სჭირდება. ჩვენი წელთაღრიცხვით 350 წელი ჯაჭვის ერთ-ერთი მთავარი წერტილია და არა მტკიცებულება. ჯაჭვი კარგია, თუ იმ წელს საერთოდ არაფერი მომხდარა.

მეორე გამრავლება

მონანიება მაინც არ მომხდარა. ამგვარად, წესი კვლავ ძალაში რჩება — და ეს ლევიალების 26-ე თავში აღწერილი ესკალაციის მეოთხე ეტაპია, რომელიც ამ თავში ბოლოა.

აქ მინდა შევცვალო, თუ როგორ იწერება ეს ჩვეულებრივ, მათ შორის ჩემს მიერაც.

შემდეგი ნაბიჯის ჩანერის ბუნებრივი გზაა $280 \times 7 = 1960$. ეს სწორია და აშკარა წინააღმდეგობასაც იწვევს: 280 ისეთი რიცხვია, რომელიც იმიტომ არის არჩეული, რომ სასურველ წერტილამდე მიგიყვანო.

მაგრამ 280 დამოუკიდებელი რიცხვი არ არის. ის 40×7 -ია. ამიტომ, მეორე გამრავლება ასეთია:

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ წელი}$$

იუდას თავდაპირველი ორმოცწლიანი სასჯელი, გამრავლებული შვიდზე **ორჯერ**.

ეს კოსმეტიკური გამეორება არ არის. ლევანების 26-ე თავი არ აღწერს ერთ გამრავლებას; ის აღწერს მათ *სერიას*, ოთხი ეტაპის სიღრმით, რომელთაგან თითოეული გამოწვეულია ერთი და იგივე უწყვეტი უარით. წინადადება, რომელმაც გაიარა ამ ესკალაციის ორი ეტაპი, არის თავდაპირველი წინადადება გამრავლებული შვიდ კვადრატზე. 40×7^2 -ის სახით დაწერილი, ლევანების გარანტია ჩანს თავად გამოთქმაში. 280×7 -ის სახით დაწერილი, ის ჰგავს თვითნებურ რიცხვს, რომელიც თვითნებურად იზრდება.

იგივე არითმეტიკა, მისი სათავე გვერდზეა.

$$70 + 1960 \text{ წელი} = 2030 \text{ წელი}$$

(პირველი დონე.)

ერთი წესი თუ ორი? — წამყვანის კითხვა

ახლა ყურადღებით დააკვირდით წამყვანს, რადგან ეს ის ადგილია, სადაც ყურადღებიანმა მკითხველმა კალმისკენ უნდა გაიწვდინოს ხელი.

ისრაელის გაორმაგებული ვადა ძვ. წ. 701 წლიდან იწყება — მისი თავდაპირველი სასჯელის *დასაწყისი*. იუდას ვადა ახ. წ. 70 წლიდან იწყება — მისი *დასასრული*. მისი სასჯელი ჯვარცმის დროს, ახ. წ. 30 წელს დაიწყო.

პირდაპირ თქვით: ეს ორი განსხვავებული წესია. და თუ ეს ორი განსხვავებული წესია, რომლებიც შერჩეულია იმიტომ, რომ თითოეული მათგანი 2030 წელს წარმოშობს, მაშინ ეს წიგნი ზუსტად იმას აკეთებს, რაშიც ყველას ადანაშაულებს. გაეცანით ალტერნატივას და ნახეთ, რამდენად ბევრი რამ არის ამაზე დამოკიდებული. ისრაელი თავისი ვადის

დასასრულიდან არის ძვ.წ. 311 წელი + 2730 წელი = ახ.წ. 2420 წელი. იუდა თავისი ვადის დასაწყისიდან არის ახ.წ. 30 წელი + 1960 წელი. = 1990 წელი. არცერთი არ არის შემორჩენილი. ორივე საათი ღუზაზე მგრძნობიარეა და მე ავირჩიე ის ღუზა, რომელიც თითოეულ შემთხვევაში მუშაობს.

ასე რომ, მე ვალდებული ვარ მოგცეთ წესი, რომელიც ნამდვილად ერთი წესია.

აი, ისიც. **გამრავლებული ვადა ორივე შემთხვევაში ალყიდან მოყოლებული მოქმედებს.** ალყა საკინძია. ეს არის ის, რაც ებეკიელმა აგურზე დახატა და ალყის ნაგებობები ააგო, მის წინ კი რკინის ტაფა დადგა, რომელიც მთელი ნიშნის ცენტრშია განთავსებული. ისრაელის ალყა ძვ. წ. 701 წელია. იუდას ალყა კი ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წელია. ორივე გამრავლებული წინადადება მათ ალყიდან მოყოლებული გრძელდება.

ორივე მხარე ორ წესს არ გვთავაზობს. ეს არის ის, თუ სად მდებარეობს თითოეული ერის *თავდაპირველი* განაჩენი მის ალყასთან მიმართებაში - და ზუსტად ამისთვის იყო ებეკიელის ცხედარი. მარცხენა მხარეს, ისრაელი: მისი 390 წელი ალყის მარცხნივ დევს მარჯვნიდან მარცხნივ დროის ხაზზე, ამიტომ ისინი მისგან წინ მიიწევენ და, შესაბამისად, მისი ალყა მისი ვადის *დასაწყისშია*. მარჯვენა მხარეს, იუდა: მისი 40 წელი მარჯვნივ დევს, ამიტომ ისინი ალყამდე მიდიან და, შესაბამისად, მისი ალყა მისი ვადის *ბოლოსაა*.

გამრავლების ერთი წესი — ალყიდან გამოიყვანეთ. გეომეტრიის ერთი წესი — მხარე გიჩვენებთ, თუ თავდაპირველი ვადის რომელ ბოლოშია ალყა. ისრაელის ალყა იწყება მისი წინადადებით; იუდას ალყა კი მის წინადადებით მთავრდება. სწორედ ამიტომ არის ძვ. წ. 701 წელი ერთი თვლის დასაწყისი, ხოლო ახ. წ. 70 წელი — მეორის და ეს არ არის კონვენცია, რომელიც შუაში შევცვალე.

ორი შენიშვნა ამასთან დაკავშირებით.

ეს არ ნიშნავს, რომ დრო უკან მიედინება. იუდას ორმოცი წელი წინ წავიდა, ისევე როგორც ყველას - 30 წლიდან 70 წლამდე. გვერდები დიაგრამაზე განლაგებას ეხება და არა იმ მიმართულებას, რომლითაც წლები ცხოვრობენ. როგორც კი თავდაპირველი ვადა მოუნანიებლად იწურება, ახალი ვადა წინ მოიწევა, რადგან ეს არის ერთადერთი მიმართულება, რომლითაც შეიძლება სასჯელის მოხდა.

და ეს მეოთხე თავს უფრო მეტს ხდის, ვიდრე ერთი საათის წინ იყო. მარცხენა და მარჯვენა ინტერპრეტაციის დამოკიდებულება ისედაც ყველაზე დიდი იყო ამ წიგნში. ახლა ის წამყვანებთან ერთად მიმართულებებსაც გვანვდის. თუ ეს მხარეები მხოლოდ *ჩრდილოეთსა* და *სამხრეთს ნიშნავს* — რაც სრულიად გონივრულია და მე ეს მეოთხე თავში ვთქვი — მაშინ იუდას საათს არ აქვს პრინციპული მიზეზი, რომ დაიწყოს ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წლიდან და არა 30 წლიდან, ხოლო ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წელი 1990 წელს გვაძლევს. მთელი სტრუქტურა იმ ერთი დეტალიდან ეფუძნება, თუ სად იწვა წინასწარმეტყველი. ამას ერთ წინადადებაში ვაცხადებ, რომ არავის მოუწიოს მისი ძიება.

ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წელს პლუს 1960 წელი **პასეჟი 2030 წლის პასეჟია**.

ორი საათი, საერთო შეყვანის გარეშე

დაალაგეთ ისინი გვერდიგვერდ.

	ისრაელის სახლი	იუდას სახლი
სასჯელი (ეზეკიელი 4)	390 წელი	40 წელი
დაწყება	ძვ.წ. 701 წელი	ახ. წ. 30 წელი
მიმართულება ალყიდან	წინ (მარცხენა მხარე)	მისკენ (მარჯვენა მხარეს)
პირველი ვადა იწურება	ძვ.წ. 311 წელი	70 წ.
გამრავლებები	ერთი	ორი
გამრავლებული წევრი	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
გადის	ძვ.წ. 701 წელი	70 წ.
ვადა იწურება	2030 წელი	2030 წელი

შეხედეთ, რა *არ არის* საერთო ამ ორ სვეტს შორის.

სხვადასხვა წინადადებები — 390 და 40, რომელთაგან არცერთი არ წარმოიშვა მეორისგან. სხვადასხვა საწყისი თარიღები, შვიდი საუკუნის ინტერვალთ, სრულიად განსხვავებული ისტორიული მოვლენებიდან სრულიად განსხვავებული არგუმენტებით დადგენილი. დროის ხაზზე განსხვავებული მიმართულება. გამრავლების სხვადასხვა რაოდენობა — ერთი და ორი. სხვადასხვა საბოლოო წევრები — 2730 წელი და 1960 წელი.

მათ ზუსტად ორი რამ აქვთ საერთო: ეზეკიელის თავი, რომელიც მათ ანიჭებს და ლევიალების წესი, რომელიც მათ ამრავლებს.

და ისინი იმავე წელს იწურებიან.

მესამე თავში ვთქვი, რომ სისტემა, რომელიც რეალურ რამეს აღწერს, როგორც წესი, ისეთ შედეგებს იძლევა, რომელთაგანაც ის არ იყო მიმართული. ეს პირველია. შემდეგ იუდას დაწყების თარიღი ამერიჩია, რომ ეს გამომდგარიყო - მაგრამ მე ის არ ავირჩიე, ჯვარცმა ავირჩიე და ალყამდე ორმოცი წელი უბრალოდ ისაა, რასაც ისტორია გვანვდის. ეს თანხვედრა ან დამთხვევაა, ან თავად მოვლენაა.

ერთი დამთხვევა გადასარჩენია. მე-9 თავში კიდევ ორი საათია.

სანამ გავაგრძელებთ: მეოთხე სუსტი რგოლი

გითხარით, რომ ოთხ ადგილას ჩემს არგუმენტს სუსტად მივიჩნევდი. მეორე თავში კალენდარი იყო. მეოთხე თავში - მარცხენა და მარჯვენა ინტერპრეტაცია. მეხუთე თავში - ლევიანების 26-ე თავის ხანგრძლივობა. აი, მეოთხე თავი და ის ამ თავში უნდა შევიდეს, რადგან იუდას დრო ამ თავში იწყება.

ჩვ.წ. 30 წელს ჯვარცმის თარიღი დამოკიდებულია უმცირესობის მეცნიერულ პოზიციაზე.

ჯაჭვი ასე გრძელდება. ლუკას 3:1 იოანეს მსახურებას და შესაბამისად, იესოს ნათლობას ტიბერიუს კეისრის მეთხუთმეტე წლით ათარიღებს. იესო დაახლოებით ოცდაათი წლის იყო (ლუკა 3:23). მსახურება სამწელიწად-ნახევარი გაგრძელდა, ოთხი პასექის განმავლობაში (იოანე 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). ამგვარად: ტიბერიუსის მეთხუთმეტე წელი, პლუს სამწელიწად-ნახევარი, ჯვარცმას გვაძლევს.

ყველაფერი ირთვება, როდესაც ტიბერიუსის მეთხუთმეტე წელი შესრულდა.

უმრავლესობის აზრით, ითვლის ავგუსტუსის გარდაცვალებას, ახ. წ. 14 წლის 19 აგვისტოს — თარიღიდან, როდესაც ტიბერიუსი გახდა *ერთპიროვნული* იმპერატორი და თარიღიდან, საიდანაც ტაციტუსი, სვეტონიუსი და დიო მის მმართველობას ითვლიან. ეს ნიშნავს, რომ მეთხუთმეტე წელი ახ. წ. 28 წლის ბოლოს ან 29 წლის დასაწყისშია, ხოლო ჯვარცმა დაახლოებით ახ. წ. 32 ან 33 წელს. ეს არის ძირითადი პოზიცია, რომელსაც ისტორიკოსების უმეტესობა და ახალი აღთქმის მკვლევართა უმეტესობა იზიარებს. კიდევ ერთხელ, უმრავლესობა ცდება.

უმცირესობის აღრიცხვა ტიბერიუსის თანარეგენტობიდან იწყება — პროვინციებზე თანასწორი ძალაუფლების მინიჭება, რომელიც

დაახლოებით ახ. წ. 11-13 წლებში მოხდა და აღწერილია ველეიუს პატერკულუსის მიერ, რომელიც იმ დროს ცოცხალი იყო. ეს ნიშნავს, რომ მეთხუთმეტე წელი დაახლოებით ახ. წ. 26 წელია, ხოლო ჯვარცმა — ახ. წ. 30 წელი.

მე უმცირესობის გამოთვლას ვიყენებ. ის გვაძლევს ახ. წ. 26 და ახ. წ. 30 წლებს.

ამ შემთხვევაში მეორე დამოკიდებულებაა და ის აქ უნდა იყოს და არა სქოლიოში. სამწელიწად-ნახევრის განმავლობაში მსახურება იოანეს სახარებაში ოთხი პასექის დათვლას ეფუძნება. მათგან სამი ცალსახაა — 2:13, 6:4 და 11:55 ყველა პასექს ასახელებს. მეოთხე, იოანეს 5:1, მხოლოდ „იუდეველთა დღესასწაულს“ ამბობს, განსაზღვრული არტიკლის გარეშე და მნიშვნელოვანი სამეცნიერო ნაშრომი მას სხვა დღესასწაულად კითხულობს; როგორც წესი, შემოთავაზებულია სულთმოფენობა, ასევე კარვები. ამგვარად, ოთხწლიანი პასექის წაკითხვაც დატვირთულია და სადავოა.

ორივე დასაცავია. ლუკა აღმოსავლეთ პროვინციებში პროვინციული აუდიტორიისთვის წერდა, სადაც ტიბერიუსის ძალაუფლება თანარეგენტობიდან ვრცელდებოდა; თეოფილესთვის პროვინციული გრანტიდან მეთხუთმეტე წლის ათვლა გასაგები იქნებოდა. ახ. წ. 30 წლის თარიღს მნიშვნელოვანი მხარდაჭერა აქვს, მათ შორის ოთხშაბათი, 14 ნისანი, რომელიც ვნების კვირის ქრონოლოგიას შეესაბამება.

მაგრამ გეტყვით, რომ საკითხი გადაწყვეტილია, რადგან ასეა, მაგრამ მკითხველი, რომელიც შეამოწმებს, დაახლოებით ათ წუთში აღმოაჩენს, რომ უმრავლესობა ჩემს წინააღმდეგაა.

აი, რა დევს ამაში. თუ ჯვარცმა მოხდა ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წლის ნაცვლად ჩვენი წელთაღრიცხვით 33 წელს, იუდას ორმოცი წელი 70 წლის ნაცვლად ჩვენი წელთაღრიცხვით 73 წელს გაგრძელდებოდა — და ჩვენი წელთაღრიცხვით 73 წელი არ არის იერუსალიმის პასექის ალყა; ეს არის მასადას დაცემა. საათი არ დაიხურება. **იუდას საათს ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წლის თარიღი სჭირდება.**

ისრაელის საათი ამას არ აკეთებს. ის ძვ.წ. 701 წლით თარიღდება და ამ ყველაფერთან არაფერ შუაშია.

ასე რომ, ჩემი ორი წინადადებიდან ერთი სადავო ქრონოლოგიაზეა დამოკიდებული, მეორე - არა და ისინი მაინც ერთსა და იმავე წელს ემთხვევა. ეს გარკვეულწილად ღირს. არ ღირს იმის პრეტენზია, რომ

სადავო არ არის.

ეს არის მეორე ნაწილის სრული კომპლექტი: მე-2 თავის კალენდარი, მე-4 თავის მარცხენა და მარჯვენა კუთხით მოცემული ხედვა, მე-5 თავის ხანგრძლივობის ხედვა და ახალი აღთქმის ქრონოლოგია — რაც სინამდვილეში ორი რგოლია, ტიბერიუსის ათვლა და ოთხპასექიანი ხედვა, და ორივე მათგანი იუდას დაწყების თარიღს ასახავს.

თუ ამ წიგნის გატეხვა გსურთ, ეს ის ადგილებია, სადაც უნდა დააჭიროთ.

მეორე ნაწილი აქ მთავრდება. მე-8 თავი დანიელის სამოცდაათი კვირის შესახებ მოგვითხრობს — ჩარჩოს, რომელზეც უახლოესი თარიღები დგას. შემდეგ მეოთხე ნაწილი კიდევ ორ საათს ამუშავებს და კითხვას სვამს, თუ რამდენად დამოუკიდებელია სინამდვილეში ოთხიდან რომელიმე.

ნაწილი III — სამოცდაათი კვირა

ჩარჩო, რომელსაც უახლოესი თარიღები ეკიდება.

თავი 8 — დანიელის სამოცდაათი კვირა

აქამდე ყველაფერი ორი თავიდან იყო აგებული: ეზეკიელის მე-4 თავი, რომელიც წინადადებებს ანაწილებს და ლევიალების 26-ე თავი, რომელიც მათ ამრავლებს. ეს ორი წელიწადს იძლევა.

ეს თავი განსხვავებულია. დანიელის მე-9 თავი არ იძლევა 2030 წელს და არც ვაპირებ იმის პრეტენზიას, რომ ასეა. ის ქმნის ჩარჩოს, რომელიც ახლო თარიღებს გასაგებს ხდის - სად ვართ განსაზღვრულ თანმიმდევრობაში, რატომ არის ჯერ კიდევ სამნახევარი წელი და რატომ ელის შვიდწლიანი გასაჭირი, რომელსაც ქრისტიანული სამყაროს უმეტესობა ელის, არის იმის გაორმაგება, რაც უკვე ნახევრად მოხდა.

თუ მე-6 და მე-7 თავებში წელია მითითებული, ეს თავი ფორმას გიჩვენებთ.

ის ასევე შეიცავს წინასწარმეტყველურ ლიტერატურაში ყველაზე არასწორად წაკითხულ ერთადერთ მუხლს და მე ვაპირებ, რომ დაახლოებით ორი მესამედი მასზე დავუთმო, რადგან ყველაფერი, რასაც

ადამიანების უმეტესობა თვლის აღსასრულის ჟამთან დაკავშირებით, ეფუძნება ერთ წინადადებას, რომელიც წაკითხულია ერთი კონკრეტული გზით.

აი, მთელი წინასწარმეტყველება. სანამ რამეს ვიტყვი, წაკითხეთ.

24 „სამოცდაათი კვირაა დადგენილი შენი ხალხისთვის და შენი წმინდა ქალაქისთვის, რათა დასრულდეს დანაშაული, ბოლო მოეღოს ცოდვას, გამოსყიდოს ურჯულოება, დაამყაროს მარადიული სიმართლე, დაბეჭდოს ხილვა და წინასწარმეტყველება და სცხოს უწმინდესი.“

25 ასე რომ, იცოდეთ და განსაჯოთ, რომ იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების ბრძანების გამოცემიდან მესიის, მთავარის მოსვლამდე შვიდი კვირა და სამოცდაორი კვირა გავა; ის კვლავ აშენდება მოედნებითა და თხრილით, თუნდაც გაჭირვების დროს.

26 სამოცდაორი კვირის შემდეგ მესია მოიკვეთება და არაფერი დარჩება; მომავალი მთავრის ხალხი გაანადგურებს ქალაქსა და საწმიდარს. მისი აღსასრული წარღვნით მოვა; ომი იქნება ბოლომდე; განადგურებებია განსაზღვრული.

27 და დაადასტურებს ის მრავალთან ერთი კვირის განმავლობაში აღთქმას, მაგრამ კვირის შუა რიცხვებში შეწყვეტს მსხვერპლშენივასა და მარცვლეულის შესაწირავს; და სიბილწეთა ფრთის თავზე მოვა გამპარტავებელი, სანამ სრული განადგურება, რომელიც განკარგულებულია, არ დაატყდება თავს გამპარტავებელს“.

— დანიელი 9:24-27

კვირები შვიდებია

უპირველეს ყოვლისა, ლექსიკის საკითხია, რადგან ინგლისური ამას მაღავს.

სიტყვა გადატანილი კვირა არის **שָׁבועַ** (შავუა) და ეს არ ნიშნავს დღეების კვირას. ეს ნიშნავს **შვიდს** — შვიდის ერთეულს, რასაც თვლიან. ებრაულად დღეების შაბათი და წლების შაბათი არის; ლევიანების 25-ე თავი მთელ ეკონომიკას შვიდწლიან ციკლებზე აგებს, ხოლო დანიელი ახლახან კითხულობდა იერემიას სამოცდაათწლიან გადასახლებაზე, რასაც მეორე ნეშტთა 36:21 განმარტავს, როგორც მიწის მიერ თავისი

უგულებელყოფილი შაბათის წლების ანაზღაურებას .

ამგვარად, სამოცდაათი შვიდი წელია, რაც სამოცდაათი შვიდიან წელიწადს შეადგენს: **490 წელი** . ეს ინტერპრეტაცია საკამათო არ არის. მას იზიარებენ ინტერპრეტაციული სპექტრის ყველა ასპექტში ადამიანები, რომლებიც ამ მონაკვეთში თითქმის არაფერზე არ თანხმდებიან.

ქულების ცხრილი: ექვსი რამ, რაც უნდა მოხდეს

24-ე მუხლი ის ნაწილია, რომელსაც თითქმის არავინ კითხულობს ყურადღებით და სწორედ ეს ნაწილი განსაზღვრავს, დასრულდა თუ არა სამოცდაათი კვირა.

მათში ექვსი რამ არის განკარგული შესასრულებლად:

მიზანი	სტატუსი
1 დანაშაულის დასასრულებლად	ჯვარზე შესრულებული
2 ცოდვის დასასრულებლად	ჯვარზე შესრულებული
3 ურჯულოების გამოსასყიდად	ჯვარზე შესრულებული
4 მარადიული სიმართლის დასამყარებლად	სადავოა — იხილეთ ქვემოთ
5 ხილვისა და წინასწარმეტყველების დასაბეჭდად	ჯერ არა
6 ყველაზე წმინდას სცხება	ჯერ არა

პირველიდან მესამემდე პუნქტები გოლგოთას ნამოქმედარია და არა მგონია, ქრისტიანს შეეძლოს მათი სხვაგვარად გაგება. „*ახლა კი, ერთხელ, საუკუნეთა აღსასრულში, გამოჩნდა, რათა ცოდვა მოეშორებინა საკუთარი თავის მსხვერპლით*“ (ებრაელთა 9:26). გამოსყიდვა აღსრულდა. დანაშაული დასრულდა. ეს არის სახარება.

მეხუთე და მეექვსე პუნქტები აშკარად არ მომხდარა. ხილვა და წინასწარმეტყველება არ არის დაბეჭდილი - ჩვენ კვლავ ვკითხულობთ მათ, კვლავ ვკამათობთ მათზე, კვლავ ვწერთ მსგავს წიგნებს. და არც ერთი უწმინდესი არ არის ცხებული.

მეოთხე პუნქტი არის ის, რომელიც არ იქნება მოწესრიგებულად შედგენილი. *შემოიტანეთ მარადიული სიმართლე*, რომელიც ჯვარზე დაიწყო იმ გაგებით, რომ ხელმისაწვდომი გახდა არა ჩვენი სიმართლე; ის არ დადგა იმ გაგებით, რომ სამყარო სავსეა ამით. კომენტატორების მოსაზრებები გაიყო. მე მას დაწყებულად და დაუსრულებლად ვთვლი და

მას ვაფიქსირებ, იმის ნაცვლად, რომ ჩავთვალო ის სვეტში, რომელიც მეხმარება.

აი, რატომ არის მნიშვნელოვანი ქულების ცხრილი. თუ სამოცდაათი კვირა პირველ საუკუნეში დასრულდა, მაშინ ხილვა და წინასწარმეტყველება დაბეჭდილია და უწმინდესი ცხებულია და არც ერთი არ არის ჭეშმარიტი. თუ ისინი განუწყვეტლივ განკარგულებიდან გამომდინარეობენ, ისინი დიდი ხნის წინ დასრულდა, მათი დანიშნულების მესამედი შეუსრულებელი დარჩა. თანმიმდევრობაში რალაც დაუმთავრებელია - და ეს არ არის დასკვნა, რომელსაც მე შემოვიტან, ეს არის ის, რასაც 24-ე მუხლი მოითხოვს ნებისმიერი მკითხველისგან.

ბრძანებულება და 483 წელი

25-ე მუხლი საწყის თოფს იძლევა: „*იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების შესახებ ბრძანების გამოცემიდან*“.

ოთხი სპარსული დადგენილებაა შემოთავაზებული კანდიდატებად და მათგან მხოლოდ ერთი შეესაბამება აღწერილობას. ძვ. წ. 538 წელს კიროსმა ტაძრის აღდგენა დაამტკიცა და არა ქალაქის. დარიოსმა 520 წელს დაადასტურა იგივე ტაძრის მშენებლობა. არტაქსერქსემ 445 წელს ნეემიას კედლების აღდგენის უფლება მისცა — დადგენილება გამაგრების შესახებ, რომელიც მერიქიფეს გასცა.

არტაქსერქსეს მიერ ეზრასადმი მიცემული ბრძანებულება, მისი მეფობის მეშვიდე წელს, ემთხვევა სიტყვებს. იგი იძლევა აღდგენის უფლებამოსილებას, აფინანსებს ტაძრის მსახურებას, ნიშნავს მაგისტრატებსა და მოსამართლეებს და აღადგენს ღვთის კანონს, როგორც ქვეყნის კანონს - სახელმწიფოებრივი წყობის აღდგენას და არა მხოლოდ ქვის ნაგებობების შეკეთებას. ეს აღწერილია ეზრას მე-7 თავში.

ეს წიგნი ამ ბრძანებულებას ძვ. წ. 458 წლით ათარიღებს, ხოლო დანართ E-ში ახსნილია, თუ რატომ არის ძვ. წ. 457 წელი გავრცელებული ალტერნატივა და რა განაპირობებს განსხვავებას. ორივე მათგანი დასაბუთებულია; განსხვავება გამომდინარეობს იქიდან, ითვლით თუ არა სპარსეთის მეფობის წლებს მმართველობის წლის კონვენციით და ითვლით თუ არა გაზაფხულის თუ შემოდგომის ახალი წლიდან. მე ვიყენებ 458 წელს და ამას ვამბობ, იმის ნაცვლად, რომ წარმოვადგინო ის დადგენილად.

ახლა კი დათვლა:

7 კვირა × 7	49 წელი	ძვ.წ. 458 → ძვ.წ. 409
62 კვირა × 7	434 წელი	ძვ.წ. 409 → ახ.წ. 26
69 კვირა × 7	483 წელი	ძვ.წ. 458 → ახ.წ. 26

(პირველი დონის არითმეტიკა, გამოთვლილია ასტრონომიულ წლებში, რათა დაკარგული ნულოვანი წელი ვერ შეიკუმბოს: -457)
 $+ 483 = 26$. გრძელი გზა: ძვ. წ. 458 წლიდან ძვ. წ. 1 წლამდე 457 წელია, კიდევ ერთი წელი სრულდება ახ. წ. 1 წლამდე და 26 წელი რჩება.)

პირველ შვიდ კვირას აშკარა მინიშნება აქვს: 25-ე მუხლში ნათქვამია, რომ ქალაქი „ხელახლა აშენდება მოედნითა და თხრილით, თუნდაც გაჭირვების დროს“ და ორმოცდაცხრამეტი წლის განმავლობაში წინააღმდეგობის მიუხედავად აღმშენებლობა ზუსტად ისაა, რასაც ეზრა და ნეემია აღწერენ.

მესია პრინცი — ცხება და არა დაბადება

სამოცდაცხრა კვირა გრძელდება „მესიამდე, პრინცამდე“. ზუსტად რამდე? ის დაიბადა, მოინათლა, შევიდა იერუსალიმში, ჯვარს აცვეს. რომელი კვირა ამთავრებს ამ თარიღს?

სათაური გადაწყვეტს.

მესია — **מָשִׁיחַ** . **מָשִׁיחַ** (მაშიახ) — ნიშნავს ცხებულს . ტერმინუსი დაბადება. ეს არის ცხება. არ არის

იესო ნათლობისას ცხებულ იქნა, როდესაც სულიწმიდა გადმოვიდა მასზე და ახალი აღთქმა ამას ამ სიტყვებით ამბობს. პეტრე, რომელიც კორნელიუსის სახლში ქადაგებს: „*თქვენ იცით იესო ნაზარეტელის შესახებ, როგორ სცხო იგი ღმერთმა სულიწმიდით და ძალით*“ (საქმეები 10:38). და თავად იესო ნაზარეთის სინაგოგაში, ხმამაღლა კითხულობდა ესაიას და იმ დღეს საკუთარ თავზე იყენებდა: „*უფლის სული ჩემზეა, რადგან მან მცხო*“ (ლუკა 4:18).

ამგვარად, სამოცდაცხრა კვირა იორდანესთან მთავრდება, ჩვენი წელთაღრიცხვით 26 წელს, როდესაც მესია ცხებულ იქნა და წარდგენილი. ლუკას 3:1 ამ მოვლენას ტიბერიუსის მეფობის მეთხუთმეტე წლით ათარიღებს, ხოლო მე-7 თავში უკვე ნათლად არის ნათქვამი, რომ ეს წიგნი ამ მეთხუთმეტე წლის უმცირესობის მიერ გამოთვლას იყენებს, უმრავლესობა კი მას ორი წლით გვიან ასახელებს. ეს სისუსტე ამ თავსაც ისევე ეკუთვნის, როგორც მე-7 თავს და არ ვაპირებ მის უხსენებლად დატოვება იმ თავში, რომელსაც ის ყველაზე მეტად ეხება.

„სამოცდაორი კვირის შემდეგ“ - პირველი ინტერვალი და ის მცირეა

26-ე მუხლი ასე იწყება: „*შემდეგ სამოცდაორი კვირის შემდეგ მესია მოიკვეთება*“.

სწრაფად წაიკითხეთ, იქ წერია, რომ ჯვარცმა სამოცდამეცხრე კვირის ბოლოს ხდება. როგორც წერია, იქ უფრო თავისუფალი და სასარგებლო რამ წერია: **შემდეგ**. არა *იმ დროს*. არა *ბოლო კვირაში*. შემდეგ.

მაშინვე წარმოთქმის გზები და ეს მათ შორის არ არის. სიტყვა თანმიმდევრობის წინდებულია და ინტერვალს დაუსახელებელს ტოვებს.

ეს მნიშვნელოვანია, რადგან ინტერვალი არაფერი იყო. მესია 26 წელს იქნა ცხებული და 30 წელს, პასექზე, აღესრულა — ორ მოვლენას შორის სამნახევარი წელი იყო საჯარო მსახურება, ოთხი პასექი, მთელი სახარება.

ყურადღება მიაქციეთ, რას აკეთებენ 25-ე და 26-ე მუხლები მათ შორის. 25-ე მუხლი მოვლენად ითვლება და ზუსტად ითვლის მას: 483 წელი, ცხებამდე. შემდეგ 26-ე მუხლი მეორე მოვლენას აღწერს და მას პირველს დაუზუსტებელი სიტყვით აკავშირებს. **რიცხვი ზუსტია და შემაერთებელი ღიაა და თითოეული ზუსტად იმას აკეთებს, რასაც ამბობს**. აქ არაფერია გადაჭარბებული. წიგნი, რომელიც ამტკიცებდა, რომ შვიდეულები ელასტიური იყო, 1260 დღის შემდეგაც უნდა ეპასუხა; წიგნი, რომელიც აღნიშნავს, რომ „*შემდეგ*“ არ არის საზომი, საერთოდ არაფერს ამბობს შვიდეულებზე.

დაიცავით ეს განსხვავება. ის მე-11 თავში სხვა ფორმით ბრუნდება.

ორი კაცი ერთ ლექსში

ამ წიგნში ყველაფერი, რაც დანიელის სამოცდამეათე კვირას ეხება, ერთ მუხლს ეყრდნობა და ის კითხვაა, რომელზეც ეს მუხლი პირდაპირ პასუხს არასდროს იძლევა: **ვინ არის „ის“?**

„და ერთ კვირას დადებს მრავალთან აღთქმას, მაგრამ კვირის შუა რიცხვებში შეწყვეტს მსხვერპლშენიშვასა და მარცვლეულის შესაწირავს; და სიბილწეთა ფრთის თავზე მოვა გამპარტავებელი, სანამ გამპარტავებელზე არ დაატყდება თავს სრული განადგურება, რომელიც გადანწყვეტილია“ - დანიელი 9:27

წაიკითხეთ ეს ერთი კაცის ნაწყვეტად და მიიღებთ ინტერპრეტაციას, რომელსაც ქრისტიანების უმეტესობა ასწავლის: მომავალი ანტიქრისტე შვიდწლიან ხელშეკრულებას აწერს ხელს ისრაელთან, სამი წლის შემდეგ კი არღვევს მას.

ნახევარი წლის განმავლობაში, აღდგენილ ტაძარში მსხვერპლშენიშვნას აჩერებს და სიბილწეს აწესებს. პოპულარული ბოლო ჟამის ქრონოლოგიის ყველა ელემენტი ამ ერთი წინადადების ამგვარ ინტერპრეტაციაზეა აგებული.

წაიკითხეთ ის ორ კაცად და მიხვდებით, რას ამტკიცებს წიგნი: მესია ადასტურებს აღთქმას და ასრულებს მსხვერპლშენიშვნის სისტემას მისი შესრულებით, ხოლო მეორე ფიგურა - გამანადგურებელი - ჩნდება ლექსის ბოლო ნახევარში.

ასე რომ, მთელი სტრუქტურა დამოკიდებულია იმაზე, თუ სად და იცვლება თუ არა თემა. აქ მოცემულია სამი ტესტი და სამივე მათგანი შეგიძლიათ თავად ტექსტში შეამოწმოთ და არა ჩემგან აიღოთ.

ტესტი ერთი — გრამატიკა აღნიშნავს ცვლილებას

შეხედეთ, როგორ მოიხსენიებენ ორივე ნახევარი თავიანთ სუბიექტებს.

პირველ ნახევარში საერთოდ არ არის დასახელებული მოქმედი პირი. ორი მესამე პირის ზმნა, ორივეში ქვემდებარე ზმნის შიგნითაა: **אֵל, בָּרַח** (*ვეჭიგბირი*), „და ის გააძლიერებს“ და **יְהוָה, שָׁבַת** (*იაშბითი*), „ის შეწყვეტს“. არსებითი სახელი არ არის. მკითხველისგან მოსალოდნელია, რომ 26-ე მუხლიდან თემა წინ წაიწიოს.

შემდეგ მეორე ნახევარი ამას წყვეტს. ის მსახიობს ამარაგებს: **ה' שָׁמַח** (*მეშომეშ*), მიმღეობა

— „გაპარტახების გამჩენი“, გამანადგურებელი. და ეს უკანასკნელიც იგივეს აკეთებს **שָׁמַח - יוֹם**. (*შომეშ*).

ეს რეალური სტრუქტურული სიგნალია და ინგლისურში მისი გამოტოვება ადვილია. ებრაული ენა არ შემოიტანს ახალ სახელს უკვე არსებული ქვემდებარისთვის. თქვენ ატარებთ ნაგულისხმევ სახელს მანამ, სანამ ის იგივე რჩება და ახალ სახელს ასახელებთ, როდესაც ის იცვლება. ლექსი მუშაობს უსახელო „ის“-ზე და შემდეგ ასახელებს ვინმეს.

ეს თავისთავად არ გეუბნებათ, *კი* არის უსახელო. ეს გეუბნებათ, რომ მუხლის ბოლოს მყოფი კაცი უბრალოდ მისი დასაწყისში მყოფი კაცი არ არის.

მეორე ტესტი — შეთანხმების ზმნა არასწორი ზმნაა შეთანხმების დადებისთვის

ებრაულ ენაში აღთქმის დადების სტანდარტული იდიომია და ეს არ არის ის, რასაც დანიელი იყენებს.

ჩვეულებრივი გამოთქმაა **כִּתְּבָהּ לְךָ** (*კარატ ბერიტ*), „აღთქმის დადება“ — ფრაზა, რომელიც გამოიყენება, როდესაც ღმერთი აღთქმას დებს ნოესთან, აბრაამთან, სინას მთაზე, დავითთან. ის გვხვდება ძველ აღთქმაში. თუ დანიელი გულისხმობდა, რომ ვინმე აღთქმას *დებს* , ეს ფრაზა ხელთ არის.

ის არ იყენებს. ის წერს **וְכָתַבְתָּ** (*ვაბარტი*), რომლის მნიშვნელობაა იყო ძლიერი, გაიმარჯვო, გახდე ძლევამოსილი. კაუზატივში ეს ნიშნავს გაძლიერებას, განმტკიცებას, დამკვიდრებას.

თქვენ არ აძლიერებთ იმას, რაც ჯერ არ არსებობს. ზმნა გულისხმობს უკვე ძალაში მყოფ აღთქმას და აღწერს ვინმეს, ვინც მას აძლიერებს - რაც აღწერს იმას, თუ რა გააკეთა მესიამ ღვთის მიერ უკვე დადებული აღთქმით და უცნაური გზაა შვიდწლიანი ხელშეკრულების პირველად ხელმოწერის აღსაწერად.

ასევე გაითვალისწინეთ, ვისთან არის დადებული შეთანხმება: **וְכָתַבְתָּ** (*ვაბარტი*), „ბევრთან ერთად“. ეს ფრაზა არ არის

ნეიტრალური. ეს ესაიას მსახურის ლექსიკაა, რომელიც „*მრავალს გაამართლებს*“ და „*მრავალის ცოდვას იტვირთავს*“ (ესაია 53:11-12) — და ეს არის ლექსიკა, რომელსაც იესო სუფრასთან ეძებდა: „*ეს არის ჩემი სისხლი აღთქმისა, რომელიც მრავალისთვის იღვრება ცოდვების მისატევებლად*“ (მათე 26:28). აღთქმა, რომელიც მრავალისთვის იღვრება. ის ამ მუხლს ციტირებს.

მესამე ტესტი — ლექსის ბოლოს მოცემული ადამიანი ის ადამიანია, რომელზეც განკითხვა მოდის

ეს ინგლისურ ენაზე სამიდან ყველაზე ძლიერია და მას ერთი პირობა აქვს, რომელსაც დასასრულში დავასახელებ და არა დავმაღავ.

ბოლო წინადადებას ბოლომდე მიჰყევით. განადგურება — „*სრული განადგურება, რომელიც განჩინებულია*“ — **იღვრება მასზე, ვინც აოხრებს.**

ვინც არ უნდა იყოს მეორე ტაიმის მთავარი გმირი, სწორედ მასზე დაეცემა განწირული განადგურება. ის უბრალოდ არ მოქმედებს; მას განაჩენი ეკისრება.

ახლა იკითხეთ, შეიძლება თუ არა ეს იგივე ადამიანი იყოს, ვინც მრავალთან დადებს აღთქმას.

ეს შეუძლებელია. არა დოქტრინალური საფუძვლით - სასჯელის საფუძველზე. ერთი ფიგურა აძლიერებს აღთქმას და დასასრულს აჰყავს მსხვერპლშენიშვნის სისტემა. მეორე სჩადის სიბილწეს, ანგრევს და მასზე სამსჯავროს ატებს. ერთი სუბიექტი უნდა იყოს როგორც აღთქმის დამადასტურებელი, ასევე გამოცხადებული რისხვის ობიექტი ერთი მუხლის ფარგლებში.

ეს ყველაზე სუფთა სტრიქონია: მეორე ნახევრის თემა ლექსით განისაზღვრება, როგორც ერთადერთი, ვისაც განადგურება ელის.

და ახლა პირობა, რომელიც დავპირდი.

ლექსის ბოლო სიტყვაა **ψῆμα** (*შომემ*) და თარგმანები მასზე გაიყო. NASB, ESV, NIV, NET, CSB და NLT მას აგენტად კითხულობენ - *გამანადგურებლად*, ვინც აოხრებს.

KJV, NKJV და ASV მას იკითხება, როგორც მდგომარეობა — *გაპართახებული*, რაც ნიშნავს დანგრეულ ქალაქს ან ხალხს. ძველი ინტერპრეტაციით, ნგრევა მსხვერპლზეა და არა დამნაშავეზე და ეს გამოცდა კარგავს თავის მნიშვნელობას.

მე NASB-ს ვიყენებ და თანამედროვე კონსენსუსი მას მხარს უჭერს. თუმცა, King James-ის წიგნზე დაფუძნებულ მკითხველს აქ ნამდვილი კითხვა აქვს და იმსახურებს, რომ ეს მას თავად გაეგო, და არა თავად აღმოაჩინოს.

რა შემორჩა ორივე შემთხვევაში : ორი სიტყვიდან *პირველი* , **ה'ש' יח** (*მეშომემ*) ფრაზაში „*სიბილწეთა ფრთით მოვა ის, ვინც აოხრებს*“, ყოველ წაკითხვაზე მოქმედებს. ახალი მოქმედი პირი დასახელებულია და ის აოხრებს. ამგვარად, ლექსის ორსუბიექტიანი სტრუქტურა...

— შეამოწმოს საკუთარი შედეგი — საბოლოო სიტყვის მიუხედავად, ძალაში რჩება. თარგმანზე მხოლოდ საბოლოო განაჩენია დამოკიდებული.

სად ეცემა ხაზი

სამის ერთად შეკრება:

თემა	რას აკეთებს ის
27ა უსახელო „ის“, აღებულია მუხლი დან	აძლიერებს მრავალთან დადებულ 26-აღთქმას · შვიდეულის შუაში მსხვერპლსა და შესაწირავს წყვეტს
27ბ <i>მეშომემი</i> — ის გამანადგურებელი, ახლად დასახელებული	მოდის სიბილწეთა ფრთით · აოხრებს · დაატყდა მასზე განჩინებული განადგურება

შესვენება ხდება „და სიბილწეთა ფრთაზე“. მის წინ აღთქმა განმტკიცდა. ამის შემდეგ ახალი მოქმედი პირი დაინიშნა და ის განისჯება.

ვინ არის „მომავალი პრინცი“?

27-ე მუხლში ნაცვალსახელთან დაკავშირებული საკითხის გადაწყვეტა ამის გადაჭრის გარეშე შეუძლებელია, ამიტომ ის აქ უნდა იყოს განთავსებული.

„...და მომავალი მთავრის ხალხი დაანგრევს ქალაქსა და საწმიდარს“ - დანიელი 9:26ბ

სამი კანდიდატია შემოთავაზებული და ერთ-ერთი მათგანი თავად პუნქტით გამოირიცხება.

პირველ რიგში, რამდენიმე სიტყვა სიტყვაზე. *პრინცი* აქ არის **נָחִיָּא** (

ნაგიდი) და ეს არ არის ტიტული, რომელიც მხოლოდ კარგი ადამიანებისთვისაა განკუთვნილი. ეზეკიელის 28:2-ში ეს ტერმინი გამოიყენება ტვიროსის მმართველის აღსანიშნავად — ფიგურა, რომელსაც ეს მონაკვეთი წინასწარმეტყველებში ყველაზე დამამცირებელი ტერმინებით აღწერს. ეს არის ზოგადი სიტყვა ლიდერის აღსანიშნავად: მეფეები, მეთაურები, ტაძრის მოხელეები, უცხოელი მმართველები, ბოროტი მმართველები. ამგვარად, არცერთი კანდიდატი არ შეიძლება გამოირიცხოს მხოლოდ იმ მოტივით, რომ სიტყვა „*მთავრი*“ მისთვის ძალიან საპატიოა და არცერთი კანდიდატი არ შეიძლება ჩაითვალოს იმ მოტივით, რომ ეს სიტყვა სხვისთვის ძალიან საპატიოა.

კანდიდატი ერთი: მომავალი ანტიქრისტე. ეს არის სტანდარტული დისპენსაციური ინტერპრეტაცია და ის შვიდწლიანი ხელშეკრულების ჩარჩოს საყრდენია - 26-ე მუხლის მომავალი მთავარი ხდება 27-ე მუხლის „ის“, ხელს აწერს ხელშეკრულებას და არღვევს მას. ყველაფერი, რასაც ეს წიგნი ეწინააღმდეგება, ამაზეა დამოკიდებული. ასევე, სწორედ ინტერპრეტაცია მოითხოვს, რომ 26-ე მუხლში ქალაქისა და საკურთხევლის განადგურება იყოს ან განსხვავებული მოვლენა 70 წლიდან, ან უცნაურად გრძელი ფრჩხილები.

მეორე კანდიდატი: მესია. ანუ ორივე მთავარი არის იესო - *მესია*, *მთავარი* 25-ე მუხლში და *მთავარი*, *რომელიც უნდა მოვიდეს* 26-ე მუხლში. ეს მიმზიდველია, რადგან ის მთლიანად შლის ანტიქრისტეს დანიელის მე-9 თავიდან, რაც არგუმენტს სჭირდება.

მაგრამ წაიკითხეთ ის წინადადება, რომელსაც ის წარმოქმნის. **მთავრის ხალხი ანადგურებს ქალაქსა და საკურთხეველს.** იერუსალიმი და ტაძარი 70 წელს რომაულმა ლეგიონებმა გაანადგურეს. ამ წაკითხვის მიხედვით, რომაული არმია *იესოს ხალხია*. მისივე ხალხი ებრაელები იყვნენ და ებრაელებმა არ გაანადგურეს ეს ტაძარი - ისინი მასში დაიღუპნენ.

სამართლიანი შენიშვნა ისაა, რომ წმინდა წერილი უცხო ჯარებს ღვთის სამსახურში აიძულებს და შემდეგ მათ თავის ხელში იღებს: ნაბუქოდონოსორი „*ჩემი მსახურია*“ (იერემია 25:9), ასურეთი „*ჩემი რისხვის კვერთხია*“ (ესაია 10:5), *ხოლო კიროსი ღვთის მამიას*, *მის ცხებულს* ეწოდება (ესაია 45:1). ამგვარად, იდეა, რომ რომი ქრისტეს მიერ ქალაქისთვის განკითხვის ინსტრუმენტად იქცა, აბსურდული არ არის - თავად იესომ გამოაცხადა ეს განაჩენი ლუკას სახარების მე-19 თავში.

მიუხედავად ამისა, „*მთავრის ხალხი*“ საკუთრებითი გვარია და საკუთრებითი გვარით ყველაზე ბუნებრივად ასახელებს იმ ხალხს, ვისაც

ადამიანი ეკუთვნის ან რომელსაც ის მართავს და არა იმ ხალხს, რომელიც ღმერთმა ოდესღაც სხვის წინააღმდეგ გამოიყენა. კითხვა ზუსტად იმ წერტილში უნდა იყოს დაძაბული, სადაც ლექსი ყველაზე კონკრეტულია.

არსებობს ამ კითხვის მეორე ფორმაც, რომელიც სერიოზულად უნდა განვიხილოთ, რადგან ეს ის ფორმაა, რომელსაც მე გარკვეული პერიოდის განმავლობაში ვიცავდი: რომ *ხალხი* ებრაელებია - მესიის ხალხი - და რომ ტაძარი დაეცა, რადგან მათ უარყვეს იგი.

ამის თეოლოგია სწორია, გრამატიკა კი - არა, და ეს ორის მკაფიოდ გამიჯვნა შესაძლებელია.

თეოლოგია უპირველეს ყოვლისა, რადგან ის ჭეშმარიტია და მნიშვნელოვანია. ტაძარი განადგურდა მესიის უარყოფის გამო განკითხვის სახით. ეს არ არის დასკვნა; ეს არის ის, რაც იესომ წინასწარ, პირდაპირ თქვა. „აჰა, *თქვენი სახლი გრჩებათ დანგრეული*“ (მათე 23:38). „*ისინი ქვას ქვაზე არ დატოვებენ თქვენში, რადგან არ იცოდით თქვენი მონახულების დრო*“ (ლუკა 19:44). 70 წლის მიზეზი იყო ის, რაც მოხდა 30 წელს.

ახლა კი გრამატიკა. 26-ე მუხლში ებრაულად ასე იკითხება **אִי לִי הַבַּיִת** **אִי לִי הַבַּיִת** **אִי לִי הַבַּיִת** — ხაზგასასმელად წინა პლანზე დატანილი ობიექტები, *ქალაქი* და *საკურთხეველი*, შემდეგ ზმნა **אִי לִי** (*იაშჩიტ*), „ის გაანადგურებს“ და შემდეგ მისი ქვემდებარე: **הַבַּיִת** (*ვარ*), პრინციპის *ხალხი*, მომავალი.

ამ ზმნის ქვემდებარეა. ხალხი ანადგურებს. ამგვარად, მათ ებრაელებად აქცევს შემდეგი მუხლი: ებრაელებმა გაანადგურეს ქალაქი და საკურთხეველი - და ებრაელებმა არ გაანადგურეს ეს ტაძარი. ისინი ალყაში მოაქციეს და მის დაცვაში დაიღუპნენ.

განსხვავება **მიზეზსა** და **აგენტს შორისაა** და წმინდა წერილი აქ მათ ერთმანეთისგან გამოყოფს. დანიელის 9:26 ასახელებს აგენტს - მომავალი მთავრის ხალხს, ვინც არ უნდა იყოს ეს მთავრი. იესო ასახელებს მიზეზს: მათ არ იცოდნენ თავიანთი ვიზიტის დრო. არავის უწევს არჩევანის გაკეთება. უარყოფამ სამსჯავრო მოიტანა; ლეგიონებმა ის აღასრულეს.

და შეამჩნიეთ, რა გამოდის, როდესაც თითოეულ ტექსტს საკუთარი საქმის შესრულების საშუალებას აძლევთ. **დანიელი თანმიმდევრობას იძლევა.**

— მესია მოიკვეთა, შემდეგ ქალაქი და საკურთხეველი განადგურდა. **იესო მიზეზს ასახელებს. ეზეკიელის მე-4 თავი მოგვითხრობს შუალედურ პერიოდს** — იუდას ორმოცი წლის განმავლობაში განწესებულ სასჯელს, ახ. წ. 30 წლიდან 70 წლამდე, რომელსაც მე -7 თავი იყენებს თავისი დროის

დასაფიქსირებლად. სამი ტექსტი, ერთი მოვლენა, თითოეული კი იმას ადასტურებს, რაც სხვები გამოთვლებენ. ეს უკეთესი შედეგია, ვიდრე ერთი მუხლის სამივეს შემცველობა.

მესამე კანდიდატი: ტიტე. ტიტეს ფლავიუს ვესპასიანემ იერუსალიმის ალყა 70 წელს სარდლობდა. ის იყო მოქმედი იმპერატორის ვაჟი და პრინციპატის მემკვიდრე - რომაელი პრინცი სიტყვის ყველაზე მარტივი გაგებით. *მისმა* ხალხმა, ლეგიონებმა, ზუსტად ის გააკეთეს, რაც ლექსშია ნათქვამი: მათ ქალაქი და საკურთხეველი გაანადგურეს.

ასევე არსებობს თანმიმდევრობის წერტილი, რომელიც მას ემხრობა. 26-ე მუხლში ახლახან ნათქვამია, რომ *მესია მოიკვეთება*. უცნაური იქნებოდა იმავე მესიის ხელახლა წარდგენა, როგორც *მომავალი პრინცის* - *ის ახლახან აღწერილია, როგორც მოკვეთილი და მოსვლა* უცნაური გზაა მის შესახებ იმ მომენტში სასაუბროდ. ორი ფიგურის სახით წაკითხვის შემთხვევაში, მუხლი უბრალოდ ქრონოლოგიურია: მესია მოიკვეთება და შემდეგ მომავალი პრინცის ხალხი ქალაქს ანადგურებს. 30 წელს, შემდეგ 70 წელს, თანმიმდევრობით.

ის ემთხვევა როგორც მოვლენას, ასევე მოქმედ პირს. ის არ საჭიროებს დაძაბულ მესაკუთრეობრივ არგუმენტებს და არც კამათს იმის შესახებ, შეიძლება თუ არა წარმართთა ჯარებს ვინმეს ხალხი ეწოდოს - ლეგიონები ცალსახად ტიტუსის ხალხი იყო. დანიელის წინასწარმეტყველება პირდაპირ აკავშირებს ალყასთან, რომელსაც მე-7 თავი იუდას საათის წამყვანად იყენებს, იმავე 70 წელს, რომელიც სრულიად სხვა მიმართულებით იქნა მიღწეული.

რას ვამტკიცებ და რას არა

მე ტიტესს, როგორც დამაჯერებელ საკითხავს, ვთავაზობ და ამაზე მეტ დარწმუნებულობას არ ვაცხადებ. **მე მასსა და მესიას შორის ვერაფერს ვიტყვი**. საკითხი ებრაულ სინტაქსსა და ენის წინამორბედ წესებს ეხება და მეცნიერები, რომლებმაც მთელი ცხოვრება ამ ტექსტს მიუძღვნეს, ამ საკითხზე ერთმანეთში არ ეთანხმებიან.

ამ წიგნისთვის მნიშვნელოვანი საკითხი უფრო ვიწროა, ვიდრე თავად საკითხი და მსურს, რომ ამაზე ზუსტი ვიყო.

აქ არგუმენტად არ არის საჭირო იმის ცოდნა, პრინცი ტიტეა თუ მესია. საჭიროა, რომ პრინცი ანტიქრისტე არ იყოს.

მიჰყევით მას. თუ პრინცი ტიტეა, უახლოესი წინამორბედი მმართველობა 27-ე მუხლს ტიტეს გადასცემს.

— რაც რომაელი გენერალის მიერ მრავალ ადამიანთან დადებული აღთქმის განმტკიცებას და მსხვერპლშენიშვნისა და შესაწირავის შეწყვეტას გულისხმობს. არავინ ამტკიცებს ამას და არაფერი ადასტურებს ამას, ამიტომ ნაცვალსახელი უფრო უკან, მესიამდე უნდა წავიდეს. თუ თავადი მესიაა, ნაცვალსახელი პირდაპირ მესიაზე მთავრდება. **ორივე გზა ერთსა და იმავე წერტილში მიდის.** მხოლოდ მესამე წაკითხვა - ჯერ კიდევ მომავალი ანტიქრისტე - ასახელებს ხელშეკრულების ხელმომწერს 27-ე მუხლში და სწორედ ამაზეა აგებული შვიდწლიანი ჩარჩო.

ამგვარად, საქმე არ არის მთავრის იდენტიფიცირება. საქმე შემდეგშია: **26-ე მუხლში აღწერილი განადგურება მოხდა ჩვენი წელთაღრიცხვით 70 წელს და მთავრი, რომლის ხალხმაც ეს განახორციელა, ეკუთვნოდა 70 წელს.** ქალაქი განადგურდა. საკურთხეველი განადგურდა. ეს არის დასრულებული მოვლენა თარიღით და ადამიანი, რომლის ხალხმაც ეს განახორციელა, ცოცხალი იყო ამის სანახავად. მისი, როგორც ჩვენს საუკუნეში მომავალი მმართველის, წაკითხვა მოითხოვს „*მთავრის ხალხის*“ განხილვას, როგორც ჯერ არ დაბადებული ადამიანის შორეულ წინაპრებს - რაც საკმაოდ დიდი ტვირთია მესაკუთრისთვის და ეს არის ჩარჩოს ტვირთის ტარების ვარაუდი, რომელმაც ჩამოაყალიბა ქრისტიანული სამყაროს უმეტესი ნაწილის მოლოდინები.

ორი მთავარი, სამის ნაცვლად — და მეორის ვინაობას თავისუფლად ვიყენებ. **მესია, მთავარი, იესოა. მთავარი, რომელიც უნდა მოვიდეს, პირველ საუკუნეს ეკუთვნოდა, იქნება ეს ტიტე, რომელმაც ალყა შემოარტყა თუ უფალი, რომლის განკითხვაც მოხდა. ანტიქრისტე ამ მუხლში არ არის. მას არ სჭირდება ყოფნა და მისი აქ მოხსენიებამ თავიდანვე გამოიწვია დაბნეულობა.**

და ახლა რთული ნაწილი

მესამე ტესტი ადასტურებს, რომ მეორე ნახევარი მესიას არ ეხება. ის არ ადასტურებს, რომ პირველი ნახევარი ...

ამისათვის წიგნი ეყრდნობა ამ თავში ადრე მოყვანილ არგუმენტს — რომ 27-ე მუხლის მხოლოდბითი რიცხვი „ის“ 26-ე მუხლის „*მესიასთან*“ მიდის და არა „*მომავალი პრინცთან*“. **თანამედროვე კომენტატორების უმეტესობა უარყოფს ამ ინტერპრეტაციას.**

მათი არგუმენტი საფუძვლიანია და მას უახლოესი წინამორბედის წესი ეწოდება: როდესაც ნაცვალსახელი შეიძლება ერთზე მეტ წინამორბედ არსებით სახელს ასახავდეს, ის, როგორც წესი, უახლოეს სახელზე მიუთითებს. „*მთავარი, რომელიც უნდა მოვიდეს*“ 27-ე მუხლთან უფრო

ახლოს დგას, ვიდრე „მესია“ . ჩვეულებრივი წესით, მთავარი იმარჯვებს.

როგორც ზემოთ იყო ნაჩვენები, ეს წინააღმდეგობა დასაშვებია — თუ პრინცი პირველი საუკუნის ფიგურაა, ნაცვალსახელი მაინც მესიამდე უნდა მივიდეს, რადგან პირველი საუკუნის არცერთ პრინცი არ დაუდასტურებია შეთანხმება ბევრთან. თუმცა, გრამატიკული საკითხი თავისთავად დგას და მე მას არ ვაპირებ უგულებელვყო. ეს არის ყველაზე ძლიერი რამ, რაც მეორე მხარეს აქვს.

კონტრარგუმენტი — რომ ფრაზა არის „*მთავრის ხალხი*“ , ანუ არსებითი სახელი „თავი“ არის „*ხალხი*“ , ხოლო მრავლობითი რიცხვი „თავი“ ცუდი წინაპირობაა მხოლობითი ნაცვალსახელისთვის — რეალური არგუმენტია და სწორედ ამ არგუმენტს დავეყრდნო ჩემი პირველი წიგნი. მე მაინც ვფიქრობ, რომ მას აქვს ძალა. თუმცა, ებრაული ენა უშვებს, რომ არსებითი სახელი გენიტივში იყოს წინაპირობა და ყველა, ვინც გეუბნებათ, რომ ეს საკითხს წყვეტს, გაზვიადებულია.

აი, სად ვდგავარ, ერთ აბზაცში, ამიტომ არავის მოუწევს ამის დასკვნის გაკეთება:

მხოლოდ გრამატიკა მთავარს ემხრობა. ლექსიკა და კონტექსტი მესიას ემხრობა. ჰიგბირი არასწორი ზმნაა ხელშეკრულების ხელმოწერისთვის და სწორი ზმნაა არსებული აღთქმის გასაძლიერებლად. ლა-რაბიმ მსახურის ლექსიკაა. მსხვერპლისა და შესაწირავის დასრულება არის ის, რაც ებრაელთა მიმართ ქრისტემ გააკეთა - „*ერთი შესაწირავით სამუდამოდ სრულყო განწმენდილები*“ - და უცნაურია ანტიქრისტეს დამსახურება, რომელიც მსხვერპლშენიშნავს შეაწყვეტინებდა მათ შესრულების ნაცვლად. მე მათ სიახლოვეზე უფრო მძიმედ აწონ-დაწონილად ვთვლი. ვინმეს შეუძლია პირიქით აწონ-დაწონოს და პატიოსნად იმსჯელოს.

(*მეორე დონე ორსაგნიანი სტრუქტურისთვის — პირველი და მეორე ტესტები ამ ფუნქციას ასრულებენ და არცერთი არ არის დამოკიდებული სადავო თარგმანზე. მე-3 დონე 27a-ს თემის მესიად იდენტიფიცირებისთვის: არგუმენტირებული ინტერპრეტაცია ამჟამინდელი უმრავლესობის წინააღმდეგ, რომელიც აშკარად არის ნათქვამი და არა დადასტურებულად წარმოდგენილი. მესამე ტესტი არის მე-2 დონე NASB-სა და მის ოჯახთან დაკავშირებით და არ ეფუძნება KJV-ის მიერ საბოლოო სიტყვის თარგმანს.*)

რას წყვეტს ეს და რას არა

იგი წყვეტს, რომ დანიელის 9:27 შეიცავს ორ ციფრს, რაც საკმარისია იმისათვის, რომ დაირღვეს შვიდწლიანი ხელშეკრულების ჩარჩო, რომელიც ერთი ციფრის არსებობაზეა დამოკიდებული.

ის თავისთავად არ განსაზღვრავს, თუ როდის ხდება მეშვიდე კვირის ნახევრები. ეს შემდეგი ნაწილის სამუშაოა - და აღსანიშნავია, რომ ორი კითხვა ერთმანეთისგან განცალკევებადია. მკითხველს შეუძლია მიიღოს ყველაფერი ამ ნაწილში და მაინც მთელი მეშვიდე კვირა მომავალში განათავსოს. მას არ შეუძლია 27-ე მუხლის კითხვა, როგორც ერთი ადამიანის მიერ აღთქმის ხელმოწერისა და შემდეგ მისი დარღვევის, რადგან მუხლი ასახელებს მეორე მოქმედ პირს და შემდეგ მას სჯის.

უფსკრული - ამ წიგნში ყველაზე რთული დასაცავი რამ

ახლა ყველაფერი გვაქვს, გარდა იმ ნაწილისა, რომელიც მთელ ჩარჩოს ამუშავებს, ამიტომ მოდი, ესეც გამოვაქვეყნოთ.

სამოცდაათი კვირა 490 წელია. მათგან სამოცდაცხრა წელიწადს უწყვეტად გრძელდებოდა ძვ. წ. 458 წლიდან ახ. წ. 26 წლამდე. სამოცდამეათე კვირა შვიდი წელია. 27-ე მუხლი ამბობს, რომ აღთქმა ერთი კვირით განმტკიცდება და *კვირის შუაში* - სამწელიწად-ნახევრის შემდეგ - რაღაც ხდება.

ამ წიგნში ნათქვამია, რომ ეს კვირა იესოს მსახურებაა, ჩვენი წელთაღრიცხვით 26-დან 30 წლამდე, რომელიც მან პირადად შეასრულა, ხოლო მეორე ნახევარი ჯერ კიდევ წინ არის და ის ჩვენ, მის ორ მოწმეს, უნდა შევასრულოთ.

რაც ნიშნავს, რომ დაახლოებით ორი ათასი წლის ინტერვალი შვიდწლიან პერიოდშია მოთავსებული.

პირდაპირ თქვით, რადგან კრიტიკოსიც ასე მოიქცევა: შეწყვეტა ოთხჯერ უფრო გრძელია, ვიდრე მთელი წინასწარმეტყველება, რომელსაც ის წყვეტს. ოთხას ოთხმოცდაათი წელი, რომელიც ერთეულად არის განსაზღვრული, ბოლო შვიდ მათგანში ორი ათასი წლის ხვრელით. დანიელის მე-9 თავში არაფერია ნათქვამი ასეთ ხარვეზზე. არ არსებობს მუხლი, რომელიც ამბობს, რომ *და შემდეგ ათვლა შეწყდება*.

ასე რომ, საქმე ასეა და შეგიძლიათ შეაფასოთ.

პირველი: 24-ე მუხლი ყველას რაღაც სახის არასრულყოფილებას აკისრებს. რაც არ უნდა გააკეთოთ ამ ხარვეზთან დაკავშირებით, ექვსი დადგენილ მიზნიდან სამი არ შესრულებულა. ხილვა და

წინასწარმეტყველება არ არის დაბეჭდილი. უწმინდესი არ არის ცხებული. ყველას, ვინც ამბობს, რომ სამოცდაათი კვირა პირველ საუკუნეში დასრულდა, უნდა ახსნას, თუ როგორ დასრულდა დადგენილ განზრახვა მისი დანიშნულების მესამედის შენარჩუნებით. დაუმთავრებელი საქმე ჩემი გამოგონება არ არის; ის ტექსტშია და ყველა კითხვა ამას უნდა ასახავდეს. კითხვა მხოლოდ *იმაში მდგომარეობს, თუ სად დევს არასრულყოფილება*.

მეორე: ტექსტი თავად ყოფს კვირებს. ღმერთმა არ თქვა „სამოცდაათი კვირა“. მან თქვა შვიდი კვირა და სამოცდაათი კვირა და შემდეგ ეს უკანასკნელი ცალკე განიხილა ცალკე მუხლში. ერთი უწყვეტი მონაკვეთი არ უნდა იყოს სამ ნაწილად გადმოცემული. დაყოფა 25-ე მუხლშია, სანამ რომელიმე ინტერპრეტატორი მას შეეხება.

მესამე: წინასწარმეტყველება კონკრეტულ ხალხსა და ქალაქს ეხება. „*სამოცდაათი კვირაა დადგენილი შენი ხალხისთვის და შენი წმინდა ქალაქისთვის*“. არა მსოფლიოსთვის. ისრაელისა და იერუსალიმისთვის. ერისთვის დადგენილი საათი, სულ მცირე, გასაგებია, როგორც საათი, რომელიც ჩერდება, როდესაც ღვთის საქმე სხვა მიმართულებით ბრუნდება - და ახალი აღთქმა ზუსტად ასეთ შემობრუნებას აღწერს, სადაც წარმართები არიან დამყნობილი და ისრაელი ნაწილობრივ გამაგრებულია „*სანამ წარმართთა სიმრავლე არ შემოვა*“. ეთანხმებით თუ არა ამ ჩარჩოს, ეს არ არის დანიელის გადასარჩენად შექმნილი შემთხვევითი გამოგონება; ეს არის პავლეს საკუთარი აღწერა იმ ეპოქის შესახებ, რომელშიც ჩვენ ვცხოვრობთ.

მეოთხე, და ეს არის ის, რასაც მე შევინარჩუნებდი: იესომ წინასწარმეტყველურ წინადადებაში შეუმჩნეველი ხარვეზი აჩვენა და ეს შეგნებულად გააკეთა.

ნაზარეთის სინაგოგაში მას ესაია გადასცეს და წაუკითხა:

„უფლის სულია ჩემზე, რადგან მან მცხო, რომ ღარიბებს სახარება ვაუწყო. მან გამომგზავნა, რომ ტყვეებს გათავისუფლება და ბრმებს მხედველობის დაბრუნება ვუქადაგო, დაჩაგრულებს გავუთავისუფლო და უფლის კეთილგანწყობის წელიწადი გამოვაცხადო.“ - ლუკა 4:18-19

შემდეგ, ლუკა ამბობს: „*წიგნი დახურა, მსახურს დაუბრუნა, დაჯდა*“ — და უთხრა მათ: „*დღეს აღსრულდა ეს წმინდა წერილი თქვენს მოსმენაში*“.

ის წინადადების შუაში გაჩერდა. აი, ესაიას 61:2 მთლიანად, სადაც მონიშნულია ის ადგილი, სადაც მან გრაგნილი დახურა:

„რათა გამოეცხადებინა უფლის კეთილგანწყობილი წელიწადი - აქ

გაჩერდა და ჩვენი ღმერთის შურისძიების დღე; რათა ანუგეშოს ყველა მგლოვიარე“.

ერთი სტროფი. სამი პუნქტი. მან პირველი წაიკითხა, უთხრა, რომ იმ დღეს აღსრულდა და მეორეს წინ დაჯდა - და შურისძიების დღე ჯერ კიდევ არ დამდგარა.

ეს არის სულ მცირე ორი ათასი წლის ინტერვალი, რომელიც ერთი მუხლის ორ წინადადებას შორისაა და ებრაულში არაფრით არის აღნიშნული. ჩვენ ვიცით, რომ ეს მხოლოდ იმიტომ ხდება, რომ უფალმა კითხვა შეწყვიტა და დაჯდა.

ამგვარად, შენიშვნას „წინასწარმეტყველება ასე არ სრულდება“ აქვს პასუხი და პასუხი ის არის, რომ იესომ ის საჯაროდ ასე წაიკითხა და კრებულს უთხრა, რომ მან ახლახან შეასრულა წინადადების პირველი ნახევარი, რომლის მეორე ნახევარი ჯერ კიდევ არ იყო დარჩენილი. თუ ერთი მუხლის ორ პუნქტს შორის შეიძლება იყოს ხარვეზი, ის შეიძლება ერთი კვირის ორ ნახევარს შორისაც მოხვდეს.

ეს არგუმენტი ვერ ამართლებს ამას. ის აჩვენებს, რომ წინასწარმეტყველურ ლიტერატურაში შესაძლებელია ხარვეზი; ის არ აჩვენებს, რომ ეს ხარვეზი რეალურია, ან რომ ის ორი ათასი წელია, ან რომ ის 2027 წელს მთავრდება. ესაიას 61-ე თავი ამ წინააღმდეგობას დასაბუთებულს ხდის. ის ამ არგუმენტს არ ადასტურებს.

(მე-3 დონე. ხარვეზი გამომდინარეობს 24-ე მუხლის დაუმთავრებელი მიზნებიდან და გამართლებულია პრეცედენტით. დანიელის წიგნში ეს არ არის ნათქვამი. თუ ეს თქვენთვის არადაამაკმაყოფილებელი აღმოჩნდა, მაშინ თქვენ სწორად რეაგირებთ მტკიცებულებებზე - ეს არის დასკვნა და მე ის სხვა რამედ არ მიმიჩნია.)

ერთი რამ განასხვავებს ამ წიგნის ვერსიას უფსკრულის შესახებ უფრო ბუნდოვანი ტიპისგან. **მას აქვს დასასრული.** უფსკრული გრძელდება ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წლის პასექიდან 2027 წლის 27 აპრილამდე. ეს არის მტკიცება, რომელსაც ორი თარიღი აქვს და ერთ-ერთი მათგანი საკმარისად ახლოსაა იმისთვის, რომ ერთი წლის განმავლობაში საჯაროდ მცდარი აღმოჩნდეს. უფსკრულის თეორია, რომლის შემოწმებაც შესაძლებელია, განსხვავებულია უფსკრულის თეორიისგან, რომელიც უბრალოდ შთანთქავს ისტორიის მიერ მოწოდებულ ყველაფერს.

რას გვაცხადებს მე-8 თავი

- სამოცდაათი შვიდეული 490 წელია, შვიდეული კი წლებია.

(*მეორე დონე - ებრაული და თითქმის უნივერსალური შეთანხმება.*)

- პერიოდისთვის ექვსი მიზანია განსაზღვრული; სამი უდავოდ შესრულებულია, ერთი სადავოა, ორი კი - არა. **თანმიმდევრობა ნებისმიერი წაკითხვით დაუსრულებელია.** (*მეორე დონე.*)
- ეს ბრძანებულება არტაქსერქსეს მიერ ეზრასთვის მიცემული დავალებას წარმოადგენს ძვ. წ. 458 წელს. (*მე-2 საფეხური, ძვ. წ. 457 წლით ცოცხალ ალტერნატივად — დანართი E.*)
- ძვ. წ. 458 + 483 წელი = ახ. წ. 26 წელი. (*პირველი დონის არითმეტიკა ეფუძნება ბემოთ მოცემულ მეორე დონის განკარგულების თარიღს — შეცვალეთ განკარგულება და ჯამი მასთან ერთად შეიცვლება.*)
- რომ ჩვენი წელთაღრიცხვით 26 წელი ასევე იორდანეში ცხების წელთაღრიცხვის წელია. (*მე-3 დონე და ცალ-ცალკე: ის ეფუძნება ტიბერიუსის მეთხუთმეტე წლის უმცირესობის თანარეგენტობის გამოთვლას, რომელიც მე-7 თავშია და კვლავ აქ არის აღნიშნული. არითმეტიკა და იდენტიფიკაცია ორი მტკიცებაა და ისინი დამოუკიდებლად ვერ ხერხდება.*)
- სამოცდაორი კვირის შემდეგ — და არა — სამნახევარი წელი ცხებიდან ჯვარცმამდე. **რიცხვი ზუსტია; შემაერთებული არასდროს ყოფილა საზომი.** (*მეორე დონე.*)
- დანიელის 9:27 შეიცავს ორ ფიგურას და არა ერთს — მეორე ნახევარში ახალი აგენტი სუბიექტია დასახელებული (*მე-2 დონე*) . ის ფაქტი, რომ მეორე ფიგურა არის ადამიანი, რომელზეც განწირული განადგურება დაეცემა, NASB-სა და მის ოჯახზე მე-2 დონეს წარმოადგენს და არ შეესაბამება მუხლის ბოლო სიტყვის მეფე ჯეიმზისეულ თარგმანს.
- ალთქმა განმტკიცებულია და არა შეწყვეტილი. მესია ადასტურებს მრავალთან არსებულ ალთქმას; ის არ აწერს ხელს შვიდწლიან ხელშეკრულებას. (*მე-3 საფეხური და ამ წიგნის ინტერპრეტაცია ამჟამინდელი უმრავლესობის წინააღმდეგ.*)
- პრინცი, რომლის ხალხმაც ქალაქი გაანადგურა, პირველ საუკუნეს ეკუთვნოდა - ტიტე ან უფალი, რომლის განკითხვაც ეს იყო. არა მომავლის ფიგურა. (*მე-3 დონე და არგუმენტი არ არის დამოკიდებული რომელზე.*)
- სამოცდამეათე კვირის სამნახევარი წელი კვლავაც არ არის მომსახურებული. (*მე-3 საფეხური - ეს არის შუალედი.*)

წიგნის დანარჩენი ნაწილი დაახლოებით იმ სამნახევარი წლის

დაწყების შესახებაა.

ნაწილი IV — კონვერგენცია

კიდევ ორი საათი და ოთხი შეთანხმების ღირებულების აუდიტი.

თავი 9 — ოთხი საათი, ერთი წელი

მე-6 თავიდან ორი საათი მუშაობს. ეს თავი კიდევ ორს იწყებს და შემდეგ აკეთებს იმას, რასაც ამ ტიპის წიგნების უმეტესობა არასდროს აკეთებს: ის კითხულობს, თუ რა ღირს ოთხი შეთანხმება, როდესაც დააკვირდებით, საიდან იღებს თითოეული მათგანი თავის ნაწილებს.

შემოკლებული ვერსია, რომ იცოდეთ, სად მივდივართ. **ამ ოთხი საათიდან ორი ძალიან ღირებულია. ერთი რაღაც ღირს. ერთი ამ წიგნში ყველაზე სუსტი მხარეა და მე თვითონ დავასახელებ ბოლოს, ვიდრე რეცენზენტს მივცემ ამის საშუალებას.**

სადაც უკვე ვართ

მოკლედ მე-6 და მე-7 თავებიდან:

ისრაელი. ებეკიელის 4-ში 390 წელია გათვალისწინებული. ისინი ძვ. წ. 701 წელს ასურელთა ალყის წარუმატებლობისგან გარბიან და ძვ. წ. 311 წელს სინანულის გარეშე იღუპებიან. ლევიანების 26-ე თავი სასჯელს შვიდზე ამრავლებს. $390 \times 7 = 2730$, ალყის შემდეგ მოიხადეს. **ძვ. წ. 701 + 2730 = ახ. წ. 2030.**

იუდა. ებეკიელის 4-ში 40 წელია განსაზღვრული. ისინი იწყება ჯვარცმოდან ახ. წ. 30 წელს და გრძელდება ახ. წ. 70 წლის ალყამდე, სადაც მონანიება არ ხდება. ლევიანების 26-ე თავი მრავლდება და შემდეგ ისევ მრავლდება. $40 \times 7^2 = 1960$, ალყიდან მოყოლებული. **ახ. წ. 70 + 1960 = ახ. წ. 2030.**

ახლა დანარჩენი ორი.

მესამე საათი - ორი დღე და ორმოცი იუბილე

ოსია საუბრობს განკითხვის ქვეშ მყოფი ხალხისთვის, რომლებიც ჯერ არ მოქცეულან:

„მოდით, დავუბრუნდეთ უფალს, რადგან დაგვანწყვითა და თავად განგვკურნავს; დაგვაჭრა და თავად შეგვიხვევს; ორი დღის შემდეგ გაგვაცოცხლებს, მესამე დღეს კი აღგვადგენს, რათა ვიცოცხლოთ მის წინაშე“ - ოსია 6:1-2

ორი დღე, შემდეგ მესამე. ჩვეულებრივ დღეებად წასაკითხად, ეს ანდაზაა სწრაფ გამოჯანმრთელებაზე და ეს ლეგიტიმური ინტერპრეტაციაა.

წინასწარმეტყველურად რომ წაიკითხოთ, ეს არის მონაკვეთი — და პეტრე გვანვდის კონვერტაციის მაჩვენებელს, რომელიც მას ერთ მთლიანობად აქცევს:

„მაგრამ ნუ გამოგრჩებათ მხედველობიდან, საყვარელონო, რომ უფლისთვის ერთი დღე ათასი წელივითაა და ათასი წელი - ერთი დღე.“ - 2 პეტრე 3:8

ორი დღე ორი ათასი წელია. დანგრევა მაშინ დაიწყო, როდესაც ერმა უარყო მესია და მისი სახლი გაპარტახდა; აღორძინება ორი ათასი წლის შემდეგ მოდის და მესამე დღე - ათასწლეული - მოჰყვება.

ახ. წ. 30 + 2000 წელი = ახ. წ. 2030 წელი.

არსებობს ერთი და იგივე პერიოდის დათვლის მეორე გზაც, რომელიც იდენტურად მიწას წარმოადგენს და ის წინადადების ღირსია, რადგან ის თორაბეა აგებული და არა იგავზე. ლევიანების 25-ე თავი იუბილეს ორმოცდაათ წელს ადგენს - შვიდი შაბათის ციკლი და შემდეგ ორმოცდამეათე, რომლის დროსაც ვალები უქრებათ, მონები თავისუფლდებიან და მიწა პირვანდელ მფლობელს უბრუნდება. ორმოცი იუბილე ორი ათასი წელია, ხოლო ორმოცი წმინდა წერილის რიცხვი გამოცდის პერიოდს აღნიშნავს.

ორი ათასი წლის გამოცდა, რომელიც დაკარგულის გათავისუფლებით დასრულდა. სწორედ ამისთვის არსებობს იუბილე. რიცხვამდე ოსიას ორი დღის განმავლობაში მიხვალთ თუ ორმოცი იუბილეს მეშვეობით, 2030 წელს მიაღწევთ.

(მე-3 დონე. ოსიას წიგნის ათასწლეულის დღის მიხედვით წაკითხვა ტიპოლოგიურია და არა მითითებული. პეტრეს სტრიქონი ღვთის დამოკიდებულებას ეხება დროსთან და არა დეკოდირების რგოლს და ყურადღებიანი მკითხველები მას უფრო ფრთხილად იყენებენ, ვიდრე მე აქ. ეს საათი ნიმუშიდან გამომდინარე არგუმენტი და მე მას უფრო თავისუფლად ვიყენებ, ვიდრე მის წინა ორს.)

მეოთხე საათი - თაობა და შენიშვნა, რომელსაც თქვენთვის

გამოვიყენებ

იესო, ლელვის ხის იგავის შემდეგ:

„ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ეს თაობა არ გადავა, სანამ ეს ყველაფერი არ მოხდება“ - მათე 24:34

და თაობის ხანგრძლივობა, მოსეს ფსალმუნიდან:

„ჩვენი სიცოცხლის დღეები სამოცდაათი წელია, ხოლო თუ ძლიერები ვართ, ოთხმოცი წელი“ - ფსალმუნი 90:10

ამგვარად: რაღაც მოვლენა თაობას იწყებს და ოთხმოცი წლის შემდეგ თაობა, რომელმაც ეს იხილა, ჯერ არ გამქრალა.

ამ წიგნში გამოყენებული მოვლენა არ არის ის, რასაც მასწავლებლების უმეტესობა იყენებს. **1950 წლის 23 იანვარს** ქნესეთმა 60 ხმით 2-ის წინააღმდეგ იერუსალიმი ისრაელის დედაქალაქად გამოაცხადა.

1950 + 80 = 2030 წელი.

ახლა, სანამ ამ საკითხს წამოჭრიდეთ, აი, რა წინააღმდეგობა გაქვთ და ისიც საკმაოდ ძლიერი.

ყველა დანარჩენი 1948 წელს იყენებს. ისრაელი, როგორც ერი, 1948 წლის 14 მაისს ხელახლა დაიბადა და თუ რომელიმე თანამედროვე მოვლენამ წინასწარმეტყველური თაობა დაიწყო, ეს აშკარა კანდიდატია. 1948 წელი 2030 წელს არ იძლევა. ის 2028 წელს იძლევა.

უარესია. მოდით, მთელ ბადეს გვერდზე განვათავსებ, იმ უჯრების ჩათვლით, რომლებიც უხერხულ მდგომარეობაში მაყენებს:

დაწყების ღონისძიება	+ 70 წელი	+ 80 წელი
ისრაელის აღორძინება — 1948 წლის 14 მაისი	2018 · უკვე გავიდა	2028 წელი
ქნესეთმა იერუსალიმი გამოაცხადა	2020 · უკვე გავიდა	2030 წელი
დედაქალაქი — 1950 წლის 23 იანვარი		წელი
იერუსალიმის გაერთიანება — 1967 წლის ივნისი	2037 წელი	2047

ექვსი შესაძლო კომბინაცია. ზუსტად ერთ-ერთი მათგანი იძლევა 2030 წელს და სწორედ ეს კომბინაცია გამოიყენება ამ წიგნში.

ეს ამ წიგნში ყველაზე დაუცველი საკითხია და მასზე ჭკვიანური პასუხი არ არსებობს. ორივე თავისუფალი არჩევანი - რომელი მოვლენა და ფსალმუნის ორი სიცოცხლის ციკლიდან რომელი - ჩემს მხარეს უნდა დამხვდეს და ასეც ხდება. თუ გეტყვით, რომ ამის შანსები ასტრონომიული იყო, შეურაცხყოფას მოგაყენებთ, რადგან ზუსტი აღწერა ისაა, რომ ორპარამეტრიანმა საათმა სამიზნეს მიაღწია და მისი დაყენების ექვსი გზა არსებობდა.

შემიძლია მოგიყვანოთ ჩემი მიზეზები და მინდა, რომ თქვენც აწონ-დაწონოთ ისინი იმის ცოდნით, თუ რა ტარებას სთხოვენ.

რატომ ქალაქი და არა ერი. ოლივიტის მთაზე საუბარი იერუსალიმს ეხება და არა სახელმწიფოებრიობას. მოწაფეები ტაძრის შენობებზე კითხულობენ. იესო პასუხობს, როდესაც იერუსალიმი ჯარებით არის გარშემორტყმული, ლუკა კი იმ საათს აღწერს, რომელსაც ის სინამდვილეში ასახელებს: *„იერუსალიმი ფეხით გათელდება წარმართების მიერ, სანამ წარმართთა დრო არ აღსრულდება“* (ლუკა 21:24). იზომება წარმართების ბატონობა ქალაქზე. ერი შეიძლება ხელახლა დაიბადოს, სანამ მისი დედაქალაქი უცხოელი ადმინისტრაციის ქვეშ რჩება - და 1948 წელს იერუსალიმი ზუსტად ასე იყო - გაყოფილი, ძველი ქალაქი იორდანის ხელში იყო და საერთაშორისო საზოგადოება ქალაქის ინტერნაციონალიზაციას ითხოვდა. 1950 წლის იანვარში ქნესეთის კენჭისყრამ დაასრულა კითხვა, თუ ვისი დედაქალაქი იყო ეს.

რატომ ოთხმოცი და არა სამოცდაათი. ფსალმუნი 90 ორივეს იძლევა და ის მათ დიაპაზონის სახით იძლევა თანდართული პირობით: სამოცდაათი, *„ან თუ ძალაა, ოთხმოცი“*. ოთხმოცი გარე ზღვარია.

მათეს 24:34-ის წაკითხვა, როგორც *„არ გადაივლის“* - თაობა ჯერ კიდევ აქ არის, როდესაც ეს მოხდება - გარე საზღვრის სასარგებლოდ მეტყველებს და არა შინაგანის. ავიღოთ სამოცდაათი და თაობა უკვე გადაივლის.

ეს რეალური არგუმენტებია. ცხადია, ეს არგუმენტებიც ისეთია, რომელიც ჩემთვის სასურველ პასუხამდე მიგვიყვანს და არ ვაპირებ იმის პრეტენზიას, რომ მათ ვიპოვიდი, 1950-ს პლუს ოთხმოცი 2041 რომ გამოეწვია.

(მე-3 დონე: ორი უფასო პარამეტრი, ექვსი კომბინაცია, ერთი დარტყმა.)

დამოუკიდებლობის აუდიტი — ნაწილი, რომელსაც ამ ტიპის წიგნების უმეტესობა გამოტოვებს

აი, კითხვა, რომელიც ყურადღებიანმა მკითხველმა უნდა დასვას. მე

პირველ რიგში ვსვამ.

ეს ოთხი საათი ნამდვილად დამოუკიდებელია?

ეს უდიდესი მნიშვნელობისაა. ოთხი დამოუკიდებელი მოწმის თანხვედრა ძლიერია. ოთხი ჩვენება, რომლებიც ერთ წყაროს უკავშირდება, სულაც არ არის ოთხი მოწმე - ისინი ერთი განმეორებითი მოწმეა და მათ შორის თანხვედრა თითქმის არაფერს გეუბნებათ.

მოდით, ავხსნათ, საიდან იღებს თითოეული საათი თავის ნაწილებს.

საათი	ტექსტური წყარო	ისტორიული წამყვანი	საჭირო ინტერპრეტაციული ნაბიჯები
ისრაელი	ებეკიელი 4 · ლევიანები 26	ძვ.წ. 701 ალყა	წლისმარცხენა/მარჯვენა კითხვა · ხანგრძლივობის კითხვა · ალყის წამყვანი
იუდა	ებეკიელი 4 · ლევიანები 26	30 ჯვარცმა → 70 წლის ალყა	წელსმარცხენა/მარჯვენა კითხვა · ხანგრძლივობის კითხვა · ალყის წამყვანი · ტიბერიუსის ანგარიშსწორება
იუბილე	ოსია 6:2 · 2 პეტრე 3:8	30 ჯვარცმა	წელსათასწლეულის ყოველდღიური კითხვა
თაობა	ფსალმუნი 90:10 · მათე 24:34	1950 ქნესეთის კენჭისყრა	წლისქალაქი-არა-ერი · ოთხმოცი-არა-სამოცდაათი

ახლა წაიკითხეთ გადაფარვები, რადგან სამია და ისინი პატარა არ არის.

ისრაელსა და იუდას საერთო ჩარჩო აქვთ. ორივე ებეკიელის მე-4 თავიდანაა აღებული, ორივე მრავლდება ლევიანების 26-ე თავზე და ორივე ერთსა და იმავე სამ ინტერპრეტაციულ მოძრაობაზეა დამოკიდებული. ისინი ორი მოწმე არ არიან. ისინი **ერთი ჩარჩოა, რომელიც ორჯერ გამოიყენება.**

იუდას საათი და საიუბილეო საათი საერთო ღუზას წარმოადგენენ. ორივე იწყება ჯვარცმიდან, ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წელს. თუ ეს თარიღი არასწორია — და მე-7 თავში გითხარით, რომ ის ტიბერიუსის მეთხუთმეტე წელს უმცირესობის მიერ გამოთვლას ეფუძნება — მაშინ ოთხი საათიდან ორი ერთად მოძრაობს.

მხოლოდ თაობის საათია სრულად დამოუკიდებელი სხვებისგან. და ის

ოთხიდან ყველაზე სუსტია.

ეს არასასიამოვნო ფაქტების ერთობლიობაა და ის ნამდვილად აზიანებს ფრაზას „*ოთხი დამოუკიდებელი საათი*“. მე ეს ფრაზა გამოვიყენე. ის ძალიან ძლიერი იყო და აქ მას აღარ ვიღებ.

მაშ, რა ღირს სინამდვილეში კონვერგენცია?

ოთხ მოწმეზე ნაკლები. არაფერზე მეტი. აი, რა შემორჩა.

ისრაელი და იუდა ერთი ჩარჩოა, რომელიც ორჯერ გამოიყენება — თუმცა ორივე გამოყენებას თითქმის არ აქვს საერთო შეყვანის ელემენტები. წინადადებების განსხვავებული სიგრძე, 390 და 40. შვიდი საუკუნის დაშორებით დაფიქსირებული სხვადასხვა საყრდენი, რომლებიც ერთმანეთთან დაუკავშირებელი მოვლენებიდან და ერთმანეთთან დაუკავშირებელი არგუმენტებით არის დადგენილი. გამრავლებების განსხვავებული რაოდენობა, ერთი და ორი. გამრავლებული წევრების განსხვავებული რაოდენობა, 2730 და 1960.

ეს ფაქტის ორი მოწმე არ არის. ეს არის **ჩარჩოს თანმიმდევრულობის შემოწმება** - და თანმიმდევრულობის შემოწმებას რეალური მნიშვნელობა აქვს. თუ ებეკიელის მე-4 თავის მარცხენა/მარჯვენა წაკითხვა არასწორია, ან ლევიანების 26-ე თავის ხანგრძლივობის წაკითხვა არასწორია, არ არსებობს მიზეზი, რომ ჩარჩომ ერთი და იგივე წელი ორჯერ წარმოქმნას ასეთი განსხვავებული შეყვანებიდან. მას შეეძლო 2030 და 1990 წლის მიღება. მას შეეძლო 2420 და 2030 წლის მიღება. მე-7 თავში ზუსტად ნაჩვენები იყო, თუ რამდენად ადვილად ხდება ეს, როდესაც წამყვანი გადაადგილდება.

იუბილეს საათი ცოტას და დიდს არაფერს ამატებს, რადგან ის იმავე ჯვარცმის თარიღს ეყრდნობა, რასაც იუდას საათი. ის განსხვავებულ მსჯელობას გვთავაზობს - ტიპოლოგიურს და არა იურიდიულს - რომელიც იმავე წელს ემთხვევა. სხვა დისციპლინიდან დადასტურება გარკვეულწილად ღირებულია, მაგრამ ეს მეორე ნიმუში არ არის.

თაობის საათი ყველაზე ნაკლებს ამატებს, ზემოთ მითითებული მიზეზის გამო.

ამგვარად, არგუმენტის ზუსტი ფორმულირება არ არის *ოთხი დამოუკიდებელი საათის ყველა თანხმდება*. ეს არის შემდეგი:

ერთი ჩარჩო, რომელიც აღებულია თორასა და წინასწარმეტყველების ორი თავიდან და ორჯერ გამოყენებულია სრულიად განსხვავებული

მონაცემებით, ორივეჯერ ერთსა და იმავე წელს იძლევა - და მსჯელობის ორი დამატებითი ხაზი, ერთი ტიპოლოგიური და ერთი სუსტი, ერთსა და იმავე დასკვნამდე მიდის.

ეს მტკიცება უფრო სუსტია, ვიდრე წინასწარმეტყველებების უმეტესი წიგნის უკანა ყდაზე მოცემული. ეს ასევე მართალია და უფრო მცირე ჭეშმარიტი მტკიცება აჭარბებს შთამბეჭდავად გაზვიადებულ მტკიცებას. მკითხველი, რომელიც ამ თავს გადახედავს, აღმოაჩენს, რომ მე უკვე ვთქვი ყველაზე ცუდი.

ჩემივე მტკიცებულებების რეიტინგი

რადგან ოთხივე ერთნაირ წონას არ იმსახურებს და ამის თქმა უფრო სასარგებლოა, ვიდრე ოთხი თანაბარი რიგის ცხრილი:

საათი	სიძლიერე რატომ
1 ისრაელი	ყველაზე ტექსტში მოცემული რიცხვები, საყრდენი კარგად ძლიერი დადასტურებულია ძვ. წ. 701 წლით, არ არის დამოკიდებული ახალი აღთქმის ქრონოლოგიაზე. მხოლოდ ეზეკიელის მე-4 და ლევიალების 26-ე თავებს ეყრდნობა ან არ ემორჩილება.
2 იუდა	ძლიერი იგივე ჩარჩო, სრულიად განსხვავებული შეყვანები. დასუსტებულია 30 წელს ჯვარცმამდე დამოკიდებულებით, რომელიც უმცირესობის აზრს ეფუძნება.
3 იუბილე	ზომიერი განსხვავებული სახის მსჯელობა, რომელიც იმავე წელს აღწევს — მაგრამ ტიპოლოგიურია და იუდას წამყვანს იზიარებს.
4 თაობა	სუსტი ორი თავისუფალი პარამეტრი, ექვსი დამატებული კომბინაცია, ერთი შედეგი. შედის სისრულისთვის, არ არის დადასტურებული.

თუ მე-4 და მე-5 თავები არ დამთავრდება, პირველი ორი თავები ერთად იკითხება და წიგნი დასრულებულია. თუ ტიბერიუსის ანგარიშსწორება ვერ მოხერხდა, მეორე და მესამე საათები გადაადგილდება და 2030 წელს მხოლოდ ისრაელი დარჩება. თუ თაობების საათი არასწორია, სხვა არაფერი იცვლება.

ეს არის ფაქტობრივი დამოკიდებულების სტრუქტურა და ახლა შეგიძლიათ დამარწმუნოთ.

რას გვაცდევს მე-9 თავი

- ოსიას ორ დღეს პლუს პეტრეს ათასწლიანი დღე ჯვარცმოდან 2000 წელს გვაცდევს. **ახ. წ. 30 + 2000 = 2030.** (მე-3 საფეხური — ტიპოლოგიური.)
- ორმოცდაათი წლის ორმოცი იუბილე იგივე 2000 წელია, რომელიც ლევიანების 25-ე თავის მეშვეობით მიიღწევა. (მე-3 დონე.)
- ქნესეთის მიერ იერუსალიმის დედაქალაქად გამოცხადებიდან ოთხმოცი წლის თაობა. **1950 + 80 = 2030.** (მე-3 დონე — ექვსი შესაძლო გარემო, ერთი დარტყმა და ბადე ზემოთ არის დაბეჭდილი.)
- ოთხი საათი **არ არის ოთხი დამოუკიდებელი მოწმე.** ისრაელსა და იუდას საერთო ჩარჩო აქვთ; იუდასა და იუბილეს საათს საერთო წამყვანი აქვს; მხოლოდ თაობების საათია დამოუკიდებელი. (ნათქვამია, რადგან ეს სიმართლეა და რადგან მკითხველი მაინც იპოვის მას.)
- შემორჩენილია ერთი ჩარჩო, რომელიც ორჯერ იქნა გამოყენებული სხვადასხვა შეყვანით და ორჯერ დაეცა ერთსა და იმავე წელს, რაც ტიპოლოგიურად დადასტურებულია. **ეს არის არგუმენტი, მისი რეალური ზომით.**

შემდეგ თავში აღარ იკითხება რომელი წელი და იწყება რომელი დღის კითხვა.

თავი 10 — პასექი 2030: ვადის გასვლის თარიღი

აქამდე წიგნში დაახლოებით ერთი წელი კამათობდა. აქედან მოყოლებული, ის დღეებზე კამათობს და მტკიცების სტანდარტი შესაბამისად უნდა გაიზარდოს. წელი დიდი მიზანია, დღე კი არა. ეს თავი ერთ რამეს აკეთებს: ის იუდას საათს იღებს, რომლის ვადაც 2030 წელს იწურება და კითხულობს, თუ სად იწურება ის 2030 წელს.

საათი ყოველთვის ზეიმობდა

დავუბრუნდეთ იმას, თუ როგორ გაიზომა იუდას სასჯელი.

ორმოცი წელი ჯვარცმოდან ალყამდე გაგრძელდა — და ამ პერიოდის ორივე ბოლო პასექია. იესო ჯვარს აცვეს 30 წელს, პასექზე. ტიტემ იერუსალიმის კედლები 70 წელს, პასექზე დახურა, როდესაც ქალაქი ფესტივალის მომლოცველებით იყო სავსე, სწორედ ამიტომ იყო შემდგომი

ალყა ასეთი კატასტროფული.

ნადიმიდან ნადიმამდე, ორმოცი წელი. ეს არ არის ის, რაც მე პერიოდს დავაკისრე; ეს არის ის, რაც ორი მოვლენაა.

ამგვარად, როდესაც ლევიანების 26-ე თავი ამრავლებს სასჯელს და გამრავლებული სასჯელი ალყიდან მომდინარეობს, ის პასექიდან მომდინარეობს. 1960 წლის შემდეგ კი ის პასექზე იწერება.

პასექი 70 წელი + 1960 წელი = პასექი 2030 წელი.

თავში წელი იყო განსაზღვრული. რაც მასში არ იყო დადგენილი — და ეს წიგნის პირველ გვერდზე აღვნიშნე, რომ ყურადღება არ მიექცია — არის *პასექის სეზონის რომელი დღე*. ეს ამ თავის ნამუშევარია და ეს შემდგომი ნაბიჯია და არა არითმეტიკის შედეგი.

პასექი სეზონია და არა დღე

სწორედ აქ ხდება მკურნალობის უმეტესობა არაზუსტი, ამიტომ მოდით, ზუსტად განვმარტოთ, რას ამტკიცებს სინამდვილეში თორა.

„პირველ თვეს, თვის მეთოთხმეტე დღეს, შებინდებისას, უფლის პასექია. იმავე თვის მეთხუთმეტე დღეს უფლისთვის უფუარი პურის დღესასწაულია. შვიდი დღის განმავლობაში ჭამეთ უფუარი პური. პირველ დღეს წმინდა შეკრება გქონდეთ; არანაირი შრომა არ გააკეთოთ. შვიდი დღის განმავლობაში კი უფლისთვის ცეცხლში დასაწვავი შესაწირავი შესწირეთ. მეშვიდე დღეს წმინდა შეკრებაა; არანაირი შრომა არ გააკეთოთ.“ - ლევიანები 23:5-8

ასე რომ, სეზონს აქვს შემდეგი ფორმა:

პირველი თვის დღე რა არის ეს

14 ნისანი	პასექი - ცხვარი, რომელიც შებინდებისას დაკლული იყო
15 ნისანი	უფუარი პურის დასაწყისი · წმინდა კრება
16-20 ნისანი	შუალედური დღეები
21 ნისანი	უფუარობის მეშვიდე დღე · წმინდა კრება

რვა დღე ცხვრის დაკვლიდან დასკვნით შეკრებამდე. გამოსვლა 12:16 იგივე ჩარჩოს იძლევა: წმინდა შეკრება პირველ დღეს *„და კიდევ ერთი წმინდა შეკრება მეშვიდე დღეს“*. სეზონი ორივე ბოლოში ფრჩხილებშია გამოყოფილი.

ამგვარად, „პასექი 2030“ რვა დღეს ასახელებს და არა ერთს. ყველა,

ვინც გეუბნებათ, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდი „პასექზე“ იწურება და შემდეგ ერთ თარიღს გთავაზობენ, ერთი ნაბიჯი გამოტოვა. აი, ნაბიჯი.

რატომ იწურება სასჯელი სეზონის ბოლოს და არა დასაწყისში

წინადადებას ვადა ამოეწურება მისი დასრულების შემდეგ. ეს არის მთელი არგუმენტი ერთ სტრიქონში, მაგრამ ის ერთზე მეტ სტრიქონს იმსახურებს, რადგან ალტერნატივა სულელური არ არის.

14 ნისანის — ცხვრის დაკლვის დღის, ჯვარცმისა და ალყის დაწყების წლისთავის — მიზეზი ის არის, რომ ეს არის დღე, როდესაც სპანის ორი ბოლო წერტილი ზუსტად ემთხვევა.

პასექიდან პასექამდე, 14 ნისანიდან 14 ნისანამდე, დღესასწაულიდან ნადიმამდე დათვლის ყველაზე სუფთა შესაძლო ინტერპრეტაციაა. თუ წმინდა მექანიკური პასუხი გსურთ, ეს არის და ის **2030 წლის 17 აპრილს იძლევა**.

21 ნისანის არგუმენტი ის არის, რომ აღრიცხვა არ არის წლისთავი, არამედ სასჯელის ვადაა და ვადები მათი დასრულებისთანავე მთავრდება.

და უფუარობის მეშვიდე დღეს არის რაღაც განსაკუთრებული, რაც მას მონობის განაჩენის შესაფერის დასასრულს აქცევს.

ისრაელმა ეგვიპტე მეთხუთმეტე დღეს დატოვა. საფრთხეში ყოფნა მეთხუთმეტე დღესაც არ შეწყვეტილა. ფარაონმა გადაიფიქრა, ეტლები მათ უკან დაედევნენ და ისრაელი წყალთან ხაფანგში აღმოჩნდა. დღესასწაულის მეშვიდე დღეს - ებრაული თარიღების ხანგრძლივი აღრიცხვით, 21 ნისანში - ზღვა გაიხსნა, ისრაელი გაიარა და წყალი მათ უკან მდგომ ჯარს დახურა.

მეთხუთმეტე დღეა, როდესაც ისინი გავიდნენ. ოცდამეერთე დღეა, როდესაც დამპყრობლის ძალაუფლება მათზე დასრულდა. ერთი წასვლაა, მეორე კი დევნის დასასრული.

წმინდა წერილი მეორე დღეს საკუთარი წმინდა შეკრებით აღნიშნავს, რაც უცნაურია ჩვეულებრივი კვირის ბოლოს გასაკეთებლად.

სასჯელი, რომელიც ალყის დროს დაიწყო და 1960 წელი გაგრძელდა, არ იწურება ცხვრის სიკვდილის წლისთავზე. ის იწურება იმ დღეს, როდესაც თორა გაუქმდა იმის აღსანიშნავად, რომ ძველ ძალას აღარ აქვს რაიმე პრეტენზია.

(მე-3 დონე. ეს ტიპოლოგიური არგუმენტია და ტიპოლოგია ამ წიგნში ყველაზე რბილი არგუმენტია. მკითხველი, რომელიც 14 ნისანს ანიჭებს

უპირატესობას იმ მოტივით, რომ დღესასწაულების რაოდენობა მის საბოლოო წერტილებს უნდა ემთხვეოდეს, კარგად მსჯელობს და ჩვენს შორის სხვაობა შვიდი დღეა.)

თარიღი

ახლა კალენდრები და ისინი სრულიად არ ეთანხმებიან ერთმანეთს.

	14 ნისანი (პასექი)	21 ნისანი (ბოლო დღე) უფუარი პური)	
დაკვირვებითი — ის M2030 კალენდარი	2030 წლის 16 აპრილი	2030 წლის 23 აპრილი	23
ფიქსირებული რაბინული კალენდარი	2030 წლის 17 აპრილი	2030 წლის 24 აპრილი	24

ერთი დღის სხვაობით. მე-2 თავში განხილული იყო, თუ რატომ განსხვავდება ორი კალენდარი და რამდენად განსხვავდება 2025–2030 წლებში; 2030 წლის გაზაფხული ერთ-ერთი წელია, როდესაც სხვაობა ერთი დღეა.

ამ წიგნში გამოყენებულია 2030 წლის 24 აპრილი — 21 ნისანი ფიქსირებული რაბინული კალენდრის მიხედვით.

ეს არ არის არჩევანის ისეთი თანმიმდევრულობა, როგორსაც იწინასწარმეტყველებდა. წიგნი ყველგან დაკვირვების კალენდარს მიჰყვება და დაკვირვების კალენდარი უფუარობის ბოლო დღეს 23 აპრილს ასახელებს. რაბინული თარიღის გამოყენება აქ გადახვევაა და მიზეზი პრაქტიკულია და არა პრინციპული: რაბინული თარიღი ის თარიღია, რომელსაც ებრაული სამყარო რეალურად 2030 წელს დააკვირდება, ხოლო განსახილველი წინადადება იუდას წინადადებაა. თარიღი, რომელიც იწერება იმ დღეს, როდესაც იუდას სახლი დღესასწაულს აღნიშნავს, იუდას სახლისთვის გამოტანილი განაჩენის შესაფერისი ანგარიშსწორებაა.

ეს არგუმენტი ფიტნესიდანაა და არა მეთოდურიდან და თქვენ ის ამგვარად უნდა განიხილოთ. **თუ 23 აპრილი გირჩევნიათ, იომ ტერუაჰამდე ინტერვალი 157-ის ნაცვლად 158 დღე ხდება და წიგნში სხვა არაფერი იცვლება.**

შენიშვნა ებრაულ წელსთან დაკავშირებით, რადგან მასში შეცდომის დაშვება ადვილია და ჩემს წინა ნაშრომშიც ასე იყო. 2030 წლის პასექი

5790 წელს ემთხვევა . 2030 წლის შემოდგომის დღესასწაულები - იომ ტერუა და იომ კიპური - 5791 წელს ემთხვევა, რადგან ებრაული სამოქალაქო წელიწადი მათ შორის თიშრიში მთავრდება. 5791 წლის გაზაფხული 2031 წლის პასექია. როდესაც ეს წიგნი ადამიდან 6001 წელს მოიხსენიებს და 2030 წლის თიშრიდან იწყება, ეს შექმნის წლების ცალკე აღრიცხვაა და ეს ორი არასდროს არის ერთმანეთში არეული.

რას ვადა ეწერება და რას არა

შემდეგ თავსამდე ერთი განმარტება, რადგან „ვადის გასვლის“ ენა შეიძლება გავიგოთ, როგორც მეტი, ვიდრე მისი მნიშვნელობა.

როდესაც იუდას სასჯელი 2030 წლის 24 აპრილს იწერება, **ეს არ ნიშნავს ქრისტეს დაბრუნებას**. ეს სასჯელის ვადის დასასრულია. გასაჭირის 1260 დღე ჯერ კიდევ გრძელდება - ისინი 2027 წლის 27 აპრილს დაიწყო და ოქტომბრამდე არ მთავრდება. სამყარო 2030 წლის 24 აპრილს არ იცვლება, გარდა იმისა, რომ ეს აღნიშნავს ებრაელთა ხუთთვიანი მორიელის ნაკბენის დისციპლინის ძალიან მალე დასაწყისს, სანამ ისინი ინდივიდუალურად არ მიიღებენ იესოს, როგორც მესიას და უფალს.

მთავრდება წინადადება: ებეკიელის მე-4 და ლევიანების 26-ე თავების გამრავლებული ტერმინი სრულად ამოიწურება და არაფერი რჩება დასატოვებელი.

შემდეგ გამოცხადების 9:5-ში ხუთ თვეს ვხვდებით.

რას გვაძლევს მე-10 თავი

- იუდას საათი დღესასწაულზე ზეიმობდა — ჯვარცმა 30 წელს პასექზე, ალყა 70 წელს პასექზე. *(მე-2 დონე.)*
- ამგვარად, ალყის შემდეგ გამრავლებული ვადა პასექზე იწერება. **70 წლის პასექი + 1960 წელი = 2030 წლის პასექი.** *(პირველი დონის არითმეტიკა მე-7 თავის მესამე დონის საკვანძო სიტყვაზე.)*
- პასექი რვადღიანი პერიოდია, 14 ნისანიდან 21 ნისანამდე, რომელიც ორი წმინდა შეკრებით არის დაყოფილი. *(მე-2 საფეხური — ლევიანები 23:5-8, გამოსვლა 12:16.)*
- სასჯელი იწერება სეზონის დასრულებისას, 21 ნისანში — იმ დღეს, როდესაც ზღვა დაიხურა მდევარი არმიისთვის და ძველი ხელისუფლების პრეტენზია დასრულდა. *(მე-3 დონე — ტიპოლოგიური. 14 ნისანი გონივრული ალტერნატივაა და 2030 წლის 17 აპრილს იძლევა.)*

- **21 ნისანი 5790 = 2030 წლის 24 აპრილი** ფიქსირებული რაბინული კალენდრით; 23 აპრილი დაკვირვებითი კალენდრით. წიგნში გამოყენებულია 24 აპრილი და მიზეზი მეთოდის ნაცვლად ვარგისიანობაა. *(კონვერსიის მიხედვით მე-2 დონე, არჩევანის მიხედვით მე-3 დონე.)*
- ამ დღეს სხვა არაფერი მთავრდება. 1260 დღე ოქტომბრამდე გრძელდება. *(განმარტება.)*

ხუთი თვის შემდეგ იომ-ტერუაა. შემდეგ თავში ისინი ჩამოთვლილია.

ნაწილი V — წლიდან დღემდე

მიკრო-დროის ხაზი: ხუთი თვე, ოთხი რაოდენობა, შვიდი დღესასწაული.

თავი 11 — ხუთი თვე

იუდას სასჯელი 2030 წლის 24 აპრილს იწურება. უფალი იომ-ტერუას დღეს, 2030 წლის 27-28 სექტემბრის საღამოს, ბრუნდება. ამ ორ თარიღს შორის არის ფანჯარა და გამოცხადების 9:5 მას ზომავს.

„და მათ არ მიეცათ უფლება ვინმე მოეკლათ, გარდა ხუთი თვისა ტანჯვისა; და მათი ტანჯვა ჰგავდა მორიელის ტანჯვას, როცა კაცს უკბენს. და იმ დღეებში ადამიანები სიკვდილს ეძებენ და ვერ იპოვიან, სიკვდილს ინატრებენ და სიკვდილი გაექცევათ მათგან“ - გამოცხადება 9:5-6

ხუთი თვე. სასჯელი აპრილში იწურება; უფალი ხუთი თვის შემდეგ ბრუნდება.

ასე ვასწავლე მე ეს და ეს თითქმის სწორია, სიტყვა „თითქმის“ კი ამ თავის არსებობის მიზეზია .

დაითვალეთ

-დან	მდე	დღეები, ჩათვლით
2030 წლის 24 აპრილი · 21 ნისანი	2030 წლის 27 სექტემბერი · იომ-ტერუას წინა დღე	157

ას ორმოცდაჩვიდმეტი დღე.

ახლა, რამდენია ხუთი თვე? ეს თვეება დამოკიდებული, ამიტომ გაითვალისწინეთ ყველა გონივრული პასუხი:

ანგარიშსწორება	დღეები
ხუთი 30-დღიანი თვე	150
ხუთი მთვარის თვე (29.53 დღე)	~148
ხუთი კალენდარული თვე, 24 აპრილიდან სექტემბრამდე	24153
ნამდვილი ფანჯარა	157

„ხუთი თვის“ ყოველი გამოთვლა ფანჯარას ოთხიდან ცხრა დღემდე

ჩამორჩება.

ცდუნება აქ უზარმაზარია და მინდა, რომ მას წინ აღვუდგე, სანამ მას გავუძლებ. უფსკრული მცირეა. *დაახლოებით ხუთი თვის განმავლობაში შემეძლო წერა და ათასში ვერც ერთი მკითხველი ვერ გამოიტანდა ციფრებს.*

მაგრამ ამ წიგნში პირველ თავში ყველა დათვლის შემოწმება მოგთხოვს და წიგნი, რომელიც ამას გთხოვს, არ შეიძლება დამრგვალება, როცა დამრგვალება მოსახერხებელია. შვიდი დღე შვიდი დღეა.

პასუხი, რომელიც არ გამოდგება

აშკარა გამოსავალია იმის თქმა, რომ „ხუთი თვე“ მრგვალი ციფრია — რომელიც ღმერთმა დაახლოებით თქვა და ჩვენ არ უნდა დავავალდოთ მას სიზუსტის მოთხოვნა, რაც მან არ შემოგვთავაზა.

არის რაღაც სწორი და მე მას კიდევ დავუბრუნდები. თუმცა, ამ პრობლემის გადაჭრის გზად ის ჩავარდება და ძვირად დაუჯდება.

თუ „ხუთი თვე“ შვიდდღიანი შეცდომის ატანას შეძლებს, ასევე შეუძლია „1260 დღესაც“. შემდეგი თავის მთელი ქრონოლოგია დამოკიდებულია 1260 წლის დღის ზუსტ შესაბამისობაზე. როგორც კი ერთ წინასწარმეტყველურ რიცხვს ელასტიურობას ვანიჭებ, ეს რიცხვი ყველასთვისაა და 2027 წლის მარტი ყველაფერთან ერთად ნელდება. ეს შვიდი დღისთვის ძალიან მაღალი ფასია.

და ჯონი არ ამრგვალებს. ეს არის ნაწილი, რომელიც ამ საკითხს აგვარებს და ეს მისივე ტექსტიდან არის აგვარებული.

ჯონი ერთსა და იმავე პერიოდს ორჯერ, ორ სხვადასხვა ერთეულში იძლევა:

ორმოცდაორი თვის განმავლობაში გათელავენ წმინდა ქალაქს .“ — გამოცხადება 11:2 „...ისინი ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში იწინასწარმეტყველებენ .“ — გამოცხადება 11:3 „...ის ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში იკვებებოდა .“ — გამოცხადება 12:6 „... მას მიეცა ძალაუფლება ორმოცდაორი თვის განმავლობაში მოქმედებისთვის .“ — გამოცხადება 13:5

ორმოცდაორი თვე. ათას ათას სამოცი დღე. იგივე სამნახევარი წელი, ორივე შემთხვევაში, თავების დაშორებით.

$$42 \times 30 = 1260.$$

ზუსტად. არა დაახლოებით. **ჯონის თვეები ოცდაათდღიანია და მისი მრგვალი ფორმა და ზუსტი ფორმა დღეს ემთხვევა.** ის არის მწერალი, რომელმაც საკუთარ წიგნში აჩვენა, რომ როდესაც ის თვეებში რიცხვს იძლევა, ის დღეებად გარდაიქმნება ნაშთის გარეშე.

ამგვარად, იოანეს გამოყენებისას, ხუთი თვე **150 დღეა** . არა „დაახლოებით 157“. ზუსტად ას ორმოცდაათი, მისივე მოწოდებული არითმეტიკით.

რაც ნიშნავს, რომ შვიდდღიანი ინტერვალი დამრგვალების შეცდომა არ არის. ეს არის რეალური სხვაობა ორ რეალურ რიცხვს შორის და ის რაღაცას გვეუბნება.

რას გვეუბნება ის

ხელახლა ნელა წაიკითხეთ გამოცხადების 9:5 და შეამჩნიეთ, რას ამბობს სინამდვილეში.

„და მათ არ მიეცათ უფლება ვინმე მოეკლათ, არამედ ხუთი თვის განმავლობაში ენამებინათ“.

ეს არის განცხადება იმის შესახებ, **თუ რამდენ ხანს გრძელდება ტანჯვა** . ეს არის კალიებისთვის დაწესებული ზღვარი.

— მათ შეუძლიათ ტანჯვა, შეუძლიათ არა მოკვლა და მათი ლიცენზია ხუთი თვის განმავლობაში მოქმედებს.

ეს არ ნიშნავს, რომ უფალი ხუთი თვის ბოლოს დაბრუნდება. ეს არასდროს არის ნათქვამი. მე მოვლენის ხანგრძლივობას ისე ვკითხულობდი, თითქოს ეს ფანჯრის გაბომვა ყოფილიყო და ეს სხვადასხვა რამ არის.

ფანჯარა 157 დღეა. ტანჯვა 150 დღეა. ტანჯვა ფანჯარაშია.

არაფრის დამრგვალება, განელვა ან ბოდიშის მოხდა არ არის საჭირო. რიცხვი თავიდანვე ზუსტი იყო; მე უბრალოდ ვთხოვდი, გაეზომა ის, რასაც ის არ ზომავდა.

სად, ფანჯრის შიგნით?

წმინდა წერილი არაფერს ამბობს და არც განლაგების გამოგონებას ვაპირებ.

მე გადავხედე. თუ 150 დღე სასჯელის ვადის ამოწურვიდან იწყება, ისინი მთავრდება 2030 წლის 21 სექტემბერს, იომ ტერუაჰამდე ექვსი დღით ადრე. თუ ისინი იომ ტერუაჰზე მთავრდება, ისინი იწყება 2030 წლის 30 აპრილს, სასჯელის ვადის ამოწურვიდან ექვსი დღით ადრე. არცერთი ეს

თარიღი არ არის დღესასწაული. არცერთი არანაირად არ არის აღნიშნული. არ არსებობს ტექსტური კაუჭი, რომელზეც განთავსების ადგილი უნდა ჩამოკიდოთ და თუ ერთ-ერთს ავირჩევდი, ეს იქნებოდა დეკორაცია და არა ეგზეგეზა.

ამგვარად: 157-დღიანი ფანჯარა, რომელიც შეიცავს 150 დღიან ტანჯვას და მასში განთავსებულია ინფორმაცია, რომელიც ჩვენ არ გვაქვს.

მირჩევნია, წმინდა წერილის მიერ დატოვებულ დროში სიცარიელე დავტოვო, ვიდრე ის ჩემი მოგონილი რამით შევავსო. თუ ეს არ მაკმაყოფილებს, მაშინ სწორი მიმართულებით მიმავალი გზაა.

რისთვისაა ხუთი თვე

არითმეტიკა მოგვარდა, არსებითი განხილვა კი ღირს ერთი წამით, რადგან ადვილია გამოცხადების მე-9 თავის წმინდა საშინელებად წაკითხვა და მასში უცნაურის გამოტოვება.

კალიებს ენიჭებათ ძალა , *„როგორც დედამიწის მორიელებს აქვთ ძალა“*. შემდეგ მათ ორი შეზღუდვა ეკისრებათ. მათ არ შეუძლიათ შეეხონ ბალახს ან რაიმე მწვანეს. და - რაც მთავარია - *„მათ არ მიეცათ ვინმეს მოკვლის უფლება“*.

განაჩენი, რომელშიც მკვლელობა კატეგორიულად აკრძალულია, სიკვდილით დასჯას არ წარმოადგენს. ეს არის სასამართლოში გამოძახება.

ადამიანები *„სიკვდილს ეძებენ და ვერ იპოვიან“*. ყველა გასასვლელი დაკეტილია, ერთის გარდა. ეს საშინელი წასაკითხია და ეს არ არის განადგურება; ეს არის პერიოდი, როდესაც მოუნანიებელნი შეგნებულები არიან, ვერ ახერხებენ სიკვდილში თავის დაღწევას, სინანულის კარი კი ჯერ კიდევ ღიაა.

რობოამი ხატის წყაროს ასახელებს. როდესაც ისრაელმა ახალ მეფეს მამის უღლის შემსუბუქება სთხოვა, მან უპასუხა:

„მამაჩემი შოლტებით გსჯიდათ, მე კი მორიელებით დაგსჯით“ - 1 მეფეთა 12:11

რობოამმა ეს ტრაბახის ნიშნად თქვა და სამეფო გაიყო — მოვლენა, რომელმაც წარმოშვა ორი სახლი, რომელთა განაჩენებსაც მთელი წიგნი ითვალისწინებს. რასაც ამაყი ახალგაზრდა მეფე იმუქრობდა, უფალი სინამდვილეში გააკეთებს და ამას არა გასანადგურებლად, არამედ

განდევნის მიზნით გააკეთებს.

ხუთი თვე მორიელებით და მოკვლის ნებართვის გარეშე. **ამ პასაჟში მოწყალეობა ის ნაწილია, რომელსაც არავინ ციტირებს.**

რას გვაძლევს მე-11 თავი

- იუდას სასჯელის ვადის გასვლიდან იომ-ტერუამდე პერიოდი **157 დღეა**. *(პირველი დონე)*
- დაითვალეთ.)
- იოანეს ტექსტში მისი თვე ოცდაათ დღეს შეადგენს: 42 თვე და 1260 დღე, იმავე პერიოდისთვის, და $42 \times 30 =$ ზუსტად 1260. **იოანეს მიერ ხუთი თვე 150 დღეს უდრის.** *(მეორე დონე.)*
- ამიტომ, გამოცხადების 9:5 **არ ზომავს ფანჯარას**. მასში ნათქვამია, რამდენ ხანს აქვთ კალიებს ტანჯვის უფლება. *(მეორე დონე - ასე ამბობს წინადადება).*
- 150 დღე 157-დღიან ფანჯარაში ჯდება. **სად, წმინდა წერილი არ ამბობს და ეს წიგნი არ ვარაუდობს.** *(განცხადებული ლიმიტი.)*
- ტანჯვა კატეგორიულად აკრძალულია მოკვლა. ეს არის გამოცხადება და არა სიკვდილით დასჯა - მორიელები, რომლებითაც რობოამი ამაყობდა, ღმერთის მიერ გამოყენებული იყო, რათა ადამიანები მონანიებისკენ წაეყვანა, სანამ კარი ღია იყო. *(მე-3 დონე - კითხვა და არა არითმეტიკა.)*
- **არაფერი იყო დამრგვალებული.** რიცხვი ზუსტი იყო; შეცდომა ჩემი იყო, როდესაც არასწორი რამის გაზომვა ვთხოვე.

თავი 12 — 1290 • 1260 • 1250 • 1335

ოთხი რიცხვი, ორი ავტორისგან, ექვსასი წლის ინტერვალით. ეს თავი მოიცავს ოთხივე რიცხვს და აჩვენებს, თუ სად მთავრდება ისინი.

ის ასევე შეიცავს წიგნში არსებული ყველაზე ძლიერი შიდა მტკიცებულების ერთ ნაწილს — შედეგად, რომლის წარმოსაქმნელადაც სისტემა არ იყო შექმნილი — და ერთ პრობლემას, რომელიც მე არ გადამიწყვეტია და რომლის პოვნასაც თქვენ წინაშე წამოვწევ, იმის ნაცვლად, რომ სხვას მივანდობ მის პოვნას.

დათვლის წესები, ხელახლა ჩამოყალიბებული

პირველი თავიდან, რადგან აქ ყველაფერი მათზეა დამოკიდებული:

1. **ორივე საბოლოო წერტილის ჩათვლით.** პირველი დღე არის

დაწყების თარიღი.

2. **დღის სინათლის თარიღი.** ებრაული დღე მზის ჩასვლით იწყება; თუ დღესასწაული „27-ის საღამოდან 28-ის საღამომდე“ გრძელდება, გამოყენებული თარიღი 28-ია.

timeanddate.com-ზე ეს ნიშნავს, რომ ველი, რომელიც მონიშნულია როგორც „გამოთვლაში დასრულების თარიღის ჩართვა“ , მონიშნულია ყოველ ჯერზე. მოხსენით მონიშვნა და ქვემოთ მოცემული ყველა პასუხი ერთით ნაკლები გამოვა.

ორი წამყვანი

ყველაფერი 2027 წლის ორი თარიღიდან ერთ-ერთიდან ითვლება.

2027 წლის 27-28 მარტი — გაპარტახების სიბილწე. დაკვირვების კალენდარში ეს არის პირველი ნაყოფი: 27 მარტის საღამოდან 28 მარტის საღამომდე. მე-2 წესის მიხედვით, დათვლა **28 მარტს იწყება** . უნდა ითქვას, რომ ჯერ კიდევ არ ვარ დარწმუნებული, ამ თარიღში გაიმართება თუ არა ოსმალეთის ორდენის აღსრულება, თუ უბრალოდ პაპი ლეო უჭერს მხარს ნეოსმალურ ორდენს ამ დღეს. ვნახოთ.

2027 წლის 27 აპრილი — უკანასკნელი წვიმები. უფუარობის მეორე დღესასწაულის ბოლო დღე — მეორე თვის 21-ე დღე, რიცხვთა 9-ის დამატებითი პასეჟი მათთვის, ვინც პირველი თვის აღსრულება ვერ შეძლო. ათვლა **27 აპრილს იწყება** .

ოცდაათი დღის ინტერვალით. შეინახეთ ეს რიცხვი.

ოთხი ქულა

რაოდ წმინდა ენობა წერილი	-დან	მდე	დღეები რომელია			
1290 დანიელი წელი 12:11	28 მარტი 2027 წელი	7 ოქტომბერწელი 2030 წელი	1290	იომ კიპური —	ტიშრი	10
1260 გამოცხ. წელი 12:6	11:3,27 აპრილი	7 ოქტომბერწელი	1260	იომ კიპური —	ტიშრი	10

	2027 წელი	ი 2030 წელი		
1250 მათე 24:22	27 აპრილი 2027 წელი	27 სექტემბე რი 2030 წელი	1250	იომ ტერუა - წინა დღე 1 ტიშრი
1335 დანიელი წელი 12:12	27 აპრილი 2027 წელი	21 დეკემბერ ი 2030 წელი	1335 წელი	25 კისლევი - ხანუკა

თითოეული მათგანი დანიშნულ დროს ხვდება. თავად შეამოწმეთ ისინი; სწორედ ამისთვისაა განკუთვნილი თანდართული ვებგვერდი და Explorer გვერდი.

ოცდაათი დღე, რომელიც გაქრა

ახლა შედეგი მე არ ავაშენე.

დანიელი 1290 დღეს ასახელებს. იოანე კი 1260 დღეს. ორი ავტორი, ექვსი საუკუნის სხვაობით, სხვადასხვა ენაზე წერდა სხვადასხვა კონტინენტზე დაახლოებით ერთსა და იმავე პერიოდში.

$$1290 - 1260 = 30.$$

და 2027 წლის ორი წამყვანი — პირველნაყოფი და მეორე უფუარობის ბოლო დღე, რომლებიც დამოუკიდებლად არის განსაზღვრული, როგორც დღესასწაულის დღეები მთვარის შეერთებებით გამოთვლილ კალენდარში — **ოცდაათი დღის ინტერვალითაა**.

28 მარტიდან 26 აპრილამდე პერიოდი ოცდაათი დღეა. 1260 წელი 27-ში იწყება.

ეს მე იქ არ ჩამიწერია. ეს არის სხვაობა ორ რიცხვს შორის, რომლებიც მე არ ამირჩევია და შეესაბამება ორ თარიღს შორის არსებულ ხარვეზს, რომელიც მე არ დამიდგენია. განდგომილების ოცდაათი დღე - პერიოდი, როდესაც მსოფლიო ანტიქრისტეს გამოცხადების შემდეგ და უკანასკნელი წვიმების დადგომამდე ერთ მხარეს იჭერს - ამ დროის ხაზში არ არის ჩასმული. ისინი გამოკლებიდან ამოვარდება.

ეს არის ტესტი, რომელიც მესამე თავში შემომთავაზეს: სისტემა, რომელიც

რეალურ რამეს აღწერს, მიდრეკილია პასუხების გაცემისკენ იმ კითხვებზე, რომლებიც მას არავის დაუსვამს. ეს წიგნში ყველაზე ნათელი მაგალითია. მორგებული სისტემა ზუსტად იმას იძლევა, რისი წარმოსაქმნელადაც იყო მორგებული. ამან ოცდაათდღიანი ფანჯარა შექმნა, რადგან ორმა წინასწარმეტყველმა, რომლებიც ექვსასი წლის ინტერვალით წერდნენ, ოცდაათი რიცხვი აირჩია ინტერვალით.

ათი დღეც, რომელიც გამოვიდა

იგივე ხდება მეორე ბოლოში.

$$1260 - 1250 = 10.$$

ათი დღეა ერთგულთა წაყვანისა და უფლის რისხვის დასრულების დღეს შორის. ებრაულ კალენდარში ზუსტად ერთი წყვილი დანიშნული დროა, რომლებიც ათი დღით განსხვავდება:

იომ ტერუა 1 ტიშრიზა და იომ კიპური 10 ტიშრიზე. მათ შორის არსებული დღეები შიშის დღეებია.

და ამ წყვილის ორივე ბოლოში ითვლის რიცხვები. 1250 წელი იომ ტერუაზე მთავრდება. 1260 წელი კი იომ კიპურზე.

იესომ თქვა, რომ დღეები შემოკლდებოდა:

„ის დღეები რომ არ შემოკლებულიყო, ვერც ერთი სული ვერ გადარჩებოდა; მაგრამ რჩეულთა გულისთვის შემოკლდება ის დღეები“ - მათე 24:22

რამდენით შემოკლდება? ათით — სხვაობა გასაჭირის სრულ ზომებსა და იმ დღეს შორის, როდესაც ერთგულები მისგან განთავისუფლდებიან. ესაია ამ ათი დღის განმავლობაში მომხდარი მოვლენების სურათს გვთავაზობს:

„მოდით, ჩემო ხალხო, შედი შენს ოთახებში და დახურე კარები შენს უკან; დაიმალო ცოტა ხნით, სანამ რისხვა არ გადაივლის“ - ესაია 26:20

ათი დღე დახურულ კარს მიღმა, სანამ რისხვა ტრიალებს, ორ ათდღიანი სხვაობის დღესასწაულს შორის. **არც ერთი რიცხვი არ იყო არჩეული ამის განსახორციელებლად.**

პრობლემა, რომელიც არ მომიგვარებია

აი, სირთულეც, რომელიც მთავარ ტექსტში უნდა იყოს განხილული.

დანიელის 12:11-ში 1290 წელი ერთ მოვლენას არ უკავშირდება. ის მას ორ მოვლენას უკავშირებს:

„იმ დროიდან, როდესაც გაუქმდება ჩვეულებრივი მსხვერპლშენიშვნა და დადგინდება გაპარტახების სიბილნე, გავა 1290 დღე“.

რა რეგულარული მსხვერპლშენიშვნა, თუ ტაძარი არ არსებობს?

მე-12 თავის გადაუჭრელი პასაჟის ჩანაცვლების პროექტი. — CLH

ამ თავის პირველ გამოცემაში ვთქვი, რომ ამ კითხვაზე ცალსახა პასუხი არ მქონდა და არც მქონდა. ახლა მაქვს პასუხი და ეს არ არის ის პასუხი, რასაც ველოდი, რადგან ის მავალდებულებს, რომ წიგნის გამოცემიდან შვიდი თვის განმავლობაში საჯაროდ მოხდეს რაღაც.

დანიელის 12:11-ში მოცემულია ორი ნიშანი და არა ერთი:

„იმ დროიდან, როდესაც გაუქმდება ჩვეულებრივი მსხვერპლშენიშვნა და დადგინდება გაპარტახების სიბილნე, გავა 1290 დღე“.

ამ წიგნში მოთხრობილია სისაძაგლე. ჩვეულებრივი მსხვერპლშენიშვნა, რომელიც არ შესრულდა — რადგან არ არსებობს ტაძარი, არ არსებობს საკურთხეველი, ხოლო ტაძრის ინსტიტუტის ჭურჭელი მისგან ლადახის ქუჩაზე მდებარე შენობაშია და არარსებულ საკურთხეველს ელოდება.

ასე რომ, ან დანიელის პირველი მარკერი ცარიელია, ან მე არასწორ რამეს ვეძებდი. დიდი ხანი ვცადე, რომ მეორე მარკერი გამხდარიყო. სიტყვა არ მაძლევს ამის საშუალებას.

სიტყვა არ იხრება

მინდოდა, რომ *სიტყვა „ტამიდი“* ზოგადი გაგებით უწყვეტ თაყვანისცემას ნიშნავდეს. ეს ასე არ არის და მე საკუთარი თავის წინააღმდეგ სათანადოდ წარვადგენ არგუმენტებს და არა ჟესტებით.

დანიელის სახარებაში ყველა შემთხვევაში — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 და 12:11 — ფორმაა *חֲמִשָּׁה*, განსაზღვრული არტიკლით, რომელიც სიტყვა „*חֵץ*“-ის შემოკლებულ აღმნიშვნელია. *חֲמִשָּׁה*, გამოსვლის 29:38–42 და რიცხვების 28:3–8 მუხლებში აღწერილი *მუდმივი დასაწვავი შესაწირავი*: დილით ცხვარი, შებინდებისას ცხვარი, ყოველდღე შესვენების გარეშე. დანიელი არასდროს იყენებს ამ სიტყვას ლოცვისთვის, ერთგულებისთვის ან აბსტრაქტული თაყვანისცემისთვის. არც ერთხელ. ხოლო 8:11 საკურთხეველს შესაწირავთან ერთად იმავე წინადადებაში ათავსებს.

უფრო თავისუფალი მნიშვნელობის არგუმენტები წავიკითხე. სიამოვნებით მივიღებდი ამ არგუმენტებს. ისინი კონკორდანსიასთან შეხების შემდეგაც კი ვერ უძლებენ.

ამგვარად, გულწრფელი დასკვნა არასასიამოვნოა: იმისათვის, რომ დანიელის პირველ მონიშვნას 2027 წლის 28 მარტი ჰქონდეს რეფერენტი, ამ თარიღამდე უწყვეტი დასაწავი შესაწირავი უნდა მიმდინარეობდეს. რაც ნიშნავს, რომ ის უნდა დაიწყოს. რაც ნიშნავს, რომ ის მალე უნდა დაიწყოს.

(მე-3 დონე — ეს არის განაჩენი იმის შესახებ, თუ როგორ იყენებს დანიელი სიტყვას და არა არითმეტიკული შედეგი. თუმცა, ეს არის განაჩენი ჩემივე მოხერხებულობის სანინააღმდეგოდ, რომელიც ერთადერთია, რაც დიდად ღირებულია.)

მას ტაძარი არ სჭირდება. მას საკურთხეველი სჭირდება.

აი, რამ შემიცვალა აზრი ამის შესაძლებლობასთან დაკავშირებით და წლების განმავლობაში ვერ ვამჩნევდი ამას, რადგან არასწორ შენობას ვუყურებდი.

დაბრუნებულმა ტყვეებმა აღადგინეს მუდმივი შესაწირავი მანამ, სანამ ტაძარი გაჩნდებოდა, სადაც ის შეინახებოდა :

„და აღმართეს სამსხვერპლო მის საძირკველზე, რადგან შეშინებულნი იყვნენ იმ ქვეყნების ხალხების გამო; და აღავლენდნენ მასზე სრულადდასაწველს უფალს, სრულადდასაწველს დილით და საღამოს... მაგრამ უფლის ტაძრის საძირკველი ჯერ არ იყო ჩაყრილი“ (ებრა 3:3, 6) .

ორჯერ წაიკითხეთ ეს. *ოღათ ტამიდი* — დილა-საღამო, ზუსტად ის შესაწირავი, რომელზეც დანიელი საუბრობს — ღია მიწაზე აღდგენილ სამსხვერპლოზე გადიოდა, ტაძრის ადგილას კი სამშენებლო ორმო იყო და ასე გადიოდა წლების განმავლობაში, სანამ საძირკვლის ჩაყრას დაიწყებდნენ.

არც ტაძარი. არც კარავი. სამსხვერპლო, სამღვდელოება და კრავი.

ეს არის მთელი მოთხოვნა და ის სრულიად განსხვავებული რიგის მოთხოვნაა, ვიდრე მესამე ტაძრის მშენებლობა. ტაძარი არის ათწლეულის განმავლობაში მიმდინარე ეროვნული პროექტი, რომელიც მოითხოვს იმ შენობების დანგრევას ან გადაადგილებას, რომლებსაც კაცობრიობის მეხუთედი წმინდად მიიჩნევს. საკურთხეველი არის ქვა, პანდუსი და სადმე დადგმის ნებართვა.

(პირველი დონე იმის შესახებ, თუ რას ამბობს ებრას მესამე თავი — თავად წაიკითხეთ. მესამე დონე იმის შესახებ, რომ დანიელის ნიშანი იმავე გზით არის დაკმაყოფილებული.)

რაც უკვე არსებობს

არ ვვარაუდობ, შესაძლებელია თუ არა ნაწილების აწყობა. ძირითადად, შესაძლებელია.

- ტაძრისთვის **მზად ქვის საკურთხეველი**, რომელიც ჰალახური სპეციფიკაციით აშენდა დაუმუშავებელი ქვებით, დასრულდა და აკურთხეს ჰანუკას ბოლო დღეს, 2018 წლის დეკემბერში. იგი აშენდა დაშლისა და გადასატანად.
- ტაძრის **ინსტიტუტმა** დაამზადა ჭურჭელი, სამღვდლო სამოსი და ოქროს მენორა და წლების განმავლობაში ამზადებდა კოჰანიმებს ამ მსახურებაში.
- წითელი **ფურების პროგრამა** აქტიურია და 2026 წლიდან ეროვნულ სასწავლო პროგრამად გადავიდა.

რაც აკლია არ არის აღჭურვილობა, არც ტანსაცმელი, არც გაწვრთნილი მღვდლები და არც დიზაინი. **რაც აკლია არის ადგილი დგომისთვის და იქ დგომის ნებართვა.** ეს არის მთელი ხარვეზი და მე არ ვაპირებ მის მინიმუმამდე დაყვანას: ეს არის დედამიწაზე ყველაზე სერიოზული სახის პოლიტიკური და რელიგიური ბარიერი, რომელიც ორმოცდაცხრამეტი წელია არსებობს.

ბარიერი, რომელიც ამჟამად მოძრაობს

და აი, რატომ ვარ მზად ვითქვა შვიდი თვე შვიდი წლის ნაცვლად.

შეთანხმება, რომელიც ებრაელებს ტაძრის მთაზე ლოცვაში ხელს უშლიდა — *სტატუს კვო*, ისრაელსა და იორდანias შორის არსებული შეთანხმებების ერთობლიობა, რომლის მიხედვითაც ვაკუფი მართავს ადგილს და არამუსლიმებისთვის ლოცვა აკრძალულია — 2026 წლისთვის თვალსაჩინოდ გაქრა. სამი მოძველებული პუნქტი, რომელთაგან ყველა აღრიცხული და შემოწმებადი:

თარიღი რა შეიცვალა

2026 წლის 21 იანვარი ისრაელის პოლიციამ, ტაძრის მთის იეშივას მოთხოვნის დაკმაყოფილების შემდეგ, ებრაელ სტუმრებს პირველად ნება დართო, მთაზე დაბეჭდილი ლიტურგია - მათ შორის „ამიდა“ - ეტარებინათ. ცოტა ხნის წინ, ლოცვაში შემჩნეული ვიზიტორები ან გაძევებულები იყვნენ, ხოლო სალოცავი ნივთების შეტანა

თარიღი რა შეიცვალა

საერთოდ ეკრძალებოდათ.

2026 წლის 23 ივლისი (ტიშა ბ'ავ) შუადღისთვის სამ ათასზე მეტი ებრაელი ვიზიტორი ავიდა. ლიტურგიკული მასალის მოსმენა ნებადართული იყო. დაახლოებით ათეული დააკავეს დასავლეთ მხარეს ლოცვისთვის. იორდანის საგარეო საქმეთა სამინისტრომ ამას „ისტორიული და სამართლებრივი სტატუს კვოს აშკარა დარღვევა“ უწოდა და პოლიცია „ამ ქმედებების ხელშეწყობაში“ დაადანაშაულა.

2026 წლის 16 აგვისტო ისრაელის პოლიციამ კვლავ შეამსუბუქა ამ ადგილას ებრაელთა ლოცვის შეზღუდვები — ერთი კვირით ადრე, სანამ ამ აბზაცს დავწერდი.

ეს არ არის სტატიკური ბარიერი. ეს არის ბარიერი, რომელიც ეტაპობრივად, საჯაროდ ინგრევა, ვაკუფისა და იორდანის სამეფოს პროტესტი კი ყოველ ჯერზე გაზეთებში იწერება.

ახლა კი დისციპლინა, რადგან ზუსტად აქ აღწევს ასეთი წიგნი ძალიან შორს. ლოცვა არ არის მსხვერპლი. მანძილი მთაზე „ამიდას“ წაკითხვასა და იქ დილით და საღამოს ცხვრის შეწირვას შორის უზარმაზარია და ზემოთ მოცემულ ცხრილში არაფერი ზღუდავს მას. ის, რასაც ცხრილი ადგენს, უფრო ვიწროა და მე ამაზე მეტს არ ვიტყვი: განლაგება, რომელიც საკურთხევლის გაკეთებას შეუძლებელს ხდის, არ არის ფიქსირებული, ის მოძრაობს და წელს სამჯერ გადაადგილდა იმავე მიმართულებით.

(მეორე დონე — ყველა სტრიქონი დათარიღებულია და წყარო მითითებულია. აქედან დასკვნა ჩემია და საუკეთესო შემთხვევაში, ეს მე-3 დონეა.)

ამრიგად, რას წინასწარმეტყველებს ეს წიგნი

მირჩევნია ვიყო კონკრეტული და მცდარი, ვიდრე ბუნდოვანი და უტყუარი, ამიტომ:

მუდმივი დასაწავი შესაწირავი — სამსხვერპლო, სამღვდულოება, კრავი დილით და საღამოს — იერუსალიმში 2027 წლის 28 მარტამდე იწყება. შემდეგ კი ის წყდება.

ორივე ნახევარი აუცილებელია. *ტამიდის* გაუქმება შეუძლებელია 2027 წლის 28 მარტს, თუ ის არ არის გაშვებული 2027 წლის 27 მარტს.

დანიელის პუნქტს სჭირდება რაიმე, რაც არსებობს მისი ამოღების აღსაწერად.

მე არანაირი შეხედულება არ მაქვს მექანიზმზე, მთაზე მდებარეობაზე, იურიდიულ ინსტრუმენტზე ან მის შემსრულებელზე და არც ვაპირებ რაიმეს გამოგონებას სურათის სრულყოფილად წარმოსაჩენად. მიმაჩნია, რომ ჩარჩო ამას მოითხოვს და რომ ჩარჩო არის ის, რისთვისაც არითმეტიკას გაჩვენებთ.

(მე-4 დონე — წინასწარმეტყველური. ეს არის ის, რასაც ჩარჩო წინასწარმეტყველებს და არა ის, რაც მე მოთხრეს.)

ერთ შენიშვნას უპასუხეს, რადგან ეს კარგია

„2027 წელს აღმართული ნებისმიერი საკურთხეველი უკანონო იქნებოდა. სადავო სამღვდელოება, წითელი ფურის ფერფლი არ იქნებოდა, სინედრიონი არ იქნებოდა, რომელსაც ებრაელთა უმეტესობა ცნობს. ეს არ შეიძლება იყოს ნამდვილი ტამიდი და ღმერთი მის მოცილებას არ ჩათვლიდა.“

დანიელი ამ კითხვას იმავე თავში პასუხობს, საიდანაც ეს სიტყვა მომდინარეობს.

როდესაც ანტიოქემ შეწყვიტა მუდმივი შესაწირავი, **მისი აღმასრულებელი სამღვდელოება მოისყიდეს და გახრწნეს**. იასონმა შეიძინა მღვდელმთავრობა; მენელაოსმა მას აჯობა ამაში. ასეთი იყო თანამდებობა, როდესაც *ტამიდი* წაართვეს - და წმინდა წერილი დღემდე შესაწირავს *ტამიდს უწოდებს* და მის მოხსნას დანაშაულად მიიჩნევს, ხოლო დანიელი კვლავ წინასწარმეტყველურ რიცხვს აწერს ამას.

სამოთხეში მისი გაუქმების დასარეგისტრირებლად მუდმივი შესაწირავი არ უნდა იყოს კარგ მდგომარეობაში. ეს ჩემი დასკვნა არ არის; ეს მონაკვეთის ისტორიული მდგომარეობაა.

თუ საკურთხეველი არ გამოჩნდება

ამ შემთხვევაში, დანიელის პირველ მარკერს არ აქვს მითითება, 1290 წელი არ იწყება იქ, სადაც ვთქვი, რომ იწყება და ეს ნაწილი ჩავარდნილია. სიბილწეზე დაფუძნებული არგუმენტი გადარჩებოდა დამოუკიდებლად; ეს კი - არა.

სანამ ეს მოხდება, მინდა ერთი ალტერნატივა ოფიციალურად იყოს რეგისტრირებული, რადგან ვფიქრობ, რომ მისი განხილვა ღირს, მიუხედავად იმისა, რომ მასზე არ ვისვენებ.

დედამიწაზე მხოლოდ ერთი ინსტიტუტი არსებობს, რომელიც საკუთარ თავს ყველგან შეწირულ მარადიულ მსხვერპლად მოიხსენიებს. ეს არის წირვა - რომის საკუთარი პრეტენზია, რომელიც განსაზღვრულია ტრიენტის სახარებაში, ეფუძნება მალაქიას 1:11-ს და არ საჭიროებს რაიმე ტაძარს. და ის უკვე ერთხელ ჩამოერთვათ: 2020 წლის 8 მარტს რომის ეპარქიამ გააუქმა ყველა საჯარო წირვა და ორი კვირის განმავლობაში იგივე გააკეთეს იტალიის, ირლანდიის, ფილიპინების, ესპანეთისა და შეერთებული შტატების უმეტესი ნაწილის ეპარქიებმა. რამდენიმე კვირის განმავლობაში მარადიული მსხვერპლი საჯაროდ არსად შეწირულა დასავლურ სამყაროში.

თუ ეს ტამიდია , მაშინ 2027 წლის მარტში მომხდარი მოვლენები რომის ეკლესიის მხრიდან **ლეონ XIV-ის დროს საკუთარი თავის წინააღმდეგ მიმართული ქმედებაა** , ისლამთან შეგუების მიმართულებით, ხოლო თესალონიკელთა მეორე თავის განდგომილება დედამიწაზე ქრისტიანების უდიდესი ჯგუფის განდგომაა. ეს არის ჩემი აზრი საჯარო თანამდებობაზე მყოფი ცოცხალი ადამიანის შესახებ, როგორც მოსაზრება, და მირჩევნია ეს პირდაპირ განვაცხადო, ვიდრე ვივარაუდო.

მაგრამ მე მას მეორე ადგილზე ვაყენებ და მიზეზი კონკორდანციაა. დანიელის *ტამიდი* არის მუდმივი დასაწვავი შესაწირავი ყოველ ჯერზე, როდესაც ის მას იყენებს და მე არ შემიძლია წავიკითხო ეს კითხვა, რადგან ის უფრო კომფორტულია, ვიდრე ის, რომელიც შვიდი თვის განმავლობაში იერუსალიმში საკურთხეველს საჭიროებს. მესის კითხვა რეზერვში შენახული დამაჯერებელი ვარაუდია. საკურთხეველი არის პოზიცია.

(მთელი წიგნის განმავლობაში მე-4 დონეა და დამოკიდებულია მხეცის ისლამთან იდენტიფიკაციაზე, რაც არგუმენტირებულია წიგნში „ისტორიის სწავლება სანამ ეს მოხდება“ და აქ მისი დაცვა კი არა, ვარაუდით არის გათვალისწინებული.)

რას გვაძლევს ეს განყოფილება

- დანიელის **ხუთივე შემთხვევაში** მუდმივი დასაწვავი შესაწირავია და არასდროს ნიშნავს ზოგადად თაყვანისცემას. *(მე-3 დონე — და ეს არის განაჩენი, რომელიც ჩემი მოხერხებულობის საწინააღმდეგოდ იქნა მიღებული.)*
- ებრას 3:3-6-ში აღდგენილია შესაწირავი სამსხვერპლოზე **ტაძრის საძირკვლის ჩაყრამდე** , ამიტომ ამ ნიშნულს სამსხვერპლო სჭირდება და არა საწმინდარი. *(ტექსტში პირველი დონე).*

- სამსხვერპლო, ჭურჭელი, სამოსელი და განვრთნილი მღვდლები **უკვე არსებობს** ; დაკარგული ელემენტია ადგილმდებარეობა და ნებართვა. *(მეორე დონე.)*
- მთაზე ებრაელთა თაყვანისცემის აკრძალვის შესახებ შეთანხმება **2026 წელს სამჯერ შეიცვალა** , იმავე მიმართულებით, იორდანის რეგისტრირებული წინააღმდეგობის მიუხედავად. ლოცვა არ არის მსხვერპლი და ეს არ ამცირებს ხარვეზს - ეს აჩვენებს, რომ ბარიერი არ არის მოგვარებული. *(მოვლენების მიხედვით მეორე დონე, დასკვნის მიხედვით მესამე დონე.)*
- **ამგვარად: იერუსალიმში მუდმივი დასაწვავი შესაწირავი იწყება 2027 წლის 28 მარტამდე და შემდეგ წყდება.** თუ ასე არ ხდება, ეს ნაწილი არასწორია და მე ეს წინასწარ გითხარით. *(მე-4 საფეხური.)*
- რეზერვში ინახება: მესა, როგორც მუდმივი მსხვერპლი, 2020 წლის მარტი კი იმის დასტურია, რომ ასეთი რამ შეიძლება გლობალურად გაუქმდეს არმიის გარეშე. *(მე-4 დონე.)*

ეს საძაგლობა 2027 წლის მარტში იმართება. ამდენი რამის შესახებაა ეს წიგნი მოთხრობილი. მაგრამ **რომელი რეგულარული მსხვერპლშენიშვა გაუქმდება 2027 წლის მარტში?**

ამ წიგნის კითხვისას, რეგულარული მსხვერპლშენიშვა ქრისტემ ჯვარზე 30 წელს გააუქმა - ეს არის მე-8 თავის არგუმენტი დანიელის 9:27-თან დაკავშირებით და მე დღემდე ამ არგუმენტს ვიზიარებ. 2026 წლის აგვისტოში, სანამ ამ წიგნს ვწერ, არ არსებობს ტაძარი და არც აღდგენილი მსხვერპლშენიშვის სისტემაა გასაუქმებელი. ასე რომ, დანიელის ორი მარკერიდან პირველს არ აქვს რეფერენტი იმ მომენტში, როდესაც დათვლა იწყება. რადგან ეს ეხება ჯერ კიდევ მომავალ მოვლენას, მე მხოლოდ ვარაუდი შემიძლია ამის შესახებ მყარი მტკიცებულებების გარეშე.

ცალსახა პასუხი არ მაქვს. აქ არის ორი, რომლებიც, ჩემი აზრით, განსახილველად ღირს და არცერთს არ ვემხრობი მტკიცედ.

ებრაული სიტყვაა **תמיד** (*ტამიდი*), რაც ნიშნავს *მუდმივ* ან *რეგულარულს* . დანიელის 8:11-13-ში ის აღნიშნავს მუდმივ დასაწვავ შესაწირავს, მაგრამ თავად სიტყვა უწყვეტობას ასახელებს და არა ცხოველს. თუ *ტამიდი* იკითხება, როგორც ღმერთის მუდმივ თაყვანისცემა და არა კონკრეტულად მსხვერპლშენიშვის რიტუალი, მაშინ 2027 წლის მარტში გაუქმდება მსოფლიოს მიმდინარე თაყვანისცემა - ჩანაცვლებული, როდესაც მხეცი

მოწონებულია და ერები ბრუნდებიან. ამ ინტერპრეტაციას გარკვეული მხარდაჭერა აქვს იმაში, თუ როგორ იყენებს დანიელის 8-ე თავში ტერმინი და ეს ჩემთვის მოსახერხებელია, რაც მისი თავისუფლად განხილვის მიზეზია.

მეორე შესაძლებლობა ის არის, რომ ორი წინადადება ასახელებს ერთ შედგენილ მოვლენას, რომელიც აღწერილია ორი მხრიდან, ამ შემთხვევაში სირთულე გრამატიკულია და არა ისტორიული. ამის გადაწყვეტა მოითხოვს ებრაული გრამატიკის შესახებ ისეთ შეფასებას, რომლის გაყალბებასაც არ ვაპირებ.

1335 წელი და სად არის ის მიმაგრებული

დანიელი შემდეგ მუხლში მეოთხე რიცხვს იძლევა:

„ნეტარია, ვინც ელოდება და მიაღწევს 1335 დღეს!“ - დანიელი 12:12

2027 წლის 27 აპრილის უკანასკნელი წვიმებიდან 1335-ე დღე **2030 წლის 21 დეკემბერია** — რაც 25 კისლევს, ხანუკას პირველ დღეს, ტაძრის ხელახალი კურთხევის დღესასწაულს წარმოადგენს. ნეტარია ის, ვინც ელოდება და კურთხევას მიაღწევს.

ნება მომეცით, ჩემი ვარაუდი გაგიზიაროთ, თუ როგორ განვითარდება ეს მოვლენები. როდესაც იომ-ტერუას დღესასწაულზე ატაცებულები ვიქნებით, ღმერთი ათი დღის განმავლობაში თავისი რისხვის თასების გადმოღვრას დაიწყებს. ის გამოიძახებს ისრაელის და შესაძლოა ირანის და/ან პაკისტანის ბირთვულ იარაღს და განსჯის ერებს, რომლებიც იერუსალიმის წინააღმდეგ აჯანყდნენ. ჩვენ უსაფრთხოდ ვიქნებით ჩვენს საძინებლებში ახალ იერუსალიმში, დაკეტილი კარებით, სანამ მსოფლიო იწვის. კაცობრიობის ერთი მესამედი, ძირითადად მუსლიმები, ამ ათ დღეში დაიღუპებიან. გადარჩენილები გააგრძელებენ *ლოდინს* და *მიაღწევენ 1335 დღეს*, ჰანუკას, როდესაც იესო ჩვენთან ერთად დაბრუნდება და ერებს განკურნავს.

ეს გასაოცრად მიმაჩნია. აი, რა არის ამაში უხერხული.

დანიელის 12:11 და 12:12 გვერდიგვერდ დევს და, როგორც წესი, ერთი საწყისი წერტილის იკითხება. თუ 1335 წელი 1290 წლის იმავე დღიდან - 2027 წლის 28 მარტიდან - ითვლება, ის 2030 წლის 21 ნოემბერს მთავრდება, რაც საერთოდ არაფერს ნიშნავს.

ჰანუკას მისაღწევად, 1335 წელი „უკანასკნელ წვიმებს“ უნდა მიუახლოვდეს და არა „სიბილწეს“. სწორედ ამას აკეთებს „მესია 2030“

პროექტის კალენდარი ცალსახად: მათი 2027 წლის 27 აპრილის ჩანაწერი ასე იკითხება: „1260 და 1335 წლების დასაწყისი“. ასე რომ, ეს მათი გამოცხადებული ჩარჩოა და არა ჩემი გამოგონება. თუმცა, ეს მაინც არჩევანია და ორი მომიჯნავე მუხლის უფრო მარტივი ინტერპრეტაციით, ორივე რიცხვი ერთი და იგივე მომენტიდან ითვლება.

(მე-3 დონე. შედეგი გასაოცარია. მის მისაღებად საჭირო მიმაგრება სადავოა და ალტერნატიული მიმაგრება არაფერს იძლევა.)

მთელი მიკრო- დროის ხაზი

თარიღი	დღე	რა
2027 წლის 28 მარტი	1290 წელი იწყება	განადგურების სიბილწე · პირველი ნაყოფი
28 მარტი – 26 აპრილი 2027 წელი	დღეები 1–30	განდგომილება - სამყარო მხარეებს იჭერს
2027 წლის 27 აპრილი	1260 და 1335 წწ. დაწყება	უკანასკნელი წვიმები · მეორე უფუარი პურის ბოლო დღე
2030 წლის 24 აპრილი	—	იუდას სასჯელი იწურება · 21 ნისანი
2030 წლის 27 სექტემბერი	დღე 1250	იომ ტერუა - აღდგომა, აღტაცება, დაბრუნება
2030 წლის 27 სექტემბერი – 7 ოქტომბერი	ათი დღე	შიშის დღეები · დახურულ კარს მიღმა · რისხვა
2030 წლის 7 ოქტომბერი	1260-ე და 1290-ე დღეების დასასრული	იომ კიპური — ორივე ათვლა ახლოსაა
2030 წლის 12 ოქტომბერი	—	სუკოტის დასაწყისი
2030 წლის 21 დეკემბერი	დღე 1335	ჰანუკა · <i>ნეტარია ის, ვინც ელოდება</i>

რას გვაძლევს მე-12 თავი

- ოთხივე ათვლა დანიშნულ დროს ეფუძნება, პირველ თავში გამოცხადებულ ინკლუზიურ წესს.
(პირველი დონე — რეპროდუცირებადი.)
- **1290 – 1260 = 30** , და ორი წამყვანი ოცდაათი დღის სხვაობითაა. განდგომილების ფანჯარა არითმეტიკიდან

ამოვარდება და არა ჩასმულია. **ეს წიგნში ყველაზე ძლიერი შიდა შედეგია.** (პირველი დონე.)

- **1260 – 1250 = 10** , და ზუსტად ერთი წყვილი დანიშნული დროა ათი დღის ინტერვალით. დღეები შემოკლებულია ზუსტად შიშის დღეებით. (პირველი დონე მათემატიკაში; მესამე დონე მათეს 24:22-ის ამგვარად წაკითხვისას.)
- 1335-ე დღე არის 25 კისლევი, ტაძრის ხელახალი კურთხევა — **მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ 1335 წელი უკავშირდებოდა უკანასკნელ წვიმებს და არა სიბილწეს** , და დანიელის 12:11-12 ჩვეულებრივ იკითხება, როგორც დასაწყისის გაზიარება. (მე-3 დონე)
- **გადაუჭრელი: დანიელის 12:11 1290 წელს ჩვეულებრივი მსხვერპლშენიშვნის გაუქმებასთან ერთად სიბილწესაც უკავშირებს და ამ ჩარჩოს 2027 წლის მარტში პირველისთვის**

მკაფიო მითითება არ აქვს.

თავი 13 — დღესასწაულის თანმიმდევრობა

აქამდე ყველაფერი არითმეტიკული იყო. ეს თავი კანონზომიერებას წარმოადგენს, კანონზომიერება კი უფრო რბილი სახის მტკიცებულებაა, ამიტომ მტკიცებებს შესაბამისად მოკრძალებულს შევინარჩუნებ.

მტკიცება ასეთია: ლევიანების 23-ე თავში დანიშნული დრო შვიდი რელიგიური დღესასწაული არ არის. ისინი თანმიმდევრობაა და იესო მათ წესრიგში იცავდა.

შვიდი

„უფლის მიერ დანიშნული დროები, რომლებსაც წმინდა შეკრებებად გამოაცხადებთ — ეს ჩემი დანიშნული დროებია“ — ლევიანები 23:2

ებრაული არის **חַדְשֵׁי יְהוָה** (*მო'ედიმ*) და ეს არ ნიშნავს *ფესტივალებს* . *მო'ედი* არის შეხვედრა.

— წინასწარ შეთანხმებული შეხვედრა იმ მხარეებს შორის, რომლებიც ორივე აპირებენ მის შენარჩუნებას. სიტყვა გამოიყენება იმ დროის აღსანიშნავად, როდესაც ღმერთი თავის ხალხთან შეხვედრას გეგმავს.

სულ შვიდია, ორ ჯგუფად დაყოფილი:

გაზაფხული	დღე
1 პასექი - <i>პესახი</i>	14 ნისანი
2 უფუარი პური - <i>მაცოტი</i>	15-21 ნისანი

3	პირველი ნაყოფი - <i>იომ ჰაბიკურიმი</i>	შაბათის მომდევნო დღეს იმ კვირაში
4	კვირები — <i>შავუოტი</i>	პირველი ნაყოფის გამოღებიდან 50 დღის შემდეგ

	შემოდგომა	დღე
5	საყვირები - <i>იომ ტერუა</i>	1 ტიშრი
6	გამოსყიდვა - <i>იომ კიპური</i>	10 ტიშრი
7	კარვები — <i>სუკოტი</i>	15-21 ტიშრი

ოთხი გაზაფხულზე, რვა კვირის განმავლობაში დაჯგუფებული. სამი შემოდგომაზე, სამ კვირაში დაჯგუფებული. ხოლო მეოთხესა და მეხუთეს შორის, დაახლოებით ოთხი თვის ინტერვალი, რომლის განმავლობაშიც საერთოდ არაფერია დანიშნული.

პირველი ოთხი, რომელიც დღეს იწახება

ნადიმი	რა მოითხოვდა	რა გააკეთა მან	იმ დღეს ?
პასექი	შებინდებისას დაკლული ჯვარცმული ცხვარი, 14 ნისანი		კი
უფუარი პური	საფუარი - სურათი კორუფცია - მოიშორეთ	სხეული საფლავეში, ხრწნის გარეშე	კი
პირველი ნაყოფი	წარმოდგენილი მოსავლის პირველი შეკვრა	აღზრდილი, „ <i>პირველი ნაყოფი</i> “ <i>ისინი, ვინც სძინავთ</i> “	კი
კვირები	შეგროვებული მოსავალი, ორმოცდაათი დღის შემდეგ	სულიწმიდა შავუოთზე გადმოვიდა, ორმოცდაათი დღის შემდეგ	კი

პავლე ამ მიმოწერას დეკორატიულად არ მიიჩნევს. „*ჩვენი პასექი, ქრისტეც, შეწირული იქნა*“ — არა როგორც პასექის კრავი, არამედ თავად ნივთი. „*მკვდრეთით აღდგა ქრისტე, მიძინებულთა პირველი ნაყოფი*“. ის დღესასწაულის სახელწოდებას იყენებს მოვლენის აღსაწერად.

ოთხი შეხვედრა. ოთხი წესრიგში, იმ დღეს. არა შესაფერის დროს. იმ დღეს.

სწორედ ამ დაკვირვებაზეა დაფუძნებული თავის დარჩენილი ნაწილი და ღირს შეჩერება იმაზე, თუ რამდენად ადვილად შეიძლებოდა სხვაგვარად მომხდარიყო ეს. ჯვარცმა დაგეგმილი მოვლენა არ არის; ის ხდება მაშინ, როდესაც ბრბო და მმართველი გადაწყვეტენ, რომ ეს მოხდეს. ის, რომ ეს მოხდა 14 ნისანს, აღდგომა - პირველნაყოფიან დღეს და სულიწმინდა - შავუოთს, ან ისტორიულ ჩანაწერებში ყველაზე მწირი დამთხვევაა, ან ეს არის სიტყვა „მოედ“ -ის მნიშვნელობა. შეთანხმების დრო შენარჩუნებულია.

სამი, რომელიც არ ინახება

შემდეგ ეს ტენდენცია წყდება. იომ ტერუას, იომ კიპურსა და სუკოტს არასდროს ჰქონიათ საპასუხო მოვლენა.

მას შემდეგ ყოველ წელს, 1 ტიშრიში საყვირები რეკავს და არაფერი ხდება. ყოველ წელს გამოსყიდვის დღე მოდის და მიდის. ეს არ არის დუმილის არგუმენტი - ეს არის დაკვირვება, რომ თანმიმდევრობას, რომელიც ზუსტად, ოთხჯერ სრულდებოდა, ოთხი დანიშნულება აქვს და ორი ათასი წლის განმავლობაში არც ერთი მათგანი არ შეუსრულებია.

ან ეს ნიმუში არასდროს ყოფილა ნიმუში, ან დარჩენილი სამი ჯერ კიდევ წინ არის.

რატომ არის ეს ხარვეზი ეკლესიის ეპოქის ფორმა

და სწორედ აქ ამბობს თავად კალენდარი იმას, რისთვისაც დანიელის შესახებ თავებში არგუმენტები იყო მოყვანილი.

შავუოთსა და იომ ტერუას შორის დაახლოებით ოთხი თვეა პერიოდი, რომელშიც განსაზღვრული დრო არ არის. არც ერთი. გაზაფხულის მტევანი მთავრდება და შემდეგ არაფერი ხდება საყვირის დარეკვამდე.

თორას სადღესასწაულო კალენდარში შუაში არის ხარვეზი — და ეს ხარვეზი ზუსტად იქ მოდის, სადაც ოთხი დაცული დღესასწაული მთავრდება და სამი დაუმთავრებელი იწყება.

მე-8 თავში დიდი ძალისხმევა იყო საჭირო დანიელის სახარების სამოცდამეათე კვირაში არსებული შეფერხების დასასაბუთებლად და მე პირდაპირ გითხარით, რომ დანიელის წიგნის არცერთი წიგნი ამას არ აცხადებს. ლევიანების 23-ე თავიც არ აცხადებს ამას. თუმცა, მას ერთი და იგივე ადგილას აქვს ჩაშენებული წელიწადის შეფერხება.

ამაზე ვაღებ არ ავაშენებდი. როგორც ხარვეზის სხვა საფუძველზე

დასაბუთება, ეს გარკვეულწილად ღირებულია.

(მე-3 დონე. შესაბამისობა რეალურია; ეს ინტერპრეტაციას ნიშნავს. ვინმეს შეუძლია დაასკვნას, რომ ოთხთვიანი ინტერვალი სასოფლო-სამეურნეო — მარცვლეულის მოსავალსა და ხილის მოსავალს შორის ინტერვალი — და ამაში სრულიად მართალი იყოს, რაც დაკვირვებას ნაკლებად საინტერესოს არ გახდის.)

შემდეგი რიგით

თუ თანმიმდევრობა წესრიგშია დაცული, შემდეგი დანიშვნა მეხუთეა და მხოლოდ ერთი კანდიდატი იქნება.

იომ ტერუა. 1 ტიპრი. საყვირის დღესასწაული.

იმ დღისთვის დანიშნული დღეების შედარება ღირს იმის გათვალისწინებით, თუ რას ელიან ქრისტიანები ქრისტეს დაბრუნებისას. ეს ერთადერთი დღესასწაულია, რომელიც ახალ მთვარეზე მოდის - დღე, რომლის დასაწყისიც წინასწარ არ შეიძლებაოდა გამოცხადებულიყო, რადგან ის ნახევარმთვარის დანახვაზე იყო დამოკიდებული, ამიტომ გუშაგები ელოდნენ და არავინ იცოდა საათი. ეს არის საყვირის, განგაშის და მოწვევის დღე. ებრაულ ტრადიციაში კი ის კორონაციის ხსოვნას ატარებს: დღეს, როდესაც მეფეს აცხადებენ. საყვირს. დღეს, რომლის წინასწარ განსაზღვრაც არავის შეეძლო. მეფეს აცხადებდნენ. და აღდგომას უკანასკნელ საყვირზე.

შემდეგ ათი დღე, შიშისმომგვრელი დღეები — რომლებიც მე-12 თავში არითმეტიკაში 1260 და 1250 წლებს შორის სხვაობად არის მოხსენიებული და რომლებსაც ესაია აღწერს, როგორც დახურულ კარს მიღმა ჩაკეტვას, სანამ აღშფოთება გრძელდება.

შემდეგ იომ კიპური — გამოსყიდვა, განაჩენი დასრულდა, წიგნები მოგვარდა. მე-12 თავის ორივე გრძელი ეპიზოდი ამით მთავრდება.

შემდეგ სუკოტი — შეკრება, ღმერთი თავის ხალხთან ერთად დაბანაკდება, სადაც გამოცხადება მთავრდება: „ღვთის კარავი ადამიანებს შორისაა და ის მათ შორის დამკვიდრდება“. ჯერ კიდევ არ ვარ დარწმუნებული, რა ხდება ზუსტად ამ დროს. იესო ჩვენთან ერთად დასახლდება დედამიწაზე, როდესაც მტრებთან საბრძოლველად დაბრუნდა? ჩვენთან ერთად დასახლდება ახალ იერუსალიმში თუ „ზეცაში“ გარკვეული დროით? გამოცხადების ციტატის დასასრული ახალი იერუსალიმის მოსვლას და მამის დედამიწაზე მარადიულად მეფობას ეხება.

საყვირის ხმა, შემდეგ დახურულ კარს მიღმა მოთმინებული რისხვა, შემდეგ გამოსყიდვა და შემდეგ სამყოფელი. ეს არის ლევიანების 23-ე თავის თანმიმდევრობა და სწორედ ამ თანმიმდევრობით სრულდება მე-12 თავის დღეები თხოვნის გარეშე.

რას აჩვენებს ეს და რას არ აჩვენებს

ის წელს არ იძლევა. ამ თავში არაფერია მითითებული რაიმეს დათარიღების შესახებ; იომ-ტერუა ყოველ შემოდგომაზე დგება და ეს სამი ათასი წლის განმავლობაში გრძელდებოდა.

ის გეუბნებათ, როგორი უნდა იყოს მე-6-დან მე-10 თავებამდე მოცემული წელი მისი დადგომისას. არითმეტიკა 2030 წელს გულისხმობს. დღესასწაულების თანმიმდევრობა კი ამბობს, რომ თუ არითმეტიკა სწორია, ის იომ ტერუას ემთხვევა და არა რაიმე შემთხვევით თარიღს — ხოლო 2030 წლის შემოდგომის დღესასწაულებია 27-28 სექტემბერი და 7 ოქტომბერი.

იმისათვის, რომ ეს იმუშაოს, ორი დამოუკიდებელი ფაქტორი უნდა ემთხვეოდეს ერთმანეთს: საათების მიხედვით წელიწადი და თანმიმდევრობის მიხედვით დღე. ასეც ხდება.

რას გვაძლევს მე-13 თავი

- მოედმები არის *შეხვედრები* და არა ფესტივალები — წინასწარ დანიშნული შეხვედრები. (*მეორე დონე — ებრაული.*)
- იესომ გაზაფხულის ოთხი დანიშვნა თანმიმდევრობით დაიცვა და ახალი აღთქმა მათ ასე ასახელებს. (*მეორე დონე.*)
- სამ შემოდგომის დანიშვნას არ მოჰყოლია საპასუხო მოვლენა და არც ორი ათასი წლის განმავლობაში ჰქონიათ. (*მე-2 დონე — დაკვირვება.*)
- თორას სადღესასწაულო წელიწადს ოთხთვიანი ინტერვალი აქვს ზუსტად იმ ადგილას, სადაც მთავრდება და იწყება დაუსწრებელი დღესასწაულები. (*მე-3 დონე — მე-8 თავში განხილული ინტერვალის დადასტურება და არა დასტური.*)
- თუ თანმიმდევრობა თანმიმდევრობით გაგრძელდება, შემდეგი დანიშვნაა **იომ ტერუა** : ახალი მთვარე, საყვირი, კორონაცია და დღე, რომლის დაწყების წინასწარ გამოცხადება შეუძლებელია. (*მე-3 დონე.*)
- ლევიანების 23-ე თავი — საყვირი, შემდეგ ათი დღე, შემდეგ გამოსყიდვა და შემდეგ სამყოფელი — არის მე-12 თავის

დათვლის თანმიმდევრობა (რიცხვების მიხედვით პირველი დონე; მნიშვნელობის მიხედვით მესამე დონე).

თავი 14 – სადაც ორი კალენდარი ემთხვევა

მე-2 თავში გითხარით, რომ ამ წიგნში ყველაზე სუსტი რგოლი კალენდარია და რომ თარიღი 2027 წლის 27-28 მარტი მხოლოდ დაკვირვებითი გათვლებით არსებობს. ამის თქმა ძვირი დამიჯდა.

ეს თავი ამ რეესტრის მეორე ნახევარია და წიგნში საუკეთესო ამბავია.

ამ თავში მოცემული წინააღმდეგობა პასუხობს

სკეპტიკოსს, რომელმაც ყურადღებით წაიკითხა მეორე თავი, ხელთ აქვს დამანგრეველი ფრაზა, რომელიც ასე გამოიყურება:

„თქვენ შექმენით თქვენი საკუთარი კალენდარი და შემდეგ აღმოაჩინეთ, რომ თქვენი თარიღები თქვენს საკუთარ დღესასწაულებს ემთხვევა. რა თქმა უნდა, ასეა. ნებისმიერი კალენდრის შექმნა შესაძლებელია ისე, რომ დღესასწაულები იქ იყოს, სადაც დაგჭირდებათ. მაჩვენეთ თარიღი, რომელიც თქვენს მიერ არჩეულ კალენდარს უცვლელი რჩება.“

ეს სამართლიანი გამოწვევაა, ეს სწორი გამოწვევაა და ის იმსახურებს პირდაპირ პასუხს და არა ჩემი კალენდრის დაცვას.

აი, პასუხი.

შედარება

2025 წლიდან 2030 წლამდე ყველა დღესასწაული ორივე კალენდრით ჩავატარე: დაკვირვებითი აღრიცხვის მეთოდით, რომელსაც ეს წიგნი მოიცავს და ფიქსირებული რაბინული კალენდრით, რომელსაც ებრაული სამყარო დაახლოებით მეოთხე საუკუნიდან იყენებს. ორი სისტემა შეუთავსებელ წესებზეა აგებული - ერთი პირველ თვეს გაზაფხულის ბუნიობასთან ყველაზე ახლოს მდებარე მთვარის შეერთებით განსაზღვრავს, მეორე კი ცხრამეტწლიან ციკლს ოთხი გადადების წესით.

წელი	ორ კალენდარს შორის არსებული ხარვეზი
2025 წელი	0-დან 1 დღემდე
2026 წელი	1 დღე

2027 წელი 30-დან 31 დღემდე

2028 წელი 1-დან 2 დღემდე

2029 წელი 1-დან 2 დღემდე

2030 წელი 1 დღე გაზაფხულზე · **წელი ყველა შემოდგომის ნადიმზე**

ამ ცხრილში ორი რამ არის მნიშვნელოვანი და ისინი საპირისპირო მიმართულებით იზიდავენ.

ჯერ ერთი, ისევ „ცუდი ამბავი“

2027 წელი დიაპაზონში ერთადერთი გამოჩენილი წელია. ამ ერთ წელს ფიქსირებული კალენდარი ჩაერთვება მეცამეტე თვეში, ადარ II-ში, ხოლო ბუნიობის წესი - არა. დაკვირვებითი პასეჟი 2027 წელს 22 მარტს აღინიშნება; რაბინული პასეჟი 2027 წელს 21 აპრილს. სრული მთვარის თვის სხვაობით.

და 2027 წელი ის წელია, რომელზეც ახლო თარიღია დამოკიდებული. ეს მე-2 თავში ვთქვი და აქაც ვიმეორებ, იმ თავში, რომელიც კარგი ამბავი უნდა იყოს, რადგან მკითხველი, რომელსაც მხოლოდ კარგი ნახევარი ახსოვს, ცუდად დაზარალებულია.

თუ ფიქსირებული კალენდარი სწორია, 2027 წლის 27-28 მარტი დღესასწაული არ არის და მისი სასარგებლოდ „პირველი ნაყოფის“ არგუმენტი ქრება.

ახლა კი კარგი ამბავი

კიდევ ერთხელ შეხედეთ ბოლო რიგს.

2030 წელს ორივე კალენდარი ზუსტად ემთხვევა ერთმანეთს. არა დაახლოებით. დღემდე, ყოველ შემოდგომის დღესასწაულზე:

ნადიმი	დაკვირვებითი	ფიქსირებული რაბინული
იომ ტერუა — 1 ტიშრი	2030 წლის 28 სექტემბერი	2030 წლის 28 სექტემბერი
იომ კიპური — 10 ტიშრი	2030 წლის 7 ოქტომბერი	2030 წლის 7 ოქტომბერი
სუკოტის დასაწყისი — 15	2030 წლის 12	2030 წლის 12

ტიშრი
25 კისლევი — 1335-ე დღე

ოქტომბერი
2030 წლის 21
დეკემბერი

ოქტომბერი
2030 წლის 21
დეკემბერი

ოთხი თარიღი. ორი სისტემა, რომლებიც ერთი თვით არ ემთხვევა 2027 წელს. ნულოვანი სხვაობა 2030 წელს.

რას ყიდის ეს სინამდვილეში

რაც შეიძლება ზუსტად თქვი, რადგან აქ ზედმეტად მტკიცება ადვილია და მეც მინახავს, როგორ აკეთებდნენ ამას ადამიანები.

დანიშნულების ადგილი ჩემს კალენდარზე არ არის დამოკიდებული. სასტარტო იარაღი დამოკიდებულია.

მკითხველი, რომელიც უარყოფს ყველაფერს მეორე თავში — რომელიც ფიქრობს, რომ დაკვირვებითი ანგარიშგება ექსცენტრიულობაა და ფიქსირებული რაბინული კალენდარი ერთადერთი ლეგიტიმური ებრაული კალენდარია — **მაინც დგება იომ-ტერუა 2030 წლის 28 სექტემბერს, ხოლო იომ-კიპური 2030 წლის 7 ოქტომბერს.** ეს თარიღები არ არის ხელნაკეთი კალენდრის არტეფაქტი. ორივე კალენდარი სწორედ ამ თარიღებშია მოცემული. შეგიძლიათ მთელი ჩემი მეორე თავი გადააგდოთ და დასასრული უცვლელი დარჩება.

ამგვარად, მე-12 თავში ყველაფერი, რაც 2030 წლის შემოდგომაზე მთავრდება, კალენდრის წინააღმდეგობას ხელუხლებლად უცვლელად უძლებს: 1260 და 1290 წლები იომ კიპურს ემთხვევა, 1250 წელი იომ ტერუას აღწევს, მათ შორის ათი შიშისმომგვრელი დღეა და 1335-ე დღე ხანუკას ემთხვევა.

რაც არ შემორჩენილა, არის 2027 წლის წამყვანი, საიდანაც იწყება ამ დათვლა. **დათვლა ბოლოს კალენდრისგან დამოუკიდებელია, დასაწყისში კი - კალენდარზე დამოკიდებული** და ეს არასასიამოვნო, მაგრამ ზუსტი აღწერაა იმისა, თუ სად მდებარეობს ეს წიგნი.

და ახლა დისციპლინა

ზუსტად ამ წერტილშია ასეთი წიგნი სიტყვა „*სასწაულომოქმედის ხმარებისკენ მიმართული*“, მე კი ამას არ ვაპირებ.

კონვერგენცია სასწაული არ არის. ეს არის ის, რასაც ორი მთვარის მზის სისტემა აკეთებს, როდესაც ისინი შემთხვევით ფაზაში ვარდებიან და თქვენ შეგიძლიათ ნახოთ, თუ როგორ აკეთებენ ამას 2025, 2026, 2028 და 2029 წლებში ერთსა და იმავე ცხრილში. ორივე დაახლოებით ერთსა და

იმავე მთვარეს უახლოვდება. წლების უმეტესობაში ისინი ახლოს არიან ერთმანეთთან; ზოგჯერ ინტერკალაცია განსხვავებულად ხდება და ისინი ერთი თვით განსხვავდებიან. ის ფაქტი, რომ 2030 წელი ერთ-ერთი ახლო წელია, არ არის ნიშანი. ეს არითმეტიკაა.

მისი ღირებულება **თავდაცვითია და არა მტკიცებულებითი**. ის არ ადასტურებს თარიღს. ის ხსნის მის მიმართ არსებულ წინააღმდეგობას - და ის წინააღმდეგობა, რომელიც ის ხსნის, ყველაზე ძლიერია, რაც სკეპტიკოსს შემოდგომის თარიღების წინააღმდეგ აქვს.

სულ ესაა მისი მიზანი. ის ღირს მთელი თავის დაწერა, რადგან შენიშვნა პასუხის გაცემას იმსახურებდა და არა იმიტომ, რომ შეთანხმება რაიმეს ამტკიცებს.

თუ გეტყვით, რომ ორი კალენდრის შეთანხმების შანსები ასტრონომიული იყო, იმას გავაკეთებდი, რის წინააღმდეგაც ეს წიგნი დაიწერა. ისინი ხშირად თანხმდებიან. ისინი თანხმდებიან 2030 წელს. ეს საკმარისია და არაფრით მეტი.

რას გვაძლევს მე-14 თავი

- 2025-2030 წლების განმავლობაში ორი კალენდარი, როგორც წესი, ერთი ან ორი დღის განმავლობაში თანხვედრაშია; ისინი არ წარმოადგენენ კონკურენტ სისტემებს, რომლებიც სხვადასხვა წლებს აწარმოებენ. *(პირველი დონე — გამოითვლება და რეპროდუცირებადია ვებგვერდზე.)*
- **2027 წელი ერთადერთი გამოწვევასია**, რომელიც სრული მთვარის თვის გადახრით ხასიათდება — და ეს არის წელი, რომელზეც უახლოესი თარიღია დამოკიდებული. *(გამოთვლის პირველი დონე; დაუცველობა რეალურია და ორჯერ არის მითითებული.)*
- 2030 იომ ტერუას, იომ კიპურის, სუკოტისა და 25 კისლევის **ზუსტი შეთანხმების წელია**. *(პირველი დონე).*
- ამგვარად, 2030 წლის შემოდგომის თარიღები **არ არის დამოკიდებული ამ წიგნის კალენდარზე** და მთლიანად უძლებს კალენდრის წინააღმდეგობას. 2027 წლის წამყვანი კი ამას ვერ გააკეთებს. *(მეორე დონე.)*
- შეთანხმება **სასწაულებრივი არ არის** — ეს არის ის, რასაც ფაზაში მყოფი მთვარის-მზის სისტემები აკეთებენ. მისი ღირებულება იმაში მდგომარეობს, რომ ის უარყოფს წინააღმდეგობას და არა თარიღს ადასტურებს. *(ნათქვამია იმისთვის, რომ წიგნს მეტის*

ნაწილი VI — შეჯიბრებითობა

თავი 15 — ყველაზე მკაცრი წინააღმდეგობები

ვცდილობდი, ყველა შენიშვნას იქვე გამეგო, სადაც ისინი წარმოიშვა, იმის ნაცვლად, რომ ყველა ბოლოსთვის შემენახა, რადგან არგუმენტი, რომელიც სირთულეებს აგვარებს, მკითხველს მის მიმართ უნდობლობისკენ ასწავლის. თუმცა, ზოგიერთი შენიშვნა კონკრეტულ თავს არ ეხება. ისინი მთელ საქმეს ეხება.

აი, ისინი, ყველაზე მკაცრი ფორმით, რაც შემიძლია გადმოვცე. ვეცადე თითოეული მათგანი ისე ჩამომეყალიბებინა, როგორც მისი საუკეთესო დამცველი მოიქცეოდა და არა ისე, როგორც ვინმე ზედმეტად კრიტიკოსი იტყოდა. ორ მათგანზე ჩემი პასუხია, რომ მოწინააღმდეგე მართალია.

1. „არავინ იცის დღე ან საათი“.

თქვენ აკეთებთ ერთადერთ რამეს, რაც იესომ კატეგორიულად აკრძალა. მან თქვა, რომ არავინ იცის - არც ანგელოზებმა, არც ძემ. ვინ ხართ თქვენ? ყველა თაობა თქვენნაირ ადამიანებს შობს და ის ფაქტი, რომ გაქვთ ცხრილი, არ განსხვავდებით 1844 და 1988 წლების დიაგრამების მეორე ადამიანებისგან. ინსტრუქცია იყო დაკვირვება და არა გამოთვლა.

ეს არის წინააღმდეგობა, რომელსაც თითქმის ყველა პირველი წამოჭრის და ზემოთ მოცემული ვერსია უფრო ძლიერია, ვიდრე ის, რასაც ჩვეულებრივ ვისმენ, ამიტომ სერიოზულად მოვეკიდოთ.

სამი რამ ერთდროულად მართალია.

პირველი ის არის, რომ მათეს 24:36 ეხება დღესა და საათს და მე ამას არც ვამტკიცებ. ეს წიგნი ასახელებს თარიღს, რომელიც მიღებულია ტექსტებიდან და ისტორიიდან დასკვნებით, საჯაროდ, ნაჩვენებია დამუშავება და ყველა რიცხვის შემოწმება შესაძლებელია. ეს განსხვავებული ქმედებაა იმის მტკიცებისგან, რომ მითხრეს. მე არასდროს მითქვამს, რომ მითხრეს.

მეორე ის არის, რომ ეს მუხლი სიმართლე იყო მაშინ, როდესაც ის ითქვა.

არავინ იცის, ეს არის განცხადება საქმის მდგომარეობის შესახებ და არა განკარგულება, რომ საქმეების მდგომარეობა მუდმივია. დანიელს უთხრეს, რომ სიტყვები „დაფარული და დაღუპული იყო აღსასრულის ჟამამდე“ - რაც ნიშნავს, რომ ეს სიტყვები მოგვიანებით გახსნას ელის და არა მუდმივს.

მესამე არის ის, რაზეც კამათი ყველაზე რთულია და ის მოწინააღმდეგის მხარესაა. **ადამიანები ზუსტად ამ მსჯელობას იყენებდნენ ორასი წლის განმავლობაში ამ საქმიანობის გასამართლებლად და ყველა ცდებოდა.** ეს არაფერია. ეს ჩემს წინააღმდეგ ძლიერი არგუმენტი და მე თვითონაც ასე ვფიქრობ.

მე ვიტყვდი, რომ სიფხიზლის მცნება არ შეესაბამება დასკვნების არგამოტანის მითითებას. იესომ გაკიცხა ფარისევლები ცის და არა წელიწადის დროის მიხედვით აზროვნების გამო. მან ეკლესიას უთხრა, რომ თუ ეკლესია არ გაიღვიძებდა, ის ქურდით დაესხმებოდა თავს - რაც იმას ნიშნავს, რომ ალტერნატივა ხელმისაწვდომი იყო. სიფხიზლეს აზრი აქვს, თორემ სიტყვას არაფერი აქვს.

წინააღმდეგობა არ იხსნება. მას პასუხობს ადამიანი, რომელმაც იცის, რომ მის წინაშე ყველა იგივეს ფიქრობდა.

2. „ჯერ წელი იპოვე და უკუღმა იმუშავე.“

ბიბლიის, კალკულატორისა და საკმარისი მოტივაციის შემთხვევაში, ნებისმიერს შეუძლია ნებისმიერ წელს მიაღწიოს. თქვენ გაქვთ 390, 40, შვიდი, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, სამი კალენდარი და ოთხი კანდიდატი განკარგულება, რომლებითაც შეგიძლიათ ითამაშოთ. რა თქმა უნდა, რაღაც 2030 წელს ემთხვევა. 2028 წლისთვისაც იპოვიდით რაღაცას.

ეს არის შენიშვნა, რომელსაც ყველაზე მეტად პატივს ვცემ, რადგან სწორედ მას წამოვწევდი და მესამე თავი დასკვნების გამოტანამდე დაიწერა ამ საკითხზე პასუხის გასაცემად.

სამი ტესტი და სამივეს ნებისმიერი სხვა სისტემისთვის გამოვიყენებდი.

პარამეტრები სამიზნისგან დამოუკიდებლად შეირჩა? ეზეკიელის მე-4 თავში 390 და 40-ია. ლევიანების 26-ე თავში შვიდია. ფსალმუნის 90-ე თავში ოთხმოცია. გამოცხადებასა და დანიელში 1260, 1290 და 1335-ია. ამ რიცხვებიდან არცერთი არ ამირჩევია. მე ვირჩევ თითოეული საათის დასაწყისს - სწორედ ამიტომ, მე-6 და მე-7 თავები უმეტესწილად დაწყების თარიღების

დაცვას უთმობს არითმეტიკული აზროვნების ნაცვლად.

რამდენი თავისუფალი პარამეტრია და რამდენად უხეშად? ორი თითო საათზე: წამყვანი და რამდენჯერ გამოიყენება მამრავლი. მეორე ნამდვილი არჩევანია და მესამე თავშიც ასეა ნათქვამი. თუმცა, მამრავლი შვიდია, ამიტომ თითოეული დამატებითი გამოყენება ყველაფერს შვიდით მასშტაბირებას უკეთებს. ისრაელისთვის: მამრავლის არარსებობა იძლევა ძვ.წ. 311 წელს, ერთი იძლევა 2030 წელს, ორი იძლევა 18410 წელს. იუდასთვის: ერთი იძლევა 350-ს, ორი იძლევა 2030 წელს, სამი იძლევა 13790 წელს. **ზუსტად ერთი პარამეტრი თითო საათზე ხვდება ჩანერილ ისტორიაში ნებისმიერ ადგილას.** ეს არ არის ციფერბლატი. ეს არის გადამრთველი ერთი სავარაუდო პოზიციით.

იძლევა თუ არა სისტემა შედეგებს, რისთვისაც არ იყო შექმნილი? ეს ყველაზე ძლიერი გამოცდაა და პასუხია არა. მორგებული სისტემა ზუსტად იმას იძლევა, რისთვისაც იყო მორგებული. ამან დანიელის 1290 და იოანეს 1260 თარიღებს შორის სხვაობის გამო ოცდაათდღიანი განდგომილების ფანჯარა შექმნა - ორი რიცხვი, რომლებიც ექვსი საუკუნის ინტერვალით არის დაწერილი - რაც ემთხვევა მთვარის შეერთებით დადგენილ ორ დღესასწაულის თარიღს შორის არსებულ ხარვეზს. და მან შექმნა ათდღიანი ინტერვალი, რომელიც, როგორც აღმოჩნდა, ებრაულ კალენდარში დანიშნული დროის ერთადერთი ათდღიანი წყვილია. არც ერთი არ იყო მიმართული.

სადაც მოწინააღმდეგე ნამდვილ დარტყმას აღწევს : გენერაციის საათი. ექვსი შესაძლო პარამეტრი, ერთი 2030 წელს იძლევა და სწორედ ამ პარამეტრს ვიყენებ მე. მე-9 თავი ბეჭდავს ბადეს და ამ საათს ბოლოს ახარისხებს. ამ ერთზე ხდება შეწინააღმდეგების წაყენება.

3. „ეზეკიელის მე-4 თავი საათი არ არის.“

ეზეკიელი ალყაში მოქცეულ თაობას მომავალი გადასახლების შესახებ ნიშანს აძლევდა. ამ მონაკვეთში არაფერი მიუთითებს მისი გარდაცვალებიდან ორნახევარი ათასი წლის შემდეგ უკუთვლაზე. თქვენ აიღეთ ძვ.წ. მეექვსე საუკუნის შესახებ შესრულებული წინასწარმეტყველების ნაწილი და წამზომად აქციეთ.

რამდენადაც ეს შესაძლებელია, სწორია და ეს საკინძია, ამიტომ არ დარბილებას ვაპირებ.

ეს მონაკვეთი გადასახლების ნიშანია. მონაკვეთი ასევე რაოდენობრივად განსაზღვრავს — 390 და 40, მკაფიოდ მითითებული გარდაქმნის კოეფიციენტით, *თითოეული წლისთვის თითო დღე*. ღმერთმა არ უთხრა ეზეკიელს, რომ დიდხანს ეძინა იქ. მან მისცა რიცხვები და დაასახელა ერთეული. რიცხვები, რომლებიც ზუსტად, მითითებული გარდაქმნით, დათვლისთვისაა გაცემული; დანიელმა იერემიას სამოცდაათი კაცი იმავე გზით დაითვალა და ილოცა, როდესაც ისინი ამოიწურა.

სინამდვილეში სუსტი წერტილი დათვლა კი არა, ღუბაშია. ის, რომ 390 ძვ. წ. 701 წლის ალყიდან წინ მიიწევს, ხოლო 40 ახ. წ. 70 წლის ალყამდე, ეზეკიელის მარცხენა და მარჯვენა მხარეების მარჯვნიდან მარცხნივ მიმართულების წაკითხვიდან მომდინარეობს. მე-4 თავში ნათლად არის ნათქვამი, რომ მკითხველი, რომელიც მარცხენა და მარჯვენა მხარეს უბრალოდ *ჩრდილოეთად* და *სამხრეთად აღიქვამს*, არაფერს კარგავს ორი სახლის იდენტურობის შესახებ და არც საათს იძენს - და რომ ამ წაკითხვისას ამ წიგნს დაწყების თარიღები არ აქვს.

მე ამ კითხვას იმის გამო ვიცავ, რასაც ის შემდგომში იძლევა და მეოთხე თავი აღიარებს, რომ ეს შედეგით არის განპირობებული და არა თავისთავად ცხადია. **ეს წიგნში ყველაზე დიდი დამოკიდებულებაა და ინტერპრეტაციას წარმოადგენს.**

4. „ლევიანების 26-ე თავი ნიშნავს სიმძიმეს და არა ხანგრძლივობას.“

შვიდჯერადი სიტყვა იდიომია. დაბადების 4:15 არ არის არითმეტიკა. თქვენ ებრაული გამაძლიერებელი გამრავლების ნიშნად გადააქციეთ, რადგან გამრავლება სასურველ შედეგს გაძლევთ და კომენტატორების უმეტესობა მას ჩემსავით კითხულობს.

უმრავლესობა ასე კითხულობს ამას და მე-5 თავი ამას ამ სიტყვებით ამბობს და არა დაჭერას ელოდება.

ის, რასაც მე-5 თავი უმრავლესობაზე უფრო ვიწროდ ამტკიცებს, *არასწორია*. საქმე იმაშია, რომ **სიმძიმე არ არის გაზომვადი სიდიდე** - არ არსებობს ერთეული, რომელშიც ერთი შიმშილი შვიდჯერ მეტია მეორეზე - მაშინ როცა ხანგრძლივობას მხოლოდ ერთი აქვს. სასჯელი დროთა განმავლობაში გამოიყენება, ამიტომ მას ორი განზომილება აქვს: რამდენად მკაცრი და რამდენი ხანგრძლივობის, და *სასჯელის შვიდჯერ მეტი* არის ორივეს ჯამური მნიშვნელობის მტკიცება. ამ ორი განზომილებიდან მხოლოდ ერთს შეუძლია შვიდის შემოწმებადი

კოეფიციენტის ქონა.

ეს ქმნის განშტოებას კომფორტული გასასვლელის გარეშე. ან *შვიდი ჯერადობა* რაოდენობრივია, ამ შემთხვევაში ის დროითი განზომილებით ჯამბეა დამოკიდებული, ან ეს არის სუფთა იდიომა სისრულის აღსანიშნავად, ამ შემთხვევაში ის არაფერს ამრავლებს და ოთხი ესკალაცია ხაზგასმას წარმოადგენს და არა კიბეს.

და არ მჭირდება სიმკაცრე, რომ მცდარი იყოს. მჭირდება ხანგრძლივობა. მკითხველი, რომელიც დარწმუნებულია, რომ ლევანების 26-ე თავი სიმკაცრეს ეხება, შეიძლება სრულიად მართალი იყოს და ეს წიგნი მაინც აქტუალურია; ის აღწერდა იმ განზომილებას, რომელსაც მე არ ვითვალისწინებ.

(მე-5 თავში ასევე მოკლედ არის მოცემული მკაცრი ინტერპრეტაციის საწინააღმდეგო არგუმენტი, რომლის დაბეჭდვაზეც უარს ვამბობ, რადგან ის არ მუშაობს. თუ გსურთ იცოდეთ, რას აკეთებს ეს წიგნი მისთვის მიმზიდველი არგუმენტით, აი, სად უნდა მოძებნოთ.)

5. „თქვენი კალენდარი გამოგონილია.“

თქვენ უარყოფთ ებრაული სამყაროს მიერ თექვსმეტი საუკუნის განმავლობაში შენარჩუნებულ კალენდარს ასტრონომიული ცხრილებით გამოთვლილი კალენდრის სასარგებლოდ და შემდეგ აცხადებთ, რომ თქვენი თარიღები დღესასწაულებს ემთხვევა. ისინი თქვენს დღესასწაულებს ემთხვევა. მაჩვენეთ თარიღი, რომელიც შენს მიერ არჩეულ კალენდარს შემორჩა.

სამართლიანია და ეს სწორი გამოწვევაა. მე-14 თავი ამ კითხვაზე პასუხის გასაცემად არსებობს.

2030 წლის შემოდგომის თარიღები სრულად ემთხვევა ამ თარიღს.

ორივე კალენდარი — როგორც ამ წიგნში მოცემული დაკვირვებითი, ასევე ფიქსირებული რაბინული — იომ ტერუას 2030 წლის 28 სექტემბერს, იომ კიპურს 2030 წლის 7 ოქტომბერს, სუკოტს 12 ოქტომბერს, ხოლო 25 კისლევს 21 დეკემბერს ათავსებს. მკითხველი, რომელიც მე-2 თავს მთლიანად უარყოფს, მაინც ყველა მათგანზე ჩერდება. ბოლო კალენდრის მიხედვით კალენდრის მნიშვნელობა არ აქვს.

2027 წლის წამყვანი მას აღარ შემორჩა. 2027 წელს, და მხოლოდ 2027 წელს, იმ ექვსი წლის განმავლობაში, რომელიც მე შევამოწმე, ორი

კალენდარი სრული მთვარის თვის განმავლობაში განსხვავდება, რადგან ფიქსირებული კალენდარი ადარ II-ს ჩასმით, ხოლო ბუნიობის წესი - არა. რაბინული გათვლებით, 2027 წლის 27-28 მარტი საერთოდ არ არის დღესასწაული.

ამგვარად, პოზიცია გაყოფილია. **დანიშნულების ადგილი კალენდრისგან დამოუკიდებელია; სანყისი ქვემეხი კი - არა.** ეს ნათქვამია მე-2 თავში, კვლავ მე-14 თავში და კვლავ აქ, რადგან ეს არის ის, რაც, სავარაუდოდ, სიმართლეა და არასასურველი.

6. „თარიღის ყველა დამდგენი ცდებოდა.“

მილერი. რასელი. უისენანტი. კემპინგი. თითოეულ მათგანს ჰქონდა წმინდა წერილი, არითმეტიკა და გულწრფელობა. ყველას ჰყავდა მიმდევრები, რომლებმაც სახლები გაყიდეს. ამ საქმიანობაზე საბაზისო განაკვეთი ნულია და თქვენ არ მომეცით არანაირი საფუძველი, რომ ვიფიქრო, რომ გამონაკლისი ხართ.

საბაზისო ტარიფი რეალურია და მასზე გულუბრყვილოდ არ ვიქცევი.

ჩვეულებრივი პასუხი — *ცხრა გოგონამ უარი თქვა, ამიტომ მეათე გოგონამ შეიძლება თქვას კი* — არგუმენტის არასწორ ვერსიაზე პასუხია. კარგი ვერსია ლოგიკური მტკიცება არ არის; ეს სტატისტიკურია და სტატისტიკური არგუმენტები არ უარყოფილა იმიტომ, რომ ისინი დედუქციური არ არის. **წარუმატებლობის ძალიან ხანგრძლივი სერია მტკიცებულებაა და ეს ჩემს წინააღმდეგ მტკიცებულებაა.**

ის, რისი შეთავაზებაც შემიძლია, არ არის იმის მიზეზი, რომ ვიფიქრო, რომ განსაკუთრებული ვარ. ეს წარუმატებლობის სხვა გზაა.

ამ სიაში შემავალი ყველა სახელის დაჯერება ითხოვდა. ეს წიგნი კი გადამოწმებას ითხოვდა. მასში შემავალი ყველა რიცხვი რეპროდუცირებადია მითითებული შეყვანიდან დადგენილი წესების მიხედვით; ვებგვერდი ხელახლა ითვლის და აფიქსირებს წარუმატებლობებს; Explorer გვერდი საშუალებას აძლევს მტრულად განწყობილ მკითხველს შეცვალოს ნებისმიერი ვარაუდი და უყუროს დასკვნის სვლას. მე დავბეჭდე ბადე, რომელიც თაობის საათს ართულებს, ესკალაცია, რომელმაც ჩემივე არგუმენტი გააქარწყლა, წამყვანის შეცდომა, რომელმაც იუდას საათი 1990-ზე დადო და ორმოცდაორნიშნა რიცხვი, რომლის გამოყენებაზეც უარი ვთქვი.

თუ ეს წიგნი არასწორია, **მისი მცდარი მტკიცების მექანიზმი წიგნშია.**
ეს არ არის სიმართლის მტკიცება. ეს ერთადერთია, რისი შეთავაზებაც
ღირს.

7. „თქვენი ოთხი საათი დამოუკიდებელი არ არის.“

*ისრაელი და იუდა ორივე ებრაელის მე-4 და ლევიალების 26-ე თავიდან
მომდინარეობს და ერთნაირი ინტერპრეტაციის სვლებს საჭიროებს. იუდაც
და თქვენი საიუბილეო საათიც ჩვენი წელთაღრიცხვით 30 წლიდან იწყება.
თქვენი კონვერგენცია ერთი ჩარჩოა, რომელიც საკუთარ თავს ეთანხმება.*

**მართალი ხარ და მეც ეს შენამდე ვთქვი. მე-9 თავი ყველა საათს
ამოწმებს საერთო წყაროების, საერთო წამყვანებისა და საერთო
ინტერპრეტაციული სვლების აღმოსაჩენად და სწორედ ამ დასკვნამდე
მიგვიყვანს.** წიგნიდან ფრაზა „*ოთხი დამოუკიდებელი საათი*“ ამოვიღე .

შემორჩენილი უფრო მცირე ნაწილია: ერთი ჩარჩო, ორჯერ გამოყენებული
თითქმის საერთო მონაცემების გარეშე — 390 40-ის წინააღმდეგ, ღუბები
შვიდი საუკუნის დაშორებით, ერთი გამრავლება ორის წინააღმდეგ —
რომლებიც ერთსა და იმავე წელს ორჯერ ემთხვევა. ეს არის ჩარჩოს
თანმიმდევრულობის შემოწმება და არა ფაქტის ორი მოწმის. მე-7 თავში
ნაჩვენებია, თუ რამდენად ადვილად იძლევა ეს ჩარჩო 1990 ან 2420
რიცხვს, როდესაც ღუბა მოძრაობს, ამიტომ შემოწმება არ არის
ტრივიალური.

ნაკლები, ვიდრე ჩანდა. არაფერი.

8. „უმცირესობათა ქრონოლოგიას იყენებ, როცა ეს შენთვის მოსახერხებელია.“

*ტიბერიუსის მეთხუთმეტე წლის უმრავლესობით გამოთვლა გვაძლევს 28
ან 29 წელს და ჯვარცმას დაახლოებით 33 წელს. თქვენ იყენებთ
უმცირესობის თანარეგენტობის გამოთვლას, რომელიც გვაძლევს 26 და 30
წლებს - ერთადერთ ციფრებს, რომლებიც თქვენს დროს აახლოებს. იოანეს
სახარებაში მოცემული თქვენი ოთხი პასეჟი მოითხოვს 5:1-ის წაკითხვას,
როგორც პასეჟი, მაშინ როდესაც ბერძნულად მხოლოდ „დღესასწაულია“
ნათქვამი.*

ორივე მართალია, ორივე გამჟღავნდა მე-7 და კვლავ მე-8 თავებში.

თუ ჯვარცმა ჩვენი წელთაღრიცხვით 33 წელს მოხდა, იუდას ორმოცი წელი 73 წლამდე გრძელდება — არა იერუსალიმის პასექის აღყა, არამედ მასადას დაცემა — და **იუდას საათი არ იხურება**. იუბილეს საათი მასთან ერთად მოძრაობს, რადგან ის ღუზას იზიარებს.

ისრაელის საათი ხელუხლებელი დარჩა. ის ძვ. წ. 701 წლით თარიღდება და არანაირ ახალი აღთქმის ქრონოლოგიას არ ეყრდნობა.

ამგვარად: ორი ყველაზე ძლიერი საათიდან ერთი სადავო პირველი საუკუნის თარიღზე დგას, მეორე კი არა და ისინი ერთსა და იმავე წელს ჯდებათ. ეს გარკვეულწილად ღირს. არ ღირს იმის პრეტენზია, რომ სადავო საათი უკვე დაფიქსირებულია.

რა დარჩა

რვა წინააღმდეგობა. ორ მათგანზე — საათების დამოუკიდებლობასა და თაობის საათის ექვსუჯრედიან ბადეზე — მოწინააღმდეგე უბრალოდ მართალია და წიგნშიც ასეა ნათქვამი. დანარჩენზე მე გავეცი საუკეთესო პასუხი, რაც კი მქონდა და მოვნიშნე, სად ამოიწურა.

თუ აქამდე წაიკითხეთ და ვერ დარწმუნდით, ალტერნატივას ამას მირჩევნია. ასეთი წიგნისთვის ყველაზე ცუდი შედეგი ის არის, რომ მკითხველი დაიჯერებს მას, რადგან ავტორი თავდაჯერებულად ჟღერდა.

ამის ნაცვლად, მე ამას გთხოვდით. დასკვნას ჩემს ავტორიტეტზე ნუ მიიღებთ. გამოიყენეთ მეთოდი: დათვლამდე ჩამოაყალიბეთ თქვენი წესები, საკუთარ ტექსტში მონიშნეთ თქვენი ყველაზე სუსტი რგოლები და დაუშვით, რომ თქვენთვის სასურველი რიცხვი არასწორი იყოს. თუ ამ თავებთან ერთად ამას გააკეთებთ და მთელი წიგნი ჩაიშალა, წიგნის დაწერა მაინც ღირდა და მე მსურს თქვენგან მოვისმინო.

info@purelife2030.com

purelife2030.com/the-numbers.html

დანართები

დანართი A — ძირითადი ვადები

ამ წიგნში აღწერილი ყველა თარიღის მიხედვით, ძვ.წ. 701 წლიდან 2030 წლის 21 დეკემბრამდე, ებრაული თარიღები რაბინულია და გამოითვალა და არა გადაინერა. იარუსების იარლიყები ახსნილია მე-3 თავში. აქ თითოეულ რიგს თავისი თავი მოჰყვება.

#	თარიღი	ებრაული ლონისძიება თარიღი	საათი	წმინდა წერილი	იარუსი
1	ძვ.წ. წელი	722	სამარიის დაცემა; ისრაელის სახლის მიერ აღსასახლება	2 მეფეთა 17:5-2 · ისტორიული 6	
2	ძვ.წ. წელი	701	სინახერიბის მიერ ისრაელი იერუსალიმის ალყა წარუმატებელი აღმოჩნდა — ისრაელის 390 წლის დასაწყისი	ეზეკ. 4:5; 2 კგ 19	3 · ინტერპრეტაცია
3	ძვ.წ. წელი	458	არტაქსერქსე I-ის დანიელი განკარგულებები 9 რესტავრაცია იერუსალიმის (ებრა 7)	ებრა 7; დან. 9:25	2 · ისტორიული
4	ძვ.წ. წელი	409	პირველი 7-ის დანიელი დასასრული 9 კვირები (49 წელი) — იერუსალიმის აღდგენა	დან. 9:25	1 · არითმეტიკა
5	ძვ.წ. წელი	311	ისრაელის 390 ისრაელი წელი იწურება. მონანიება არ არსებობს. წინადადება გამრავლებული შვიდზე.	ლევიანები 26:18, 21, 24, 28	1 · არითმეტიკა
6	ახ. წ.	26	იესომ მოინათლა	დანიელი ლკ. 3:1,21-23; 3	

	წელი (ტევეტი 1)	— 69-ე კვირის ბოლოს; იწყება 70- ე კვირა	9	დან. 9:25	ინტერპრეტაცია	
7	5 აპრილი ახ. წ. 30	ჯვარცმა — პასექი,	იუდა / დანიელი 9	დან. 9:26-27; 1 კორინთელთა 5:7	3 · ინტერპრეტაცია	
#	თარიღი	ებრაულ ი თარიღი	ლონისძიება	საათი	წმინდა წერილი	იარუსი
			70-ე კვირის შუა პერიოდში. იუდას 40 წელი იწყება.			
8	24 მაისი ახ. წ. 30 წელი		სულთმოფენობა — სულიწმინდის გადმოღვრა; ეკლესიის ხანის დასაწყისი	მესია	საქმეები 2	3 · ინტერპრეტაცია
9	პასექი, 70 წ. (~აპრილის შუა რიცხვები)		იერუსალიმის საბოლოო აღყა იწყება — იუდას 40 წელი იწურება. მონანიება არ არსებობს.	იუდა	ლუკ. 21:20	2 · ისტორიული
10	9-10 ავ. 70 წ. (~4 წ.) აგვისტო)		ტაძარი დამწვარია	იუდა	მათე 24:2	2 · ისტორიული
11	ახ. წ. 350 წელი		იუდას პირველი გაორმაგებული სასჯელი (280 წელი) იწურება. მონანიება კვლავ არ ხდება.	იუდა	ლევიანები 26:24,28	1 · არითმეტიკა
12	14 მაისი 1948 წელი		ისრაელი ხელახლა დაიბადა, როგორც ერი	თაობა	მათე 24:32- 34	2 · ისტორიული
13	23 იანვარი 1950 წელი		ქნესეთი იერუსალიმს	თაობა	ფსალმ. 90:10; მთ.	3 · ინტერპრეტაცია

დედაქალაქად
აცხადებს
— 60-დან 2-მდე

24:34

14 7
ოქტომბერ
ი
2023 წელი

ჰამასის თავდასხმა მარკერი —
ისრაელზე - შეშინი
აცერეთი

2 · ისტორიული

15 27 მარტი
2027
(შაბათი)

ადარი 2 განადგურების
18, სიბილწე
5787 — საზიზღრობა არის
დაყენება

გასაჭირი დან. 12:11; 2 4 ·
ხუთშაბათი 2 წინასწარმეტყვე
ლური

#	თარიღი	ებრაული		საათი	წმინდა წერილი	
		თარიღი	ლონისძიება		წერილი	იარუსი
16	28 მარტი 2027 წელი (მზე)	ადარი 2 19, 5787	1290-იანი წლების პირველი დღე · განდგომილების 30 დღე იწყება	გასაჭირი	დან. 12:11	4 წინასწარმეტყველ ური
17	26 აპრილი 2027 წელი (ორშ)	ნისან 19, 5787	30-ე დღე — განდგომილება მთავრდება	გასაჭირი	2 თეს. 2:3	1 · არითმეტიკა
18	27 აპრილი 2027 წელი (სამშაბათი)	ნისან 20, 5787	გვიანი წვიმები მოდის — დღე 1 1260 და 1335 წლების	გასაჭირი	გამოცხ. 11:3;4 დან. 12:12	წინასწარმეტყველ ური
19	15 აპრილი 2030 წელი (ორშ)	ნისან 12, 5790	პასეჟი (პესახი), M2030 კალენდარი პირველი თვის 14 რიცხვი	ვადის გასვლის -თარიღი	ლევიანები 23:54	წინასწარმეტყველ ური
20	24 აპრილი 2030 წელი (ოთხშაბათი)	ნისან 21, 5790	სასჯელების ვადა ინურება — 21 ნისანი, უფუარობის ბოლო დღე. ხუთი თვე იწყება.	ვადის გასვლის თარიღი	გამოცხ. 9:5	4 წინასწარმეტყველ ური
21	27 სექტემბერი 2030 წელი (პარ)	ელული 29, 5790	იომ ტერუა — 1250-ე დღე. აღდგომა, აღტაცება, დაბრუნება. დღეები შემოკლებულია.	დაბრუნება	ლევ. 23:24; მთ. 4 24:22; ეს. 26:19-21	წინასწარმეტყველ ური
22	7 ოქტომბერი 2030 წელი (ორშ)	ტიშრეი 10, 5791	იომ კიპური — დღე 1260 და 1290 დღე ორივე მთავრდება. ათი დღე რისხვის დასასრული.	დაბრუნება	ლევიანები 23:27; დან. 12:11	4 წინასწარმეტყველ ური

23	11 ოქტომბერი 2030 (პარასკევი)	ტიშრე 14, 5791 ებრაული	კარვების დღესასწაული იწყება — ის	დაბრუნება	ლევიალები 23:34; ზაქარია 14:16	4 წინასწარმეტყველ ური
#	თარიღი	თარიღი	ლონისძიება	საათი	წმინდა წერილი	იარუსი
ათასწლოვანი სამეფო						
24	21 დეკემბერი 2030 (შაბათი)	კისლევი 25, 5791	დღე 1335 — „კურთხეულია იგი“ ვინ ელოდება.“ ჰანუკა: ის ტადარი ხელახლა მიძღვნილი.	დაბრუნება	დან. 12:12	4 წინასწარმეტყველ რი

წლის ინტერვალები გამოითვლება ასტრონომიული წელიწადის ნუმერაციით (ძვ.წ. 701 = -700), რაც გამოტოვებული წულის სტრუქტურულად არასწორად დასმას შეუძლებელს ხდის. ბოლოს გადაიყვანეთ უკან: დადებითი შედეგია AD; 0 ან ნაკლები შედეგი არის (1 – n) BC.

#	რას ადგენს ის	დაწყობერაცია	წლებიშედეგ	იკითხე წესი	
	ება	ი	ბა	როგორ	
				ც	
1	ისრაელი: თავდაპირველ ი სასჯელი ინურება	-700 ძვ.წ. 701 წელი + 390	390 -310	ძვ.წ. 311 წელი	ეზეკიელი 4:5 — 390 დღე, თითო დღე ერთი წლის ტოლი (ეზეკიელი 4:6).
2	ისრაელი: სასჯელი გამრავლებულ ი შვიდზე	-700 ძვ.წ. 701 + (390 x 7)	2730 2030	წელი წელი	2030 ლევიანები 26:18,21,24,28 — „შვიდჯერ მეტს“. ალყიდან წინ მიიწევდა, რაც ისრაელისთვის მისი სამსჯავროს (ეზეკიელის მარცხენა მხარეს) დასაწყისი იყო. იხილეთ მე-7

თავი.

3	იუდა: თავდაპირველი სასჯელი ინურება	30	ახ. წ. 30 წელი + 40	40	70	70 წ. ახ. წ.	ეზეკიელი 4:6 — 40 დღე, თითო დღე ერთი წლის ტოლი. ჯვარცმა იერუსალიმის ალყაში.
4	იუდა: პირველი გამრავლება	70	70+ წ.წ. (40 x 7)	280	350	350 წ.	ლევიანები 26 — პირველი ესკალაცია. $40 \times 7 = 280$, მსახურობდა 70 წლის ალყიდან წინ.
5	იუდა: მეორე გამრავლება	70	70+ წ.წ. (40 x 7 x 7)	1960 წელი	2030 წელი	2030 წელი	ლევიანები 26 — მეორე ესკალაცია. $40 \times 7^2 = 1960$. არა „280 x 7“ — შვიდის კვადრეტი არის ქულა. მოწოდებული წინ ალყიდან, რომელიც
#	რას ის	ადგენს დაწყება	ოპერაცია	წლები	შედეგ წელი	იკითხე ბა როგორ წესი	
							რადგან იუდა თავის ვადას (ეზეკიელის მარჯვენა მხარეს) ამთავრებს. იხილეთ მე-7 თავი.
6	ჯვარცმა 2000 წელი (40 იუბილე)	+30	ახ. წ. 30+ 2000 წელი	2000 წელი	2030 წელი	2030 წელი	ოსია 6:2; 2 პეტრე 3:8. ორმოცი წლის იუბილე.
7	იერუსალიმი დან აღდგენილი თაობა	1950 წელი	1950 + 80	80	2030 წელი	2030 წელი	ფსალმუნი 90:10 (80 წელი); მათე 24:34. ქნესეთი 1950 წლის 23 იანვრის ხმის მიცემა, 60 2-მდე.
8	დანიელი პირველი	9:-457	ძვ.წ. +	45849	-408	ძვ.წ. 409	დანიელი 9:25 — შვიდი კვირა, რომელიც

	შვიდი კვირა	49			წელი	წელიწადს შეადგენს.
9	დანიელი 9:-457 სამოცდაცხრ ა კვირა მესიამდე	ძვ.წ. 458483 + 483	26	26	წ.დანიელი 9:25 — (7 + ახ. წ. 62) x 7 = 483 წელი.	
10	ისრაელის ხელახლა დაბადება + თაობა (წინააღმდეგ ობა)	1948 1948 + 80 80 წელი	2028	2028	განზრახ ნაჩვენებია. წელი 1948 წელი 2030 წელს არ ნიშნავს — სწორედ ამიტომ იყენებს წიგნში 1950 წელს ქალაქის აღდგენა.	

დანართი C — დღის რაოდენობა

ყველა რიცხვი **მოიცავს ორივე საბოლოო წერტილს** : პირველი დღე არის დაწყების თარიღი. timeanddate.com-ზე ამის რეპროდუცირებისთვის, მონიშნეთ *დასრულების თარიღის ჩართვა გამოთვლაში* — ყოველ ჯერზე, ყოველ ჯერზე.

რაოდ წმინდა ენობაწერილი	-დან	დაწყება არის	მდე	დასასრული არის	ებრაული (დასასრუ ლი)
1290 დანიელი წელი 12:11	28 მარტი 2027 წელი	პირველი ნაყოფი - განადგურების სიბილწე	7 ოქტო მბერი 2030 წელი	იომ კიპური — 10 ტიშრი	10 ტიშრი 5791
30 2 თეს. 2:3	28 მარტი 2027 წელი	განდგომილება იწყება	26 აპრი ლი 2027 წელი	განდგომილება მთავრდება	ნისან 19, 5787
1260 გამოცხ. წელი 11:3; 12:6	27 აპრილი 2027 წელი	უკანასკნელი წვიმები — მეორე უფუარი პურის ბოლო დღე	7 ოქტო მბერი 2030 წელი	იომ კიპური — 10 ტიშრი	10 ტიშრი 5791
1250 მათე	27	უკანასკნელი	27	იომ ტერუა -	ელული

24:22	აპრილი 2027 წელი	წვიმები — მოწმეების გაძლიერება	სექტე მბერი 2030 წელი	დღეების ათით შემოკლება	29, 5790	
რაოდ ენობა	წმინდა წერილი	-დან	დაწყება არის	მდე	დასასრული არის (დასასრუ ლი)	
1335 წელი	დანიელი 12:12	27 აპრილი 2027 წელი	უკანასკნელი წვიმები „კურთხეულია ის“ ვინ ელოდება“	21 დეკემბ ერი 2030 წელი	ხანუკა — 25 კისლევი, ტაძრის ხელახლა კურთხევა	კისლევი 25, 5791
2558	მარკერი	7 ოქტომბ ერი 2023 წელი	ჰამასის თავდასხმა შემინი აცერეტი	7 ოქტომბ ერი 2030 წელი	იომ კიპური შვიდი წელი დღემდე	ტიშრეი 10, 5791
157	გამოცხ. 9:5	24 აპრილი 2030 წელი	21 ნისანი (რაბინული) — სასჯელის ვადა ინურება; ხუთი თვე დაწყება	27 სექტემ ბერი 2030 წელი	იომ ტერუა კარი იხურება	ელული 29, 5790

მიღებულია: $1290 - 1260 = 30$, და ორი წამყვანი 30 დღიანი ინტერვალით გამოირჩევა. $1260 - 1250 = 10$, და იომ ტერუა და იომ კიპური 10 დღიანი ინტერვალით გამოირჩევა. არცერთი ურთიერთობა არ იყო შემუშავებული. იხილეთ მე-12 თავი.

დანართი D — დღესასწაულების კალენდარი 2025-2030, ორივე ანგარიშსწორება

დაკვირვების თარიღები მოცემულია „მესია 2030“ პროექტის გამოქვეყნებულ კალენდარში (ბუნიობა პლუს მთვარის შეერთება, იერუსალიმის დრო). რაბინული თარიღები აქ გამოითვალა. ყველა თარიღი მოცემულია **დღისით** ; თითოეული დღესასწაული იწყება წინა საღამოს მზის ჩასვლით. იხილეთ მე-2 და მე-14 თავები.

წელი ნადიმი	დაკვირვებითი	რაბინული	უფსკრ ული
2025 პასექი (მე-14, პირველი თვე) წელი	2025 წლის აპრილი	122025 წლის აპრილი	12იმავე დღეს
2025 უფუარობის პური იწყება (15)	2025 წლის	132025 წლის	13იმავე

ნელი		აპრილი	აპრილი	დღეს
2025 წელი	პირველი ნაყოფი	2025 წლის აპრილი	20—	არ არის ხელში საწვდომი
2025 წელი	შავუოტი / კვირები	2025 წლის ივნისი	9—	არ არის ხელში საწვდომი
2025 წელი	იომ ტერუა / საყვირი (1 ტიშრი)	2025 წლის სექტემბერი	22	2025 წლის სექტემბერი 231 დღე
2025 წელი	იომ კიპური / გამოსყიდვა (10 ტიშრი)	2025 წლის ოქტომბერი	12	2025 წლის ოქტომბერი 21 დღე
2025 წელი	სუკოტი / კარვების დასაწყისი	2025 წლის ოქტომბერი	62	2025 წლის ოქტომბერი 71 დღე
2026 წელი	პასეჟი (მე-14, პირველი თვე)	2026 წლის აპრილი	22	2026 წლის აპრილი 11 დღე
2026 წელი	უფუარობის პური იწყება (15)	2026 წლის აპრილი	32	2026 წლის აპრილი 21 დღე
2026 წელი	პირველი ნაყოფი	2026 წლის აპრილი	5—	არ არის ხელში საწვდომი
2026 წელი	შავუოტი / კვირები	2026 წლის მაისი	25—	არ არის ხელში საწვდომი
2026 წელი	იომ ტერუა / საყვირი (1 ტიშრი)	2026 წლის სექტემბერი	13	2026 წლის სექტემბერი 121 დღე
2026 წელი	იომ კიპური / გამოსყიდვა (10 ტიშრი)	2026 წლის სექტემბერი	22	2026 წლის სექტემბერი 211 დღე
2026 წელი	სუკოტი / კარვების დასაწყისი	2026 წლის სექტემბერი	27	2026 წლის სექტემბერი 261 დღე
2027 წელი	პასეჟი (მე-14, პირველი თვე)	2027 წლის მარტი	22	2027 წლის აპრილი 2130 დღე
2027 წელი	უფუარობის პური იწყება (15)	2027 წლის მარტი	23	2027 წლის აპრილი 2230 დღე
ნელი	ნადიმი	დაკვირვებითი	რაბინული	უფსკრული
2027 წელი	პირველი ნაყოფი	2027 წლის	28—	არ

წელი		მარტი		არის ხელში საწვდ ომი
2027 წელი	მეორე პასეჟი (მე-14, მე-2 თვე)	2027 წლის აპრილი	2027 წლის მაისი	2131 დღე
2027 წელი	მე-2 უფუარი პური მთავრდება (21-ე)	2027 წლის აპრილი	272027 წლის მაისი	2831 დღე
2027 წელი	შავუოთი / კვირები	2027 წლის მაისი	17—	არ არის ხელში საწვდ ომი
2027 წელი	იომ ტერუა / საყვირი (1 ტიშრი)	2027 წლის სექტემბერი	12027 წლის ოქტომბერი	231 დღე
2027 წელი	იომ კიპური / გამოსყიდვა (10 ტიშრი)	2027 წლის სექტემბერი	102027 წლის ოქტომბერი	1131 დღე
2027 წელი	სუკოტი / კარვების დასაწყისი	2027 წლის სექტემბერი	152027 წლის ოქტომბერი	1631 დღე
2028 წელი	პასეჟი (მე-14, პირველი თვე)	2028 წლის აპრილი	92028 წლის აპრილი	101 დღე
2028 წელი	უფუარობის პური იწყება (15)	2028 წლის აპრილი	102028 წლის აპრილი	111 დღე
2028 წელი	პირველი ნაყოფი	2028 წლის აპრილი	15—	არ არის ხელში საწვდ ომი
2028 წელი	შავუოთი / კვირები	2028 წლის ივნისი	4—	არ არის ხელში საწვდ ომი
2028 წელი	იომ ტერუა / საყვირი (1 ტიშრი)	2028 წლის სექტემბერი	192028 წლის სექტემბერი	212 დღე
2028 წელი	იომ კიპური / გამოსყიდვა (10 ტიშრი)	2028 წლის სექტემბერი	282028 წლის სექტემბერი	302 დღე
2028 წელი	სუკოტი / კარვების დასაწყისი	2028 წლის ოქტომბერი	32028 წლის ოქტომბერი	52 დღე
2029 წელი	პასეჟი (მე-14, პირველი თვე)	2029 წლის მარტი	282029 წლის მარტი	302 დღე
2029 წელი	უფუარობის პური იწყება (15)	2029 წლის მარტი	292029 წლის მარტი	312 დღე
2029 წელი	პირველი ნაყოფი	2029 წლის	1—	არ

წელი	აპრილი	არის ხელში საწვდ ომი
2029 წელი შავუოთი / კვირები	2029 წლის 21— მაისი	არ არის ხელში საწვდ ომი
2029 წელი იომ ტერუა / საყვირი (1 ტიშრი)	2029 წლის 9 სექტემბერი	2029 წლის 101 დღე სექტემბერი
2029 წელი იომ კიპური / გამოსყიდვა (10 ტიშრი)	2029 წლის 18 სექტემბერი	2029 წლის 191 დღე სექტემბერი
2029 წელი სუკოტი / კარვების დასაწყისი	2029 წლის 23 სექტემბერი	2029 წლის 241 დღე სექტემბერი
2030 წელი პასეჟი (მე-14, პირველი თვე)	2030 წლის 16 აპრილი	2030 წლის 171 დღე აპრილი
2030 წელი უფუარობის პური იწყება (15)	2030 წლის 17 აპრილი	2030 წლის 181 დღე აპრილი
2030 წელი უფუარი პური მთავრდება (21-ე)	2030 წლის 23 აპრილი	2030 წლის 241 დღე აპრილი
2030 წელი პირველი ნაყოფი	2030 წლის 21— აპრილი	არ არის ხელში საწვდ ომი
2030 წელი შავუოთი / კვირები	2030 წლის 10— ივნისი	არ არის ხელში საწვდ ომი
2030 წელი იომ ტერუა / საყვირი (1 ტიშრი)	2030 წლის 28 სექტემბერი	2030 წლის 28 სექტემბერი
2030 წელი იომ კიპური / გამოსყიდვა (10 ტიშრი)	2030 წლის 7 ოქტომბერი	2030 წლის 7 ოქტომბერი
2030 წელი სუკოტი / კარვების დასაწყისი	2030 წლის 12 ოქტომბერი	2030 წლის 12 ოქტომბერი
2030 წელი ჰანუკას მე-8 დღე (1335 წელი მთავრდება)	2030 წლის 21 დეკემბერი	2030 წლის 21 დეკემბერი

დანართი E — ქრონოლოგიური შენიშვნები

კრიტიკოსს შეუძლია შეტევა მიაქციოს ყველა წამყვანს, მისი სამეცნიერო დიაპაზონისა და გაკეთებული არჩევანის მიზეზის გათვალისწინებით.

სინახერიბის წარუმატებელი აღყა — ამ წიგნში გამოყენებულია ძვ. წ. 701
წელი . ალტერნატივები: უდავო.

დაფიქსირებულია ასურეთის ეპონიმით, სინახერიბის პრიზმით და მეფეთა 2-ე თავებით 18-19. იერუსალიმის ალყა ჩაიშალა: ასურეთის საკუთარი ანალები ამბობს, რომ ხიზკიაჰუ „გალიაში გამოკეტილი ჩიტივით“ იყო გამოკეტილი, მაგრამ არასდროს აცხადებენ, რომ ქალაქი დაეცა.

მყარი. უმცირესობა (შეა) მეორე ლაშქრობას გვთავაზობს დაახლ. ძვ. წ. 688-686 წლებში; უმრავლესობა ერთ ლაშქრობას 701 წელს მართავს.

სამარიის დაცემა — ეს წიგნი იყენებს ძვ.წ. 722 წელს (მხოლოდ კონტექსტი) . ალტერნატივები: ძვ.წ. 720 (სარგონ II).

2 მეფეთა 17:5-6 და ბაბილონური წყაროები სალმანასარ V-ს სამწლიანი ალყის დასრულების მიზეზად მოიხსენიებენ.

დაახლ. 722 წელი. სარგონ II პირად დამსახურებას ირწმუნება; მეცნიერები მის დაპყრობას ან აჯანყების ჩახშობას 720 წლით ათარიღებენ.

არ გამოიყენება არცერთ გაანგარიშებაში. ჩამოთვლილია ისე, რომ არავინ იფიქროს, რომ მასზე ჩუმად დაყრდნობილი იყო. იხილეთ მე-6 თავი.

არტაქსერქსეს განკარგულება ებრაასადმი — ამ წიგნში გამოყენებულია ძვ. წ. 458 წელი . ალტერნატივები: ძვ. წ. 457 წელი.

ძვ. წ. 458 წელი მოჰყვება ნისანის თარიღზე დაფუძნებულ სპარსული მეფობის აღრიცხვას ძვ. წ. 465/464 წლების ასვლიდან. ძვ. წ. 457 წელი მოჰყვება ასვლის წლის აღრიცხვას, ებრაული ტიშრის სამოქალაქო კალენდრისა და დაახლოებით 7-თვიანი არტაბანის შუალედური პერიოდის გათვალისწინებით. ორივე დასაბუთებულია.

ამ წიგნში გამოყენებულია ძვ. წ. 458 წელი. ნებისმიერი ადამიანი, რომელიც ძვ. წ. 457 წლიდან ითვლის, დანიელის მე-9 თავის ყველა თარიღს ერთი წლის შემდეგ იპოვის და მე-8 თავის არგუმენტი ამ ცვლილებას უცვლელად ინარჩუნებს.

ტიბერიუსის მეფობის მე-15 წელი — ეს წიგნი იყენებს ახ. წ. 26 წელს . ალტერნატივები: ახ. წ. 27 · ახ. წ. 28/29.

უმრავლესობის გამოთვლა ავგუსტუსის გარდაცვალებიდან (ახ. წ. 14 წლის 19 აგვისტო) იწყება და ახ. წ. 28 წლის ბოლოს ითვლის.

/ 29-ე საუკუნის დასაწყისი. თანარეგენტობის აღრიცხვა ტიბერიუსის თანასწორი პროვინციული ხელისუფლების ათვლას იწყებს.

დაახლ. ახ. წ. 11-13 წლებიდან იწყება და ახ. წ. 26-27 წლებიდან მომდინარეობს.

ჯაჭვის ყველაზე სუსტი ისტორიული რგოლი. ეს წიგნი იყენებს

უმცირესობათა თანარეგენტობის თეორიას და მე-7 და მე-8 თავებში ეს ნათლად არის ნათქვამი, იმის ნაცვლად, რომ ახ. წ. 26 წელი უდავოდ წარმოადგინოს.

ჯვარცმა — ამ წიგნში გამოყენებულია 30 წლის 5 აპრილი .
ალტერნატივები: 33 · 31 წ.

პასექი, 14 ნისანი. საჭიროებს ახ. წ. 26 წელს ნათლობას და 3,5 წლიან მსახურებას (ოთხი პასექი: იოან. 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

მყარია ჩვენი წელთაღრიცხვით 26 წლის გათვალისწინებით — თუმცა ის ტიბერიუსის მიერ ზემოთ მოცემულ გამოთვლას ეფუძნება და არა მისგან დამოუკიდებლად.

იერუსალიმის ალყის დაწყება — ეს წიგნი იყენებს 70 წლის პასექის დღესასწაულს . ალტერნატივები: —.

იოსებ ფლავიუსი: ტიტუსის ჯარებმა პასექის დღესასწაულზე შეკრებილი ხალხი გამოიყენეს კედლებთან შესაერთებლად 14 ნისანზე, დაახლოებით 70 წლის აპრილის შუა რიცხვებში.

მყარია და ეს არის სწორი საყრდენი პასექიდან პასექამდე დათვლისთვის. იხილეთ მე-10 თავი.

ტაძარი განადგურდა — ამ წიგნში გამოყენებულია 9-10 Av, 70 წელი .
ალტერნატივები: ~4 აგვისტო, 70 წელი.

იოსებ ფლავიუსი ამბობს 10 Av; მიშნა ტაანით 4:6 ნათქვამია 9 Av. ალყის დაწყებიდან დაახლოებით 3,5 თვის შემდეგ.

მყარია და განსხვავებას მნიშვნელობა აქვს. ჩემს წინა წიგნში ეწერა, რომ ტადარი პასეჟზე განადგურდა. სინამდვილეში ასე არ მოხდა - ალყა პასეჟზე დაიწყო და ტადარი დაახლოებით სამნახევარი თვის შემდეგ დაიწვა. გასწორებული ფაქტი არის ის, რაც იუდას საათს რეალურად სჭირდება.

ძვ.წ. 311 წელი — ეს წიგნი იყენებს *ისრაელის 390 წლის ვერსიას* . ალტერნატივები: —.

ძვ. წ. 311 წლის გაზაფხული სელევკიდების ერის ეპოქაა (ძვ. წ. 1 ნისანი = 311 წლის 3 აპრილი), რომელიც მოგვიანებით ებრაელებმა მიიღეს, როგორც მინიანის შტაროტი, „ხელშეკრულებების ხანა“, რომელიც გამოიყენებოდა მაკაბელთა 1 წიგნსა და ებრაულ სამართლებრივ დოკუმენტებში ათასწლეულზე მეტი ხნის განმავლობაში.

ძვ. წ. 311 წელს იუდეაში არანაირი დაპყრობა, ბრძოლა ან მმართველობის შეცვლა არ მომხდარა. მნიშვნელობა მხოლოდ კალენდარულია და მე-6 თავი ამას ამბობს. მარტივი ვერსია კვლავ შთამბეჭდავია.

350 წელი — ეს წიგნი იყენებს *იუდას პირველ x7-ს, რომლის ვადაც იწერება* . ალტერნატივები: 351-352 წწ.

კონსტანციუს გალუსის წინააღმდეგ ებრაელთა აჯანყება 351-352 წლებით თარიღდება და არა 350 წლით. გალუსი კეისარი 351 წლის მარტში გახდა; ურსიციანემ დიოკესარია (სეფორისი) და ტიბერია და ლიდა გაანადგურა.

მიმდებარე, არა ზუსტი. 350 წელს არაფერი კონკრეტული არ დასტურდება და არითმეტიკა არ არის დამოკიდებული იმ წელს მომხდარ რაიმეზე. იხილეთ მე-7 თავი.

ქნესეთი იერუსალიმს დედაქალაქად აცხადებს — ამ წიგნში გამოყენებულია *1950 წლის 23 იანვარი* . ალტერნატივები: 1949 წლის დეკემბერი, გადაადგილება.

დადასტურებულია: 1950 წლის 23 იანვარს კენჭისყრის შედეგი იყო 60 ხმით 2-ის წინააღმდეგ. ბენ-გურიონმა ქნესეთში გადატანის შესახებ 1949 წლის 5 და 13 დეკემბერს გამოაცხადა, მას შემდეგ, რაც გაეროს 9 დეკემბერს ქალაქის ინტერნაციონალიზაციის შესახებ კენჭისყრა გაიმართა.

მყარი. 1948 წლის წინააღმდეგობა — $1948 + 80 = 2028$ — წამოჭრილია და მასზე პასუხი მოცემულია მე-9 თავში, სადაც დაბეჭდილია დასაშვები კომბინაციების სრული ბადე.

ჰამასის თავდასხმა — ამ წიგნში გამოყენებულია *2023 წლის 7 ოქტომბერი*
. ალტერნატივები: —.

შაბათი, 2023 წლის 7 ოქტომბერი, შენმინი აცერეტი. ზუსტად შვიდი წლით
ადრე 2030 წლის 7 ოქტომბრამდე.

მყარი.